Έτος Η'

Τεῦχος 162ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΙΚΑΙΟΝ — Σελίς

Τὸ Sabotage ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου τῆς Α.Σ.Ο.Ε.Ε. κ. Κ. Φουρκιώτη 7856

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ σημασία τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὁμιλία γενομένη τὴν 27-10-59 εἰς τὴν «Ἑταιρείαν Φίλων τοῦ Λαοῦ», ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Στυλ. Κορρὲ 7859

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἡ δολοφονία τοῦ Τρότσκυ, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Δ. Μόρου 7865

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον Ἐδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας Βορ. Ἀμερικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ 7872

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ

Τὰ φῶτα διὰ τὰς διαβάσεις τῶν πεζῶν καὶ ὁ νεοφώτιστος κομμουνιστής, ὑπὸ κ. Δ. Μ. Κ. 7882

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΨΥΧΟΠΑΘΩΝ

Σχιζοφρενὴς ἀπεκεφάλισε τὸ βρέφος της, δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» τῆς 10-1-1960 7883

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Κτίσματα καὶ γλυπτὰ τῆς Ἀκροπόλεως μέχρι τοῦ Παρθενῶνος, ὑπὸ τῆς Δ/δος Χαρούλας Τζαβέλλα 7885

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Κυκλοφοριακὴ τεχνική, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἀγγέλου Ντόντου 7889

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Λορέντζος Μαβίλης—Ἕνας μεγάλος πατριώτης καὶ ποιητής, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Χαρ. Σταμάτη 7893

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 7897

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιὰ χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Q. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 7899

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 7901

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας» καὶ β) Τὸ ἔγκλημα τῆς ἀποπλανήσεως παίδων κατὰ τὸν Ποινικὸν Κώδικα, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΙΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 162ΟΝ

ΔΙΚΑΙΟΝ

ΤΟ SABOTAGE ΕΝ ΑΝΤΙΒΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ*

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου
τῆς Α.Σ.Ο.Ε.Ε. κ. **Κ. ΦΟΥΡΚΙΩΤΗ**

I. Γενικαὶ ἔννοιαι.
II. Ὁρολογία καὶ προέλευσις.
III. Συγγενεῖς ἔννοιαι.
IV. Νομικαὶ συνέπειαι.

***

I. Γενικαὶ ἔννοιαι.

Τὸ sabotage ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ ἐμφανίσει (πρβλ. κατωτ. ἀριθ. II) ἀπετέλει ὡς καὶ ἡ ἀπεργία καὶ τὸ boycottage, ἐκδήλωσιν τῶν οἰκονομικῶν ἀγώνων τῶν προκαλουμένων ἐκ τῆς διαταράξεως τῆς ἁρμονικῆς συνεργασίας κεφαλαίου καὶ ἐργασίας, σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, κατέστη καὶ σύνηθες μέσον πολεμικῶν ἀγώνων, καταστρεπτικὸν μέσον τεθειμένον, ὡς πολλὰ ἄλλα, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἄρεως.

Ἀληθῶς τοὺς οἰκονομικοὺς ἀγῶνας τοὺς προκαλουμένους ἐκ τῶν μικρῶν ἀνωτέρω αἰτίων, δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν εἰς ἀτομικοὺς τοιούτους, διεξαγομένους δηλ. μεταξὺ τῶν καθ' ἕκαστον προσώπων (π.χ. ἀθέμιτος ἀνταγωνισμὸς) χωρὶς νὰ ἔχωσιν εὐρύτερον κοινωνικὸν ἀντίκτυπον, καὶ εἰς εὐρυτέρους, κοινωνικοὺς οἰκονομικοὺς ἀγῶνας—ἡ ἀπεργία, τὸ boycottage, τὸ sabotage κ.λ.π. ἀποτελοῦσι κλασσικὰς μορφὰς τοιούτων ἀγώνων, καθ' οὓς ἀντιμάχονται πρὸς ἀλλήλας ὁμάδες ἢ ἰσχυραὶ ἑνώσεις.

Κοινὸν γνώρισμα τῶν ποικιλωνύμων τούτων κοινωνικοοικονομικῶν ἀγώνων εἶναι ἀκριβῶς ἡ διακοπὴ τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων τῶν συνδεουσῶν τέως τὰ ἤδη

---

* Σχετικὴ βιβλιογραφία: Spälti: Die Sabotage und die Verlezung vertraglicher Leistungspflichten, Oftinger: Gesetzgeberische Eingriffe in das Zivilrecht ἐν Zeit. für Schveizeriches Recht 57, Rietsch: Das Gesetz gegen die Wirtschaffssabotage εἰς Deutsche Justiz 99, Gamillsheg: Etymologisches Wörterbuch der Französischen Sprache, Endemann: Die Sabotage, ihr Wesen und ihre strafrechtliche Bedeutung ἐν Zeit. für die gesamte Strafrechts—Wissenschaft τόμος 44.

ἀντιμαχόμενα μέρη (ἥτις ὅμως διακοπὴ δὲν ὑπάγεται κατ' ἀνάγκην καὶ νομικὴν μεταβολὴν τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ τῶν μερῶν σχέσεων, ὡς π.χ. συμβαίνει εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπεργίας, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη ἡ σχέσις μισθώσεως ἐργασίας) ἐπὶ σκοπῷ προξενήσεως ζημίας εἰς τὸν ἀντίπαλον καὶ ἐξαναγκασμοῦ τούτου εἰς ὑποχώρησιν· ἡ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγῶνος ἐκ μέρους π λ ε ι ό τ η τ ο ς προσώπων ἀποτελεῖ τὸ ἕτερον γνώρισμα τῶν ἀγώνων τούτων. Ἀνεξαρτήτως δὲ τῆς λύσεως, ἣν θέλει δεχθῆ τις ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἀπώτερον ζήτημα ἂν οἱ οἰκονομικοὶ ἀγῶνες, καθ' ἑαυτοὺς καὶ in abstracto, περιέχωσι τι τὸ παράνομον καὶ συνεπῶς ἀνεπίτρεπτον, εἰς τὴν ἀπασχολοῦσαν ἡμᾶς ἐνταῦθα περίπτωσιν τοῦ sabotage περιέχονται πάντοτε καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος (ὑποκειμενικὸν καὶ ἀντικειμενικόν), ἀφ' οὗ καὶ ζημίαν τοῦτο σκοπεῖ καὶ δι' αὐτῆς ἐκδηλοῦται καὶ ἡ πρόθεσις τῶν δρώντων εἰς ταύτην κατευθύνεται (: καταστροφαὶ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἐναντίου, ἐκμηδένισις τῆς οἰκονομικῆς του ὑπάρξεως).

II. Ὁρολογία καὶ προέλευσις.

Λέγοντες sabotage νοοῦμεν «τὴν ἐκ προθέσεως γενομένην κακὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας τινός, ἢ τὴν ἐκ προθέσεως προξενουμένην ζημίαν εἰς ἐπιχειρησίν τινα ἢ τὴν ἐκ προθέσεως καταστροφὴν βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων, ἐργαλείων, ἐμπορευμάτων κλπ., καὶ ἐν γένει τὴν ἐκ προθέσεως προξενουμένην ζημίαν εἰς περιουσιακὰ ἀγαθὰ ἄλλων, ἐπὶ σκοπῷ ἐξαναγκασμοῦ τούτων εἰς παραδοχὴν ἀξιώσεων τῶν saboteurs».

Ἡ λέξις «sabotage» εἶναι Γαλλική, σχετιζομένη πρὸς τὴν λέξιν «sabot» (botte + savate) καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ γαλλικὸν λεξιλόγιον ἴσως κατὰ διασκευὴν τῆς τουρκικῆς λέξεως «cabata». Ἐν ᾧ δὲ ἀρχικῶς ἡ λέξις «saboteur» δὲν ἐσήμαινε τίποτε ἄλλο εἰ μὴ τὸν «fabriqueur des sabots» καὶ ἡ λέξις «sabotage» τὸ «faire du bruit avec ses sabots» σὺν τῷ χρόνῳ ἐξειλίχθη ἡ λέξις αὕτη εἰς τὴν κακὴν σημασίαν, ἣν ἀνωτέρω ἐδώσαμεν ὁρίζοντες τὸ sabotage, ἥτις σημασία εὑρίσκεται ἤδη ἐπιβεβλημένη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1897 ὡς ἐκδήλωσις καὶ ἔννοια κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀγώνων· εἰς τὸ περίφημον καὶ ἐπαναστατικὴν μορφὴν προσλαβὸν «congrès confédéral de Toulouse» (1897) ἐτέθη ἡ ἀρχὴ «ἔναντι τῶν κακῶν μισθῶν κακὴ ἐργασία», ἔκτοτε δὲ ἡ ποιοτική, οὕτως εἰπεῖν, τοιαύτη ἐκδήλωσις τοῦ sabotage ηὐρύνθη διὰ καταστροφικῶν ἐνεργειῶν ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν ἀντιπάλων, αἵτινες μάλιστα ἀπετέλεσαν τὸ κυρίως περιεχόμενον τοῦ sabotage.

Τὸ sabotage συνήθως ἀποτελεῖ τὸν δορυφόρον τῆς ἀπεργίας, τῶν ἀπεργῶν μὴ περιοριζομένων εἰς τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἐνεργητικώτερον δρώντων καὶ προβαινόντων εἰς καταστροφὰς περιουσιακῶν ἀγαθῶν τῶν ἐναντίων, ἢ μὴ ἀπεχόντων μὲν τῆς ἐργασίας ἀλλὰ παρεχόντων χειρίστην τοιαύτην (τὸ λεγόμενον sabotage perlé). Ἀλλὰ sabotage δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ διὰ κατὰ γράμμα ἐκτελέσεως διαταγῶν τῶν προϊσταμένων, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι οἱ ἐργάται γνωρίζοντες ὅτι ὁ προϊστάμενος αὐτῶν, ἀδαὴς ὤν, ἐκδίδει διαταγὰς αἵτινες θὰ ἐπιφέρωσι καταστροφὰς εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ἀπέχουν, μετὰ συνεννόησιν μεταξύ των, ἀπὸ πάσης ὑποδείξεως τοῦ σφαλεροῦ τῶν διαταγῶν καὶ ἐκτελοῦσι κατὰ γράμμα ταύτας, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπέλευσιν καταστροφῶν· καὶ ὁ τοιοῦτος ἐργάτης εἶναι saboteur, ὡς καὶ οἱ ἀμέσως εἰς καταστροφὰς προβαίνοντες, ἐὰν τοιαῦται ἀποχαὶ ἀπὸ τῆς ὑποδείξεως τοῦ ὀρθοῦ καὶ παρακωλύσεως ἐκτελέσεως ἐσφαλμένων διαταγῶν ἐκδηλωθῶσιν ἐν ὥρᾳ πολεμικῶν περιπετειῶν καὶ σχετισθῶσι μὲ ἐπιχειρήσεις δι' ἃς ἰσχυρῶς ἐνδιαφέρεται λόγῳ τῶν πολεμικῶν ἀναγκῶν τὸ Κράτος (π.χ. σιδηροδρόμους, ἐργοστάσια κατασκευῆς πολεμικοῦ ὑλικοῦ κ.λ.π.) νοεῖ τις εὐχερῶς ὁποῖαι καταστροφαὶ εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθωσιν ἐκ τοῦ οὕτω πως (δηλ. δ' ἀποχῆς) ἐκδηλουμένου sabotage. Καὶ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τοιαύτην ἐκδήλωσιν οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὸν ὅρον «perler le travail».

Τὸ sabotage ὅμως δὲν παρέμεινε μόνον ὡς μέσον οἰκονομικῶν ἀγώνων, ἀλλ'

ἐγκαίρως μετέστη καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς, χρησιμοποιηθὲν διὰ στρατιωτικοὺς καὶ πολεμικοὺς σκοπούς, ὡς μέσον καταστροφῆς τῆς πολεμικῆς μηχανῆς τοῦ ἀντιπάλου, ὡς τοιοῦτον δ' ἀπέκτησε τελευταίως τεραστίαν σημασίαν, εὐρέως χρησιμοποιηθέν παρὰ τῶν ἐμπολέμων.

Ἤδη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ναπολέοντος οἱ Ἰσπανοὶ (1804-1814) βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, προβαίνουσιν εἰς εὐρείας ἐκτάσεως καὶ συνεχεῖς πράξεις sabotage κατὰ τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, αἵτινες ἀπετέλεσαν μίαν συνεχῶς πυορροοῦσαν πληγὴν διὰ τὸν αὐτοκράτορα, σπουδαίως συντείνασαι εἰς τὴν καταστροφήν του. Κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον πράξεις sabotage ἐμφανίζονται ἐνεργούμεναι ἰδίᾳ ὑπὸ τῶν Σέρβων κατὰ τῶν Γερμανοαυστριακῶν στρατευμάτων κατοχῆς μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ Σερβικοῦ στρατοῦ. Ἰδιαιτέρως ὅμως ἀνεπτύχθη, ἀποτελέσαν αὐτόχρημα πολεμικὸν ὅπλον, τὸ sabotage κατὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον— τὰ διάφορα Κράτη δεόντως ἐκτιμήσαντα τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ sabotage κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὠργάνωσαν εἰδικὰ σώματα saboteurs, ἐνεργοῦντα ἰδίᾳ κατὰ μέσων συγκοινωνιῶν τοῦ ἀντιπάλου, γεφυρῶν, ἐργοστασίων κλπ. οὐ μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς πρὸς παρενόχλησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς προπαρασκευαστικὸν μέσον ἐνάρξεως ἐπιθέσεων καὶ διευκολύνσεως τῶν ἐπιτιθεμένων στρατευμάτων αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, λόγῳ τῆς δοκιμασθείσης ἀποτελεσματικότητος τῶν πράξεων sabotage, εἰς πλεῖστα κράτη ἱδρύθησαν καὶ λειτουργοῦσιν εἰδικαὶ σχολαὶ ἐκπαιδεύσεως saboteurs.

III. Συγγενεῖς ἔννοιαι.

Ὁμοιότητα πρὸς τὸ sabotage καὶ πλήρη συνταύτισιν ἀναφορικῶς πρὸς τὸν ἐπιδιωχθέντα σκοπὸν παρουσιάζει ἡ ἐν Ἰταλίᾳ τὸ πρῶτον ἰδοῦσα τὸ φῶς, ἀλλὰ παταγωδῶς ἀποτυχοῦσα ὡς ἐπιθετικὸν (οἰκονομικοῦ ἀνταγωνισμοῦ) μέσον «κατάληψις ἐπιχειρήσεων» ὑπὸ τῶν ἐργατῶν.

Ἤδη πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ φασιστικοῦ καθεστῶτος, λόγῳ τῆς τότε κρατούσης ἐν Ἰταλίᾳ καταστάσεως, οἱ ἀγῶνες τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν ἐξεδηλώθησαν οὐ μόνον δι' ἰδιορρύθμων ἀπεργιῶν (: λευκαὶ ἀπεργίαι, ἀπεργίαι τῶν διαλειμμάτων) ἀλλὰ καὶ διὰ καταλήψεως καὶ ἐγκαταστάσεως ἐντὸς μεγάλων ἀγροκτημάτων καὶ πύργων ἢ ἄλλων μεγάλων οἰκοδομημάτων, πενήτων ἀγροτῶν καὶ ἀρνήσεως αὐτῶν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰ καταληφθέντα μέχρις ἐπιλύσεως ὑπὸ τοῦ Κράτους ὡρισμένων ζητημάτων, ἀφορώντων τοὺς καταλαβόντας, καὶ ἱκανοποιήσεως τῶν αἰτημάτων αὐτῶν· ἡ ἀντίστασις τῶν καταλαβόντων ἐξεδηλώθη οὐ μόνον διὰ παθητικῆς στάσεως, ἀλλὰ καὶ ἐνεργητικώτερον, δι' ἐπιθέσεων αὐτῶν κατὰ τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ τῆς Ἀστυνομίας. Ἐν συνεχείᾳ ἡ μέθοδος αὕτη οἰκονομικοῦ ἀγῶνος ἐπεξετάθη (1920) καὶ εἰς τὰς βιομηχανίας καὶ ἰδίᾳ τὰ μεταλλεῖα, χρησιμοποιηθεῖσα κατ' ἀρχὰς ὡς ἀντίποινον κατὰ τῆς ἀπολύσεως ἐργατῶν καὶ τῇ ὑποδείξει σχετικῶν ἐργατικῶν σωματείων καὶ ὑπὸ τὴν κατεύθυνσιν αὐτῶν προσλαβοῦσα καὶ πολιτικὸν χαρακτῆρα διὰ τοῦ χρωματισμοῦ τῶν καταλαβόντων (ἐπαναστατῶν). Κατὰ τῆς τοιαύτης στάσεως τῶν ἐργατῶν δὲν προεβλήθη μὲν ἀντίστασίς τις ἐκ μέρους τῶν ἰδιοκτητῶν, πλὴν ἡ μέθοδος αὕτη τοῦ ἀγῶνος κατέρρευσεν ἐξ ἰδίας δυνάμεως· οἱ ἐργάται ἦσαν φυσικά, ὑποχρεωμένοι νὰ κινήσωσι τὰ ἐργοστάσια, μεταλλεῖα κ.λ.π. ἀλλὰ τοῦτο ἠδύναντο νὰ πράξωσι μόνον διὰ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὴν διάθεσίν των μέσων, ἡ πρόσκτησις νέων (καὶ ἰδίᾳ οἰκονομικῶν) ἀπεκλείετο, καὶ συνεπῶς ὁ χρόνος εἰργάζετο κατὰ τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἐξωσθέντων ἰδιοκτητῶν, εἰς οὓς τελικῶς οἱ ἐργάται, ἑκόντες ἀέκοντες, παρέδωκαν τὰς ἐπιχειρήσεις. Καὶ οὕτως ὁ τρόπος οὗτος τοῦ οἰκονομικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, δοκιμασθεὶς ἐν τῇ πράξει καὶ παταγωδῶς ἀποτυχών, δὲν ἐχρησιμοποιήθη πλέον.

IV. Νομικαὶ συνέπειαι.

Ἐξεταστέον ἤδη τὸ sabotage ἐν σχέσει πρὸς τὰς νομικὰς αὐτοῦ συνεπείας.

Καὶ ἐν πρώτοις οἱ saboteurs προβαίνοντες ἐκ προθέσεως εἰς καταστροφὰς ξένων περιουσιακῶν ἀγαθῶν, εἶναι ποινικῶς τιμωρητέοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 381 Ποινικοῦ Κώδικος. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐπόψεως Ἀστικοῦ Δικαίου οἱ saboteurs εἶναι ὑπεύθυνοι, καθ' ὅσον αἱ παρ' αὐτῶν προκαλούμεναι καταστροφαὶ περιέχουσιν ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρθρου 914 ἐπ. Α.Κ.

Ζήτημα δύναται νὰ γεννηθῇ διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τὸ sabotage ἐκδηλωθῇ ὡς παροχὴ ἀκαίρου ἢ κακῆς ἐργασίας διὰ τὸν παρὰ τῶν ἐργατῶν θεωρούμενον ὡς κακὸν μισθὸν (παρὰ δηλ. τὴν ὑφισταμένην περὶ τοῦ μισθοῦ συμφωνίαν ἢ συλλογικὴν σύμβασιν). Οἱ ἐργάται, παρέχοντες οὐχὶ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἢ ὑπὸ τοῦ Α.Κ. ἐπιβαλλομένην (ἄρθρ. 652 ἐπ. Α.Κ.) καὶ εἰθισμένην ἐργασίαν, ἐνεργοῦντες προδήλως ἀντισυμβατικῶς καὶ δὴ ἠθελημένως, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ παρεχόμενος εἰς αὐτοὺς μισθὸς διὰ τὴν ἐργασίαν των εἶναι ὁ συμφωνηθεὶς ἢ ὑπὸ τοῦ Νόμου (συλλογικῆς συμβάσεως) καθοριζόμενος· ἡ ἀντισυμβατικὴ δ' αὕτη ἐνέργεια τῶν ἐργατῶν θὰ συνίσταται κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν μὴ ἔγκαιρον ἐκπλήρωσιν ἢ μὴ προσήκουσαν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἐργατῶν. Ἐκ τούτων, ἡ μὴ ἔγκαιρος ἐκπλήρωσις τῆς ὑποχρεώσεώς των, δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὸν ἡμέτερον Α.Κ. ἀδίκημα (ὡς καὶ ἡ παράβασις πάσης συμβάσεως καθ' ἑαυτὴν λαμβανομένη) καὶ ὅταν ἀκόμη ὀφείλεται εἰς πταῖσμα τοῦ ὑποχρέου (ἐργάτου) ἀλλ' ἀποτελεῖ ἀντισυμβατικὴν ἐνέργειαν διεπομένην ἀπὸ τὰς περὶ ὑπερημερίας τοῦ ὀφειλέτου διατάξεις, ἢ ἐνδεχομένως, ἀπὸ τὰς διατάξεις περὶ ὑπαιτίου ἀδυναμίας πρὸς παροχήν. Ἀλλὰ καὶ ἡ (ἔγκαιρος μὲν ἀλλὰ) μὴ προσήκουσα ἐκπλήρωσις τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἐργατῶν-saboteurs (δηλ. ἡ κακὴ ἐργασία) διέπεται ἐπίσης (μετὰ τὴν νέκρωσιν τῆς θεωρίας τῶν positiven Vertragsverlezungen) ὑπὸ τῶν περὶ ὑπερημερίας διατάξεων (:μερικὴ μὴ ἐκπλήρωσις) ἀνεξαρτήτως τοῦ πῶς ἐκδηλοῦται ἡ μὴ προσήκουσα αὕτη ἐκπλήρωσις (π.χ. εἰς ἄλλον τόπον, ἢ ἐλάττωμα τοῦ παρασχετέου ὑλικοῦ κλπ.). Ἐννοεῖται ὅτι οὐδὲν τὸ κωλῦον ὅπως αἱ εἰς καθαρῶς ἀστικὰς συνεπείας ὀφειλόμεναι ἐνέργειαι αὗται τῶν ἐργατῶν-saboteurs κηρυχθῶσιν ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ ὡς ποινικὰ ἀδικήματα καὶ ὡς τοιαῦτα κολαζόμενα (ἀφ' οὗ μάλιστα παρ' αὐταῖς ὑπάρχει καὶ τὸ ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον, δηλ. τὸ πταῖσμα δι' ὃ ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρεται τὸ Ποινικὸν Δίκαιον). Τοῦτο δὲ γίνεται συνήθως ἐν ὥραις πολέμου πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνειλημμένων ἔναντι αὐτοῦ ὑποχρεώσεων (πολεμικοῦ ἰδίᾳ ὑλικοῦ) καὶ κατοχύρωσιν αὐτοῦ ἔναντι τυχὸν βραδείας ἢ ἐλαττωματικῆς παραδόσεως ἔργων (ὀχυρωματικῶν, συγκοινωνιακῶν, ἄλλου παντοίου ὑλικοῦ κλπ.).

Κ. ΦΟΥΡΚΙΩΤΗΣ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ* ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. **Σ. ΚΟΡΡΕ**

Ἔν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πι δουλείαν ποτὲ ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρῳ.

Ὅταν τι πράττῃς ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα πρόβαλλε σαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι τόλμῃ δικαίᾳ καὶ Θεὸς συλλαμβάνει.

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις ἑαυτὸν καθείρξας τηρῇ. Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ' ὃ ἂν Θεὸς διδῷ γενναίως.

Οἱ λόγοι οὗτοι, Πανοσιολογιώτατε, κ. Πρόεδρε, κυρίαι καὶ κύριοι, λεχθέντες κατὰ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, σχεδὸν εἰπεῖν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Ἐθνικοῦ βίου, ὑπὸ τριῶν ἐκλεκτῶν σωτήρων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἴσχυσαν ἔκτοτε ἀδιαλείπτως καὶ τυγχάνουσι πάντοτε εὔκαιροι καὶ εἶναι καὶ σήμερον ἔτι, καὶ θὰ εἶναι ἀσφαλῶς καὶ αὔριον ἄξιοι νὰ σαλπίσωσι καὶ ἠχήσωσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων τῆς σήμερον καὶ τῆς αὔριον, ὅ,τι ἀκριβῶς ἐσήμηναν εἰς τοὺς παμπαλαίους προγόνους των. Διότι παρὰ τοὺς μεσολαβήσαντας μακροὺς αἰῶνας, ὅπως καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῶν, ὁ μὲν λαὸς ὁ Ἑλληνικὸς παρὰ τὰς σοβαρὰς περιπετείας, τοὺς φοβεροὺς κινδύνους, τὰς μακρὰς δουλείας, τοὺς πολλοὺς καὶ μακροὺς πολέμους καὶ τὴν συντελεσθεῖσαν μεταβολὴν τοῦ κόσμου, ἰδίᾳ διὰ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ, παραμένει κατ' οὐσίαν ὁ αὐτός, ἐμφορούμενος τῶν αὐτῶν ὑπερόχων ἀρετῶν, ὁ δὲ βίος ὁ Ἐθνικός, παρὰ τὴν τεραστίαν μεταβολὴν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου γενικώτερον, ἐξελισσόμενος ἐν τῇ αὐτῇ ἱερᾷ γῇ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ λαῷ παραμένει καὶ οὗτος ἐν ἀναλογίᾳ τινὶ ὁ αὐτός, ἐφ' ὅσον τὸ Ἔθνος ἐν ἀδιαλείπτῳ συνεχείᾳ καθ'ὅλην τὴν μακραίωνα ἱστορίαν του εἶναι ἠναγκασμένον νὰ ἀντιμετωπίζῃ ἐπιβουλάς, νὰ ἀποκρούῃ ἐχθρούς, νὰ ἀγωνίζηται ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐλευθερίας του.

Εἶναι δὲ γνωστὸν εἰς πάντας, πλὴν τῶν ἐθελοτυφλούντων καὶ ἐσκεμμένως λησμονούντων τὴν Ἐθνικήν μας ἱστορίαν, ὅτι εἰς ἁπάσας τὰς πλείστας περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ Ἔθνος εὑρέθη πρὸ σοβαρωτάτων δυσχερειῶν καὶ μεγάλων κινδύνων, ἀδιαφορῆσαν διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, ἀγνοῆσαν τὰς ἑκάστοτε συμπαρομαρτούσας γενικωτέρας συνθήκας καὶ ἀποβλέψαν εἰς μόνην τὴν τιμὴν αὐτοῦ ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε κατὰ τὰς ὑποδείξεις—ἐπιταγὰς τῆς μακρᾶς αὐτοῦ ἱστορίας, καὶ οὐδέποτε ἀπέστη τῶν ἐν ἀρχῇ μνημονευθέντων ὑπερόχων λόγων, οὓς ὡς ὑποθήκας κατέλιπον εἰς ἡμᾶς οἱ πανάρχαιοι ἐκεῖνοι πρόγονοί μας.

Καὶ ἀληθῶς! Ποσάκις κατὰ τὴν μακρὰν ἱστορίαν του τὸ Ἔθνος τὸ Ἑλληνικὸν δὲν ἠναγκάσθη νὰ ἀποδυθῇ ἀγῶνας σκληρούς, ἀγῶνας ἀπέλπιδας ἀμυνόμενον τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ, καὶ ἐνῷ ἠδύνατο προερχόμενον εἰς συμφέροντας πολλάκις συμβιβασμοὺς νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ἀγῶνας, ὧν ἡ δραματικὴ ἔκβασις ἦτο ἐκ τῶν προτέρων κατάδηλος, ὅμως προετίμησε τὸν ἔντιμον ἀγῶνα μετὰ τῆς οἵας-δήποτε δραματικῆς ἐκβάσεως παρὰ τὸν εὐτελῆ συμβιβασμὸν καὶ τὴν ἐπὶ ὅροις ζωὴν αὐτοῦ; Τὸ Ἔ-

* Ὁμιλία γενομένη τὴν 27-10-1959, εἰς τὴν «Ἑταιρείαν Φίλων τοῦ Λαοῦ».

θνος εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἐσκέφθη καὶ ἔπραξε κατὰ τὰς ἐπιταγὰς τῆς μεγάλης ἱστορικῆς αὐτοῦ παραδόσεως, ἔχον δὲ συνείδησιν τῆς εὐγενείας του, δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ἀμαυρώσῃ ταύτην, ἐνθυμούμενον πάντοτε τὴν ὑποθήκην τοῦ τραγικοῦ, καθ' ἣν «ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τὸν εὐγενῆ χρή». Ἐγνώριζε πάντοτε τὸ Ἔθνος, ὅτι οἱ ὁσονδήποτε συμφέροντας ὅρους βίου ἐξασφαλίζοντες συμβιβασμοὶ πρὸς τοὺς ἐπιβουλευομένους τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, ἀποτελοῦσι πορείαν ἢ ὀρθότερον ἐκουσίαν πορείαν πρὸς τὴν δουλείαν καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε προφρόνως καὶ ἀσμένως ἀπεδύετο τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα, προτιμῶν τὸν ἔνδοξον θάνατον τοῦ αἰσχροῦ ἐν δουλείᾳ βίου. Ἤκουσε δῆλα δὴ πάντοτε τὸ ἔθνος τὴν ὑποθήκην—ἐπιταγὴν τοῦ μεγάλου τραγικοῦ «ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μή 'πι δουλείαν ποτὲ ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρῳ».

Εἰς πλείστας ἐκ τῶν περιπτώσεων τούτων, τὸ Ἔθνος προασπίζον τὴν ἐλευθερίαν του, ἠναγκάσθη νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐχθροὺς ὑπερτέρους, εἴς τινας μάλιστα περιπτώσεις ἐχθρικὰς δυνάμεις ἀσυγκρίτως ὑπερτέρας. Εἰς ἀναλόγους περιστάσεις ἄλλοι λαοί, ἀκόμη καὶ κατὰ τοὺς προσφάτους χρόνους, ὑπῆρξαν δῆθεν λογικοί. Ὑπέδειξεν εἰς αὐτοὺς ἡ «κοινὴ λογική», ὁποία εἰρωνεία!, ὅτι ἀγὼν τοσοῦτον ἄνισος εἶναι μάταιος καὶ ἐπομένως ἄσκοπος ἀποβαίνει ἡ δι' αὐτὸν θυσία ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων καὶ πολυτίμων ἀγαθῶν. Καὶ ἀκολουθήσαντες εἰς τὴν «κοινὴν λογικὴν» ἐπορεύθησαν ἑκόντες ἐπὶ δουλείαν. Διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὅμως λογικὴν καὶ μάλιστα σιδηρᾶν λογικὴν ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ ἡ ὑπὲρ τὴν ζωὴν καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀγαθὸν λατρεία τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἡ ἐμμονὴ εἰς τὴν παράδοσιν, ἡ ἀπὸ τῆς ὁποίας παρέκκλισις ἀποτελεῖ δεινὸν καὶ πάντῃ ἀδικαιολόγητον παραλογισμόν.

Κατέπληξαν τόν τότε κόσμον αἱ μυριάδες τοῦ στρατοῦ τῶν Περσῶν καὶ ἡ μεγάλη ὑλικὴ ἰσχύς των. Παραλογισμὸν τερατώδη ἀποτελεῖ κατὰ τὴν σημερινὴν «κοινὴν λογικὴν» τὸ γεγονός, ὅτι ἕνδεκα χιλιάδες Ἕλληνες οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασαν νὰ ἀναμετρηθῶσι πρὸς τὰς ἀναριθμήτους ἐκείνας ἐχθρικὰς στρατιάς. Τὸ αὐτὸ συνέβη εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Ρωμαίων, τὰς περιπτώσεις τῶν πολυαρίθμων καὶ πολυωνύμων βαρβάρων ἐπιδρομέων ἐκ βορρᾶ, τὴν περίπτωσιν τῶν Τούρκων τοῦ 1453 καὶ τελευταίαν τὴν τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἑκατομμυρίων λογχοφόρων καὶ τῶν σιδηροφράκτων στρατιῶν τῶν δύο μεγάλων ἀξονικῶν αὐτοκρατοριῶν. Εἰς ἁπάσας τὰς περιπτώσεις ταύτας, τὸ Ἔθνος τὸ Ἑλληνικὸν ἠγνόησε τὴν «κοινὴν λογικὴν» τῶν ἄλλων λαῶν, δὲν ὑπελόγισε τὸ ποσοστὸν τῶν ἐλπίδων ἐπιτυχίας, δὲν κατεπλάγη ἐκ τῆς καταθλιπτικῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἀντιπάλου, δὲν ἐσκέφθη τὸ σκόπιμον ἢ τὸ μάταιον τοῦ ἀγῶνος, δὲν ἀναμέτρησε τὰς δυνάμεις καὶ δὲν ὑπελόγισε τὰς θυσίας. Ἀντὶ πάντων τούτων ἔκρινε μόνον τὸ ἐὰν ὁ ἐπιβαλλόμενος εἰς αὐτὸ ἀγὼν ἦτο δίκαιος ἢ ἄδικος. Καὶ ἐφ' ὅσον ἐπίστευεν εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος του ἐνεπιστεύετο τοῦτον εἰς τὴν θείαν προστασίαν τοῦ δικαίου καὶ τὰς ἰδίας αὐτοῦ δυνάμεις, τὰς ὁποίας πολλαπλασίους καθίστα ἡ πίστις αὐτοῦ ἐπὶ τὰς ἠθικὰς ἀξίας καὶ ἐπομένως καὶ ἐπὶ τὸ δίκαιον. Ἔχον τὸ Ἔθνος τὸ Ἑλληνικὸν ἐφόδιον καὶ ὅπλον τὴν πίστιν ταύτην καὶ τὰς ἐκ τῆς πίστεως ταύτης γεννωμένας ἐλπίδας, διετήρησε πάντοτε τὴν εὐγένειάν του καὶ συνετήρησε τὴν παράδοσίν του, διεφύλαξε δὲ ἢ καὶ πρὸς καιρὸν ἀπολεσθεῖσαν ἐπανέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του, ἐνεργῆσαν δὲ τοιουτοτρόπως, ἔδειξεν εἰς ἁπάσας τὰς περιπτώσεις, ὅτι διατηρεῖ πάντοτε ἐν τῇ ψυχῇ του ὑποθήκην—ἐπιταγὴν τοῦ ἄλλου μεγάλου ἀρχαίου ποιητοῦ του:

«ὅταν τι πράττῃς ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα πρόβαλλε σαυτῷ,
τοῦτο γιγνώσκων ὅτι τόλμῃ δικαίᾳ καὶ Θεὸς συλλαμβάνει».

Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅσας καὶ εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ Ἔθνος τὸ Ἑλληνικὸν παρὰ τὰς ὑπερόχους καὶ ἀσυγκρίτους καὶ ἀπεριγράπτους θυσίας του ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ, καὶ νὰ ζήσῃ ἐν δουλείᾳ βραχείᾳ ἢ μακρᾷ, οὐδέποτε ἡττήθη ψυχικῶς, δι' αὐτὸ καὶ δὲν

ἀπέθανε. Ἔζησεν ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ πνεῦμα του καὶ τὸν πολιτισμόν του εἰς τοὺς κυριάρχους, ἔζησε τέσσαρας ὁλοκλήρους αἰῶνας ὑπὸ τοὺς Τούρκους ἐν καταθλιπτικῇ καὶ δυσβαστάκτῳ δουλείᾳ, οὐδέποτε ὅμως ἐλησμόνησε τὴν Ἐθνικήν του ὑπόστασιν, τὴν εὐγένειάν του, τὴν ἱστορίαν του καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν ὑποχρεώσεις του. Ἔζησε καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους ἀκόμη χρόνους ὑπὸ διπλῆν κατοχήν, ἡ ζωὴ τῆς ὁποίας οὐδόλως διέφερε τῆς ἐπὶ Τουρκοκρατίας, παρὰ τὴν συντελεσθεῖσαν ἐν τῷ μεταξὺ πολιτιστικὴν πρόοδον, ἀλλ' οὐδὲ τότε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐκάμφθη ἡ ψυχὴ τοῦ Ἔθνους, τοὐναντίον δ' ἠγωνίσθη γενναίως διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του.

Ἐκ τούτων τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀναδείκνυται μοναδικὸν σχεδὸν ἐν τῷ κόσμῳ, δοθέντος ὅτι οὐδεὶς ἄλλος λαὸς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐπιζήσῃ, ἅπαξ ὑποδουλωθείς, τόσον μακρᾶς καὶ τόσον βαρείας δουλείας, ἐν ὅσῃ καὶ οἵᾳ ἐπανειλημμένως ἔζησεν ὁ Ἑλληνισμός.

Ἐξηγοῦνται δὲ καὶ ταῦτα ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Ἕλλην οὐδέποτε ἐθεώρησεν τὴν ζωήν αὐτοῦ ἀγαθὸν πολυτιμότερον τῆς πατρίδος, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἄλλων ἠθικῶν ἀγαθῶν. Ἐπίστευεν, ὅτι ἀποστολὴν εἶχεν οὐχὶ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐξασφάλισιν εὐμαρείας, ἀλλὰ τὴν ὑπηρεσίαν εἰς ὑψηλοτέρους σκοποὺς καὶ εἰς ὑψηλότερα ἀγαθά· ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιχειρῇ πᾶν καλόν, εὐελπιστῶν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, καὶ ἀκόμη ὅτι εἰς περίπτωσιν ἀποτυχίας δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύεται, ἀλλὰ καί, ἐν ταύτῃ πρέπει νὰ ζῇ γενναίως. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν κινδυνεύει ἐκ μόνων τῶν δυσκόλων καὶ ἐπικινδύνων ἐπιχειρήσεων, ἐξ ἴσου κινδυνεύει καὶ ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ. Ἦσαν δὲ αἱ σπουδαιότεραι ἐπιδιώξεις των αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς. Ἡ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀγάπη ἦσαν αἱ ὕψισται τῶν ἀρετῶν, ἡ πατρὶς καὶ ἡ εὐδαιμονία αὐτῆς ἦσαν τὰ πολυτιμότερα διὰ τὸν Ἕλληνα ἀγαθὰ καὶ ὑπὲρ τούτων εὐχαρίστως ἐθυσίασε πάντοτε προθύμως καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του. Ἐξετέλεσε δὲ καὶ ἐν τούτοις καὶ ἐκτελεῖ διὰ τόσων αἰώνων καὶ σήμερον ὁ Ἕλλην τὴν ἐπιταγὴν ἑνὸς ἄλλου ἀνδρός, τοῦ μεγάλου Ἀθηναίου ρήτορος, ὅστις κατέλιπεν αὐτῷ τὴν μεγάλην ὑποθήκην:

«Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις ἑαυτὸν καθείρξας τηρῇ. Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ' ὃ ἂν ὁ Θεὸς διδῷ γενναίως».

Τὴν τελευταίαν μεγάλην δυσχέρειαν, ἀπολύτως ὁμοίαν πρὸς τὰς πολλὰς τοῦ μακροῦ παρελθόντος, καθ' ἃς ἀντεμετώπισε φοβεροὺς κινδύνους, συνήντησε τὸ Ἔθνος κατὰ τὸ 1940, ἀρχῆς γενομένης κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, ἧς τὴν ἐπέτειον ἑορτάζομεν σήμερον οὐχὶ ἀξίως τοῦ μεγάλου ἀγῶνος, οὐχὶ ἀξίως τῶν γενομένων θυσιῶν, οὐχὶ συμφώνως πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν, ἡ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπόκλισις, πᾶσα ἀπόκλισις, ἐννοήσαμεν ἤδη πόσον ἐπικίνδυνον εἶναι. Τὸ Ἔθνος, κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1940, εὑρέθη εἰς περίπτωσιν κατὰ τε τὰς γενικὰς καὶ τὰς εἰδικὰς συνθήκας ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Περσῶν ἢ τῶν Ρωμαίων ἢ τῶν Τούρκων.

Ἡ διεθνὴς κατάστασις κατὰ τὸ 1940 ἦτο ἀπελπιστική. Ὁ κομμουνισμὸς εἶχεν ἀσκήσει εὐρείας ἐκτάσεως δολιοφθορὰν καὶ εἶχε συντελέσει εἰς τὴν ἐξασθένησιν πολλῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης, ἐν οἷς καὶ τῆς Γαλλίας. Ὁ κόσμος ἔζη ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν ἑνὸς τρομεροῦ ἐφιάλτου, τῆς ἐκρήξεως ἑνὸς νέου παγκοσμίου πολέμου, ἀντελαμβάνετο δὲ σαφῶς, ὅτι αἱ ἐπιτυχίαι τῆς δραστηριωτάτης διπλωματίας ἁπλῶς ἀνέβαλλον καὶ δὲν ἀπέτρεπον αὐτόν. Εἰδικῶς ἐν Ἑλλάδι τὰ ἐκ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς δεινὰ καὶ ἡ πολιτικὴ ἀστάθεια, εἶχον δημιουργήσει κατάστασιν ἥκιστα καλήν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὅμως ἔσωσεν ἡ ἀληθῶς σωστικὴ πολιτικὴ τοῦ κυβερνήτου Μεταξᾶ. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἡ κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1940 ἐκσπάσασα θύελλα, εὗρεν τὴν Ἑλλάδα μας ἡνωμένην, ἱκανῶς ἐξοπλισμένην, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἠθικῶς καὶ ψυχικῶς ἀκμαίαν.

Τὸ Ἔθνος εἶχεν ἐπανεύρει τὴν παλαιὰν εὐψυχίαν καὶ εὐρωστίαν του καὶ ἦτο ἕτοιμον, ἀκολουθοῦν εἰς τὰ κελεύσματα τῆς μακρᾶς παραδόσεώς του, νὰ ἀντιμετωπίσῃ πᾶσαν ἀντιξοότητα.

Διὰ νὰ νοηθῇ ὅτι ἡ νέα δυσχέρεια, τὴν ὁποίαν ἐκαλεῖτο νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ Ἔθνος ἦτο ὁμοία πρὸς τὰς πολλὰς ἄλλας τοῦ παρελθόντος, εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ γεγονότα τῶν χρόνων ἐκείνων. Ὑπομιμνήσκεται πρὸς τοῦτο ὅτι ὁ εἰς τὴν κετρικὴν Εὐρώπην ἐκσπάσας τρομερὸς πόλεμος, εἶχε καταπλήξει τὸν κόσμον καὶ εἶχε καταπτοήσει πολλοὺς μεγάλους λαούς. Ὅτι εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν μεγάλαι δυνάμεις ἐξουθενώθησαν, μεγάλοι καὶ ἔνδοξοι λαοὶ κατετροπώθησαν καὶ κράτη πανίσχυρα ἠναγκάσθησαν εἰς ταπεινωτικὰς συνθηκολογήσεις. Ὅτι οἱ μικροὶ λαοὶ ἦτο φυσικὸν νὰ πτήσσουν πρὸ τῆς ραγδαίας ἐκείνης ἐξελίξεως τῶν πολεμικῶν γεγονότων καὶ ἔτι φυσικώτερον νὰ μὴ ὑπολογίζωνται οὗτοι ὑπὸ τῶν μεγάλων ἐμπολέμων. Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν—φυσικώτατα—εὑρίσκετο—κατὰ τὴν κρίσιν τῶν μεγάλων—καὶ ἡ μικρὰ Ἑλλάς.

Ἡ Ἑλλὰς, πάλιν, εὑρίσκετο δι' ἄλλην μίαν φορὰν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενον ἀγῶνα, διὰ νὰ προασπίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐλευθερίαν της! Πόσαι ὁμοιότητες πρὸς τὰς ἀναλόγους περιπτώσεις τοῦ παρελθόντος.

Ὅπως οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Τοῦρκοι, μία μεγάλη δύναμις ἀσυγκρίτως ὑπερτέρα τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλεύεται τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Τὰ ἐπιχειρήματα τῆς «κοινῆς λογικῆς» αὐτὴν τὴν φορὰν εἶναι ἰσχυρότατα. Τὰ πρόσφατα καὶ ραγδαίως ἐξελιχθέντα γεγονότα θὰ ἠδύναντο νὰ φέρουν εἰς τὸν νοῦν τῶν ὑπευθύνως χειριζομένων τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰς τύχας τοῦ Ἔθνους δικαιολογημένον δισταγμόν. Ὁ Ἀγὼν ἦτο ἄνισος. Μεγάλαι δυνάμεις εἶχον καταρρεύσει. Τίνα σκοπὸν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ ἀντίστασις τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος εἰς κολοσσιαίας δυνάμεις; Ἐνδεχομένη ἀντίστασις θὰ ἀπῄτει μεγάλας θυσίας καὶ ἡ ἔκβασις ἑνὸς ἀναλαμβανομένου ἀγῶνος ἦτο ἐξώφθαλμον, ὅτι δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ εἶναι δραματική, τραγική.

Ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ, τὴν Ἑλλάδα ἐκυβέρνων ἄνδρες ἀγαθοί, ἐν τοῖς στήθεσι τῶν ὁποίων ἔπαλλε καρδία Ἑλληνική, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων ἐπλήρου ἡ Ἐθνικὴ παράδοσις καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία. Τὰ τῆς τύχης τῆς Ἑλλάδος ἐχειρίζοντο ἄνδρες ἄξιοι τῆς πατρίδος καὶ ἄξιοι τῶν μεγάλων καὶ ἱστορικῶν ἐκείνων στιγμῶν. Καὶ συλλογίζονται οὐχὶ κατὰ τὴν «κοινὴν λογικήν», ἀλλὰ κατὰ τὴν λογικήν, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ἡ μακραίων τοῦ Ἔθνους Ἱστορία, ἡ Ἐθνικὴ παράδοσις καὶ τὸ ὑπ' αὐτῆς ὑπαγορευόμενον συμφέρον τοῦ Ἔθνους.

Καὶ ἤκουσαν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Κυβερνήτης, ἤκουσαν ἐνδομύχως καὶ κατενόησαν τὴν φωνὴν τοῦ μεγάλου τραγικοῦ τῆς ἀρχαιότητος:

> *«Ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείαν ποτὲ ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρὸν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρῳ».*

Ἤκουσαν, λέγω, τὸ ἀρχαῖον πρόσταγμα καὶ ὡς Ἕλληνες τὸ ἐννόησαν. Ἐκλεισαν τοὺς δέκτας τῆς ψυχῆς, τῆς Ἑλληνικῆς των ψυχῆς, πρὸς πᾶν ἔξωθεν ἐρχόμενον, ἠγνόησαν τὴν κατάπληξιν καὶ τὸν τρόμον καὶ τὰ δεινά, ἅτινα ἐσκόρπιζε παντοῦ ὁ τρομερὸς πόλεμος, ἠγνόησαν τὸ καταπληκτικῶς ἄνισον τῶν δυνάμεων, δὲν ὑπελόγισαν τὰς ἀπαιτηθησομένας θυσίας, ἠγνόησαν τὰς ἀπειλάς, καὶ μόνον ἔκριναν καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ἐπιβαλλομένου ἀγῶνος, τοῦτο δὲ πιστεύσαντες, ἔκαμαν ὅ,τι καὶ οἱ πρόγονοί των ἐπανειλημμένως κατὰ τὸ παρελθόν. Ὑπήκουσαν καὶ πάλιν εἰς τὴν σχετικὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἄλλου ἀρχαίου ποιητοῦ:

> *«ὅταν τι πράττῃς ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα πρόβαλλε σαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι τόλμῃ δικαίᾳ καὶ Θεὸς συλλαμβάνει».*

Καὶ ὅταν ἐπέστη ἡ ἱερά, ἡ ἁγία στιγμή, καθ' ἣν ἐπρόκειτο τὸ Ἔθνος νὰ δείξῃ ἐὰν ἔχῃ συνείδησιν τῆς εὐγενείας του καὶ τῆς κληρονομίας του, ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ διαπιστωθῇ ἂν ὁ σημερινὸς Ἑλληνισμὸς εἶναι γνήσιος ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ,

ὅταν ἦλθεν ἡ μεγάλη στιγμὴ νὰ κριθῇ, ἐὰν θὰ συνεχισθῇ ἢ θὰ διακοπῇ ἡ μακρὰ καὶ ἔνδοξος τοῦ Ἔθνους Ἱστορία, οἱ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ διάδοχοι τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Λεωνίδου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, διεκήρυξαν, εἰς τὸν κατάπληκτον κόσμον ὅτι ἡ αἰωνία Ἑλλάς, μνήμων τῆς παλαιφάτου Ἱστορίας της, εἶναι καὶ πάλιν παροῦσα εἰς τὰς ἐπάλξεις, διὰ νὰ σώσῃ ἅπαξ ἔτι τὴν κινδυνεύουσαν ἐλευθερίαν τοῦ κόσμου καὶ νὰ διαφυλάξῃ τὸν πνευματικὸν τῆς ἀνθρωπότητος πολιτισμόν.

28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β', Κυβερνήτης Ἰωάννης Μεταξᾶς. Εἰς τὰς πολλὰς λαμπρὰς ἡμερομηνίας, τὰς ἀποτελούσας σταθμοὺς μεγάλους εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ παγκόσμιον Ἱστορίαν προστίθεται μία ἀκόμη ἐξ ἴσου λαμπρά, καὶ εἰς τὰς μεγάλας καὶ ἀθανάτους μορφὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου προστίθενται ἄλλαι.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἀπάντησις τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κυβερνήτου, ἐπανάληψις τοῦ ἀρχαίου «μολὼν λαβὲ» εἰς τὸν νέον ἀλαζόνα Πέρσην, πέρα τοῦ ὅτι ἤνοιξε νέας εὐρείας λεωφόρους δόξης καὶ μεγαλείου εἰς τὴν Φυλήν, τὸ μὲν ἐπιστοποίησεν ἅπαξ ἔτι τὸ ἀθάνατον τῆς Φυλῆς, τὸ δὲ κατέδειξεν ὅτι οἱ ἡγούμενοι αὐτῆς κατὰ τὴν Ἱστορικὴν ἐκείνην στιγμὴν καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῶν κρισίμων περιστάσεων, ἄξιοι ἀνεδείχθησαν καὶ ἐγγύς, ἐγγύτατα τοῦ ὑπερόχου λαοῦ των ἔζων, διὰ νὰ γνωρίζωσι καλῶς τὴν ψυχήν του καὶ νὰ ἑρμηνεύσωσι τὴν διάθεσιν καὶ τὸν πατριωτισμόν του κατὰ τὸν γνωστὸν πανηγυρικὸν τρόπον.

Ἡ 28 Ὀκτωβρίου ἔλαβε θέσιν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ παρὰ τὴν 25ην Μαρτίου. Ἀνενέωσε τὴν αἴγλην καὶ τὴν δόξαν τῆς Φυλῆς, ἐλάμπρυνε τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, καὶ κατέστησε καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα σεβαστὴν εἰς τοὺς φίλους καὶ τρομερὰν εἰς τοὺς ἐχθρούς.

Διότι δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν ἡ ἐπιδεικνυομένη μετ' ὀλίγα μόλις ἔτη ἀχαριστία καὶ ἀγνωμοσύνη τῶν ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθέντων. Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ εἶναι παρεσκευασμένη καὶ δεδιδαγμένη «φέρειν γενναίως, ὃ ἂν ὁ Θεὸς διδῷ».

Σημασίαν καὶ ἀξίαν διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει τοῦτο: ὅτι τὴν 28ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 ἠδύνατο εὐχερῶς κατὰ τὴν πρυτανεύουσαν τότε ἐν τῷ κόσμῳ «κοινὴν λογικὴν» νὰ ἀποφύγῃ τὸν πόλεμον, νὰ ἀποφύγῃ τὰς τρομερὰς θυσίας, εἰς ἃς ἐκοῦσα ὑπεβλήθη, νὰ ἀποφύγῃ τὰ ἐπακολουθήσαντα δεινά, ἐὰν ἤθελε νὰ μὴ πολεμήσῃ. Εἶχε πάμπολλα παραδείγματα καὶ πλείστας δικαιολογίας, διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς αὐτά. Ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς τοῦ 1940 ἦτο Ἑλλὰς σεβομένη τὴν Ἱστορίαν της καὶ συγκινουμένη ἐξ αὐτῆς. Καὶ ὡς Ἑλλάς, μίαν μόνην ὁδὸν ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν μόνην αὐτὴν ὁδὸν ἠκολούθησεν, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὰ ἐπ' αὐτὴν τρομερὰ ἐμπόδια, καὶ τὴν τραγικὴν ἐπ' αὐτῆς πορείαν. Ἦτο βεβαία, ὅτι τὸ τέρμα της θὰ ἦτο ἡ γνώριμος εἰς τὴν Ἱστορίαν της Δόξα. Σημασίαν ἔχει ἀκόμη τὸ γεγονός, ὅτι τότε ἔλαμψεν ἡ Ἑλληνικὴ δόξα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν μεγαλεῖον εἰς τὸ παγκόσμιον στερέωμα καὶ ἠνάγκασε τὴν ἀνθρωπότητα πᾶσαν νὰ ἀποκαλυφθῇ πρὸ τοῦ ἀφθάστου τούτου μεγαλείου, νὰ ἀναγνωρίσῃ δὲ καὶ νὰ διακηρύξῃ, ὅτι εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα ὀφείλει τὴν σωτηρίαν της. Ἡ μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ ἀνθρωπότης ἀνεγνώρισε καὶ ἔστεψεν ὡς πρῶτον μεγάλον νικητὴν τὴν μικρὰν Ἑλλάδα.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ τὴν ἀθάνατον καὶ αἰωνίαν, τὴν Ἑλλάδα τὴν κατ' ἐξοχὴν πνευματικήν, τὴν Ἑλλάδα τὴν συντροφευομένην ἀείποτε ὑπὸ ὑλικῆς πενίας, ἀλλὰ διαθέτουσαν ἀπεριόριστον ἀνεξάντλητον πλοῦτον ἠθικὸν καὶ πνευματικόν, εἰς τὴν Ἑλλάδα μας φθάνουν διὰ νὰ συντηρηθῇ αἱ δάφναι αὗται τοῦ πολέμου. Εἶναι δάφναι ἀμάραντοι, εἶναι δάφναι ἐκ γνησίου χρυσοῦ, ὥστε δὲν φοβοῦνται οὔτε τοῦ πανδαμάτορος χρόνου τὴν ἐπίδρασιν, οὔτε τὰς μικρότητας καὶ τὴν ἀγνωμοσύνην τῶν λαῶν. Ἡ Ἑλλὰς δύναται ἐμπιστευομένη εἰς τὴν ἐκ τῆς Ἱστορίας αὐτῆς ἀντλουμένην ἀκατάβλητον δύναμιν νὰ ἀποβλέψῃ ἥσυχος πρὸς τὸ μέλλον. Τὸ μακρότατον παρελθὸν πιστοποιεῖ, ὅτι καὶ αἱ περιπτώσεις αἱ δυνάμεναι νὰ ἀφανίσωσι Κράτη καὶ λαούς,

καὶ αὐταὶ ἀκόμη διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι σταθμοὶ ἀνανεώσεως τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης αὐτῆς, εἶναι σταθμοὶ ἀναγκαῖοι εἰς τὴν μακράν, ἀλλ' ἀσφαλῆ πορείαν της πρὸς τὴν αἰωνίαν δόξαν. Καὶ ἔχει ἀπείρους ἀποδείξεις, ὧν τελευταία, ζῶσα ἔτι, εἶναι ἡ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940!

Εἶναι διὰ τοῦτο τεραστία ἡ σημασία τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, καὶ εἶναι ἀνάγκη Ἐθνικὴ νὰ ἑορτάζηται μετ' ἀναλόγου λαμπρότητος καὶ ἐπισημότητος ἡ ἐπέτειος αὐτῆς. Εἶναι ἀνάγκη Ἐθνική, ὄχι μόνον διὰ νὰ δίδηται ἡ εὐκαιρία εἰς τὸ Ἔθνος νὰ διαδηλοῖ τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ νὰ ἀπονέμῃ τὸν ὀφειλόμενον δικαιότατον φόρον τιμῆς πρὸς τοὺς μεγάλους ἥρωας νεκροὺς καὶ τοὺς ἐργάτας τοῦ ἐπικοῦ ἐκείνου ἀγῶνος, ἀλλὰ καί, κυρίως, νὰ καθίσταται δυνατὸν ἡ τοσαύτης σημασίας καὶ ἀξίας ἐπέτειος νὰ συντελῇ εἰς τὴν συντήρησιν καὶ διατήρησιν τῆς Ἐθνικῆς παραδόσεως, ἡ δύναμις τῆς ὁποίας ὑπῆρξε κατὰ τὸ παρελθόν, εἶναι σήμερον καὶ θὰ εἶναι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἡ σημαντικωτάτη τῶν δυνάμεων, ὧν ἔχει ἀνάγκην ἡ Φυλὴ διὰ νὰ ζήσῃ.

Λέγω ταῦτα, εἰ καὶ κινδυνεύω νὰ διαταράξω τὴν σεμνότητα καὶ ἱερότητα τῆς πανηγύρεως, διότι εἶναι κοινὴ πάντων ἀντίληψις, ὅτι ἀνίερος ἀπό τινος καταβάλλεται προσπάθεια νὰ μὴ προβάλλεται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ἔθνους ἡ ἐπέτειος αὕτη μεθ' ὅσης ἐπιβάλλεται μεγαλοπρεπείας καὶ ἐπισημότητος.

Ἄλλοτε εὕρομεν τὴν εὐκαιρίαν ἀπὸ ἄλλου ἐπισήμου βήματος νὰ στιγματίσωμεν καὶ νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς Ἐθνικῶς ἀπαράδεκτον τὴν ἀπὸ τῆς Ἐθνικῆς παραδόσεως ἀπόκλισιν ἐπὶ οἱαδήποτε σκοπιμότητι. Σήμερον διακηρύσσομεν, ὅτι εἶναι ὑψίστη Ἐθνικὴ ἀνάγκη, ἐπέτειοι, ὡς ἡ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, νὰ εἶναι βαθύτατα καὶ ζωηρότατα κεχαραγμέναι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἔθνους καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πολιτῶν, ὅτι ἀκόμη εἶναι ἀνάγκη αἱ εἰκόνες αὐτῶν νὰ ἀνανεώνωνται καὶ ἐνισχύωνται διὰ διαρκοῦς καὶ ἐντόνου προβολῆς τῶν ἐπετείων, οὐδεὶς δὲ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἔθνους ἀπάλειψιν τῶν εἰκόνων αὐτῶν, διότι τὴν διατήρησιν αὐτῶν ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους, οὐδεὶς δὲ ἔχει θέσιν ὑπὲρ αὐτό.

Ὑπομιμνήσκομεν δέ, ὅτι καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπῆρξαν ἄνθρωποι, οἵτινες, ἀδυνατοῦντες νὰ ἐξαρθῶσιν εἰς τὰ ὕψη τῶν Ἐθνικῶν πτήσεων, ἢ ἔμειναν ξένοι πρὸς τὸ Ἐθνικὸν μεγαλεῖον, ἢ καὶ προσεπάθησαν νὰ μειώσωσι τὴν σημασίαν μεγάλων πράξεων μεγάλων ἀνδρῶν. Τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἢ ὡς ἀνθρώπους μειωμένης Ἐθνικῆς συνειδήσεως ἢ ὡς ἀνθρώπους ἥττονος πνευματικότητος, ἡ ἱστορία τοῦ Ἔθνους παρεῖδε καὶ ἠγνόησε, ἐνῷ αἱ μεγάλαι πράξεις καὶ αἱ μεγάλαι μορφαί, παρ' οἱανδήποτε ἀντίδρασιν, κατέλαβον τὴν ἧς ἐδικαιοῦντο θέσιν καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Φυλῆς καὶ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἔθνους.

Ἂς κλείσωμεν τὴν παρέκβασιν ταύτην καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἐπετείου ἄξια. Τὸ Ἔθνος καὶ σήμερον δοκιμάζεται ἕνεκα κυρίως τῆς ἀγνωμοσύνης τῶν παρ' αὐτοῦ καὶ κατ' ἰδίαν αὐτῶν ὁμολογίαν εὐεργετηθέντων ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Ἀλλ' αἱ τοιούτου εἴδους πικρίαι καὶ δοκιμασίαι εἶναι διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν συνήθεις. Ἂς σκεφθῶμεν καὶ ἃς πράξωμεν, ὅπως πάντοτε εἰς ὁμοίας περιστάσεις ἐσκέφθησαν καὶ ἔπραξαν οἱ μεγάλοι πρόγονοί μας. Κλείσωμεν εἰς τὰς ψυχάς μας τὴν Ἑλλάδα, τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπ' αὐτῆς ὡς ἀπ' ἀενάου καὶ ἀνεξαντλήτου πηγῆς, ἀντλήσωμεν διδάγματα καὶ δυνάμεις.

Ἐνωτισθῶμεν τὸ παράδειγμα τῶν πρωτεργατῶν καὶ τῶν γιγαντομάχων τοῦ πολέμου τοῦ 1940 καὶ εἰς ἐκεῖνο ἀκολουθοῦντες, ἃς εἴμεθα πάντοτε ἕτοιμοι νὰ δείξωμεν, ὅτι στοιχοῦμεν ἀπαρεγκλίτως τὴν γραμμήν, τὴν ὁποίαν ἐχάραξαν καὶ συνεχίζομεν ἀξίως τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν πρὸς φύλαξιν καὶ συνέχισιν μᾶς παρέδωκαν καὶ μᾶς ἐνεπιστεύθησαν.

Σ. ΚΟΡΡΕΣ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΥ

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest»,
κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

Ὁ Ἰσαὰκ Done Levine, ὁ μοναδικὸς Ἀμερικανός, Ρωσικῆς καταγωγῆς Δημοσιογράφος στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία, ποὺ εἰδικεύθηκε στὶς ἔρευνες τῶν Ἱστορικῶν γεγονότων ταύτης, καὶ ποὺ συνέγραψε βιβλία, ὡς : «Ἡ Ρωσικὴ Ἐπανάστασις», «Αἱ Βιογραφίαι τοῦ Λένιν, τοῦ Στάλιν κ.λ.π.», παρουσιάζει ἐνταῦθα ἔπειτα ἀπὸ 19 χρόνια τὴν πιὸ καταχθόνια, σατανική, σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία τῶν χρόνων μας. Τὸν δολοφόνο τοῦ Τρότσκυ!!!

***

«Ἄφισα τὸ ἀδιάβροχό μου πάνω στὸ τραπέζι, ἔτσι ὥστε νὰ μπορῶ νὰ σύρω εὔκολα τὸν μικρὸ πέλεκυ ποὺ ἔκρυβα μέσα στὴν τσέπη αὐτοῦ. Ὅταν ὁ Τρότσκυ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ ἄρθρο μου, ἔσυρα τὸν πέλεκυ καί, κλείνοντας τὰ μάτια μου, κατέφερα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἀνύποπτου θύματος, ἕνα δυνατὸ καὶ τρομερὸ κτύπημα.

Ὁ Τρότσκυ τότε, ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ καὶ τρομακτικὴ κραυγή, ποὺ ποτέ μου δὲν θὰ τὴν ξεχάσω. Ἕνα Α α α α α !! παρατεταμένο μὰ πολὺ παρατεταμένο. Πετάχτηκε ἐπάνω σὰν ἕνας τρελλός, ὥρμησε ἐπάνω μου καὶ δάγκασε μὲ λύσσα τὸ χέρι μου. Κύττα, μπορεῖς ἀκόμη νὰ παρατηρήσῃς τὰ σημάδια τῶν δοντιῶν του. Ἔπειτα τὸν ἔσπρωξα δυνατά, ὥστε ἔπεσε στὸ πάτωμα».

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος αὐτὸς κακοῦργος, ἡ πιὸ σκοτεινὴ καὶ μυστηριώδης ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία τῶν χρόνων μας, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπὶ μιὰ 20ετία ἐξακολουθεῖ νὰ παρουσιάζεται ὡς Ἰάκωβος Mornard, περιέγραψε πῶς ἐδολοφόνησε τὸν Λέων Τρότσκυ, ἐξόριστο Πατριάρχη τοῦ Μπολσεβικισμοῦ.

Ἡ δολοφονία διεπράχθη στὶς 20 Αὐγούστου 1940, μέσα στὴ σιδηροπαραθυροκλεισμένη καὶ ἄγρυπνα φρουρουμένη βίλλα τοῦ Τρόσκυ, ποὺ εὑρίσκετο σένα προάστειο τοῦ Σίτυ τοῦ Μεξικοῦ. Ὁ «Mornard» συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη σὲ φυλάκισι 20 χρόνων, ἀπὸ τὸ Δικαστήριο τοῦ Μεξικοῦ, ἐνεκλείσθη δὲ στὶς Ὁμοσπονδιακὲς Σωφρονιστικὲς Φυλακὲς τῆς Χώρας αὐτῆς.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1960, ὁ τρομερὸς αὐτὸς κακοῦργος, θὰ εἶναι ἐλεύθερος. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἀρνήθηκε μὲ πεῖσμα ν' ἀποκαλύψῃ τὴν πραγματική του ταυτότητα, τὰ κίνητρα τῆς δολοφονίας καὶ τοὺς πολιτικούς του δεσμούς. Ὅμως, παρὰ τὴν πείσμονα ἄρνησί του νὰ μιλήσῃ καὶ παρὰ τὴν λίαν ἐπιμελῆ ἀπόκρυψι τῆς ταυτότητός του, αὕτη ἦλθε εἰς φῶς βαθμιαίως κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα. Οὗτος εἶναι ὁ Ramon Mercader del Rio, εἶναι Ἰσπανὸς ἡλικίας τώρα 46 χρόνων, ποὺ εἶχε ἐκπαιδευθῆ στὴ Μόσχα στὴ τέχνη τῆς τρομοκρατίας καὶ δολοφονιῶν. Ἐδολοφόνησε τὸν Τρότσκυ κατ' ἐντολὴν τῆς Σοβιετικῆς Ἀστυνομίας, τῆς πιὸ τρομακτικῆς, σατανικῆς καὶ καταχθονίου μυστικῆς—ἀστυνομικῆς Ὀργανώσεως, ποὺ ἐγνώρισε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης, τῆς NKVD ὅπως ἀπεκαλεῖτο αὐτὴ τότε.

Ἡ πείσμων ἄρνησίς του, νὰ μιλήσῃ ἢ νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀποκαλυφθεῖσα πιὰ ταυτότητά του, ἐπέτρεψε τοὺς καταχθονίους καὶ σατανικοὺς ὀργανωτὲς τοῦ ἐγκλήματος ν' ἀποποιηθῶσι καὶ ἀρνηθῶσι κάθε σχέσι μ' αὐτὸ καὶ μὲ τὸν δολοφόνο.

Ὅταν οὗτος συνελήφθη, ἡ Ἀστυνομία βρῆκε ἐπάνω του μιὰ τρισέλιδο δακτυλογραφημένη ἀναφορὰ στὴ Γαλλικὴ γλῶσσα, ποὺ ἔφερε λίαν πρόσφατη ὑπογραφὴ καὶ χρονολογία, μὲ μολύβι. Σ' αὐτὴ τὴν ἀναφορὰ ἀνεφέρετο, ὅτι εἶναι ὁ γυιὸς «μιᾶς Βελγικῆς οἰκογενείας» ποὺ συνελήφθη κατὰ τὸ κίνημα τοῦ Τρότσκυ, καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς

ἐσπούδαλε ὡς δημοσιογράφος στὸ Παρίσι. Εἶχε συναντήσει τὸν Τρότσκυ καὶ εἶχε μαγευθῆ ἀπὸ τὶς θεωρίες καὶ τῆς ἰδέες του, εἶπε στὴν ἀπολογία του, καὶ τελικὰ ἀπεφάσισε νὰ τὸν σκοτώσῃ, ὅταν ὁ Τρότσκυ, ὁ παληὸς αὐτὸς Μπολσεβῖκος, προσεπάθησε νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ πάῃ στὴ Ρωσία νὰ διοργανώσῃ τὴν δολοφονία τοῦ Στάλιν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα, ποὺ ὁ δράστης ἰσχυρίσθη ὅτι ἦσαν τὰ αἴτια τοῦ φόνου, ἀπεδείχθησαν γρήγορα τελείως ψευδῆ. Οἱ ἄνθρωποι, τὰ σχολεῖα καὶ αἱ διευθύνσεις ποὺ ἀνέφερε, ἦσαν ἀνύπαρκτα. Ὅμως, οὐδεμία λογικὴ μπόρεσε νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ τὴν Ἱστορία του.

Ἡ δολοφονία τοῦ Λ. Τρότσκυ, ὑπὸ τοῦ R. Mercader del Rio.

Ἐπὶ ἓξ μῆνες ὁ Mornard ὑπεβλήθη σὲ μιὰ ἐντατικὴ ψυχολογικὴ ἐξέτασι, ἀπ' τὸν Δόκτορα Jose Gomez Robleda, ποὺ διηύθυνε τὸ Τμῆμα τῶν Ἰατρικῶν Βιολογικῶν Μελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μεξικοῦ καὶ τὸν Δόκτορα Alfonso Quiroz Cuaron, Καθηγητὴν τῆς Ἐγκληματολογίας. Κατ' ἀρχὴν ὑπῆρξε φιλύποπτος πρὸς τοὺς Καθηγητές, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ μιλῆ ἐλεύθερα πρὸς αὐτούς. Καίτοι οὐδέποτε ἀπεκάλυψε κάτι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ σοβαρό, ἐν τούτοις ἄθελά του καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του, ἀπεκάλυψε ἀρκετὰ περὶ τοῦ ἀτόμου του.

Οἱ δύο Καθηγητὲς βρῆκαν ὅτι ὁ δολοφόνος, ὑπῆρξε ἕνας ἀλλόκοτος καὶ ἀσυνήθης ἄνθρωπος καὶ μιὰ ἐξέχουσα ἰδιοφυΐα καὶ φυσιογνωμία. Μιλοῦσε μὲ μεγάλη εὐχέρεια καὶ εὐγλωττία πολλὲς γλῶσσες, ἦτο γοητευτικός, σαγηνευτικὸς καὶ ἑλκυστικὸς πρὸς τὶς γυναῖκες, ἐπέσυρε εὔκολα τὴν ἐκτίμησι, εὔνοια καὶ ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνδρῶν καὶ μποροῦσε νὰ παρουσιάζηται ὡς ἕνας τζέντλεμαν πανταχοῦ. Εἶχε μιὰ ἐξαιρετικὴ ἰδιοφυΐα, ἀνώτερη πνευματικὴ μόρφωσι καὶ ἀξιοσημείωτη αὐτοπεποίθησι. Ἦτο ἄκρως ἱκανός, δραστήριος καὶ ἐνεργητικός. Ἐπεδείκνυε ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ τυχηρὰ παίγνια, τὰ ὀρειβατικὰ σπὸρ καὶ τὰ θαλάσσια τοιαῦτα. Ἡ μεγάλη του ἐπιδεξιότης καὶ αἱ μηχανικές του γνώσεις ἦσαν κάτι τὸ ἀσύνηθες καὶ καταπληκτικό. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ 4′ λεπτὰ μποροῦσε νὰ λύσῃ καὶ συναρμολογήσῃ ἐκ νέου ἕνα ὅπλο τύπου Μάουζερ, μὲ κλειστὰ μάτια. Αἱ ἀπαντήσεις του σὲ διάφορα ἐρωτήματα, ὡς καὶ αἱ συζητήσεις του μαρτυροῦσαν ὅτι εἶναι βαθειὰ ἐνημερωμένος μὲ τῆς Σταλινικὲς θεωρίες καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἐπρόδιδον τὴν εἰδικὴν ἐκπαίδευσι ποὺ εἶχε λάβει στὴ Μόσχα. Σὲ κάποιο σημεῖο π.χ. ἀνεφέρθη τὸ ὄνομα τοῦ Καμό, ποὺ εἶναι τὸ ὄνομα ἑνὸς προσώπου τελείως ἀγνώστου στὴ Δύσι, ἀλλὰ ἀντιθέτως εἶναι τὸ ὄνομα ἑνὸς ἥρωος γιὰ τὴν NKVD, ἡ ἱστορία τοῦ ὁποίου διδάσκεται στὰ Σοβιετικὰ Σχολεῖα, ὡς μάθημα διεισδύσεως καὶ σαμποτάζ.

Ἕνα τέστ (πείραμα) στὴν προφορὰ τοῦ Mornard φανέρωσε ὅτι παρὰ τὴν «Γαλλικήν του καταγωγήν», ὡς ἰσχυρίζετο, ὑπῆρχον ἴχνη Ἰσπανικῆς τοιαύτης καὶ μιὰ ἰδιαίτερη καὶ κτυπητὴ οἰκειότης πρὸς κάθε τὶ τὸ Ἰσπανικό. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ φανέρωναν στὸ βάθος ἕνα Ἰσπανὸ κομμουνιστή.

Ἀλλὰ μέχρι τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1950, ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἐγκληματολογίας Δὸν Quiroz Cuaron, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ στηρίξῃ σὲ ἐπίσημα καὶ ἀδιάβλητα

στοιχεῖα τὶς ὑπόνοιες γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ δολοφόνου. Ὁ Καθηγητὴς κατώρθωσε ἐπὶ τέλους ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα ποὺ ἐπὶ μακρὸν ἀναζητοῦσε, στ' ἀρχεῖα τῆς Ἀστυνομίας τῆς Μαδρίτης.

Τὸ σκονισμένο δελτίο δακτυλοσκοπίσεως ἑνὸς ὀνόματι Ramon Mercader, ποὺ εἶχε συλληφθῆ στὴ Βαρκελώνη τὸ 1935, γιὰ ἀντεθνικὴ δρᾶσι καὶ ὡς ὀργανωτὴς τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας, παραβληθὲν μὲ αὐτὸ τοῦ δολοφόνου, ἀπέδειξε ὅτι τ' ἀποτυπώματα ἀνήκουν σένα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὶς φωτογραφίες.

Ὁ Δὸν Pablo Mercader Marina, ἕνας ὑψηλὸς καὶ ἡλικιωμένος, ποῦ ζῇ τώρα ἀποτραβηγμένος στὴν Βαρκελώνη, ἔρριψε μιὰ ματιὰ στὴ φωτογραφία τοῦ δολοφόνου τοῦ Τρότσκυ. «Μ ά λ ι σ τ α», ἀπήντησε, «αὐτὸς εἶναι ὁ γυιός μου». Ὁ Δὸν Pablo οὐδὲν ἐγνώριζε γιὰ τὸ ἔκλημα τοῦ γυιοῦ του. Ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, εἶπε, «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθω σ' ἐπαφὴ μαζί του».

Ἔκτοτε ἄλλες περαιτέρω ἀποκαλύψεις ἦλθον εἰς φῶς, ἐκ μέρους διαφόρων πρώην κομμουνιστῶν, σχετικὲς μὲ τὴν παράξενη ἱστορία τοῦ Ramon Mercader. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἱστορία αὐτὴ περιληπτικά.

Ὁ Ramon Mercader γεννήθηκε στὴ Βαρκελώνη τὸ 1913, ἦτο ὁ δεύτερος γυιὸς τῆς Caridad del Rio Hernandez καὶ τοῦ Don Pablo Mercader, ἑνὸς συντηρητικοῦ καὶ φιλήσυχου πολίτου, οὐχὶ ὅμως εὐπόρου.

Ἡ μητέρα τοῦ Ramon, μιὰ πνευματώδης Διευθύντρια τοῦ Νοσοκομείου Παίδων, ἦτο μιὰ γοητευτική, σαγηνευτικὴ καὶ μὲ κτυπητὴ ὁμορφιὰ γυναίκα. Μιὰ ὀξύθυμος, πεισματάρα καὶ ἀσυλόγιστος, ποὺ στὴν ἐπικίνδυνη ἡλικία τῶν 35 χρόνων τῆς γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία γιὰ περιπέτεια. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ συναναστρέφεται τοὺς μποέμηδες, ἐπαναστατικοὺς καὶ ἀναρχικοὺς τύπους καὶ κατὰ τὸ 1925 ἔφυγε γιὰ τὴν Γαλλία. Ἐκεῖ ὠργανώθηκε στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, εἶχε ἀπειράριθμες ἐρωτικὲς περιπέτειες μὲ Γάλλους Ἀρχηγοὺς καὶ καθοδηγητὲς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ ἐργάσθηκε ὡς μυστικὸς σύνδεσμος καὶ πράκτωρ τοῦ Κόμματος. Ὁ Ramon ποῦ ζοῦσε πότε μὲ τὴ μητέρα του καὶ πότε μὲ τὸν πατέρα του, ἐλάτρευε τὴν μητέρα του καὶ παρασύρθηκε γρήγορα στὶς κομμουνιστικὲς συντροφιές. Ὅταν ὁ Ἰσπανικὸς ἐμφύλιος πόλεμος ξέσπασε τὸ 1936, αὐτὸς καὶ ἡ μητέρα του ἦσαν ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐθελοντὲς ποὺ ἔσπευσαν καὶ πολέμησαν κατὰ τοῦ Φράνκο. Τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἡ Caridad Mercader, εἶχε μιὰ καινούργια ἐρωτικὴ περιπέτεια, μὲ τὸν Leonid Eitingon, ἕνα στρατηγὸ τῆς NKVD ποὺ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Στρατηγοῦ Κοτὼφ, ὠργάνωνε ἀφωσιομένους κομμάντος καὶ Μονάδες Σαμποτὲρ στὴν Ἰσπανία. Ἕνας ἀπ' τοὺς σπουδαστές του ἦτο βέβαια καὶ ὁ Ranon Mercader.

Ὁ δολοφόνος R. Mercader ὅπως εἶναι σήμερα στὴ φυλακή.

Ἐκεῖνο ποὺ οὔτε ὁ Ramon, οὔτε ἡ μητέρα του Caridad, μποροῦ νὰ μὴ ἐγνώριζαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, εἶναι τὸ ὅτι ὁ Eitingon, ἦτο ἐπίσης ἕνας Ἀξιωματικὸς τῆς NKVD καὶ Ἀρχηγὸς μιᾶς μυστικῆς Ὑπηρεσίας, ἐπιφορτισμένης μὲ τὴν ἐξόντωσι τῶν Ρώσων, πολιτικῶν ἐχθρῶν τοῦ Κόμματος, στὶς ξένες Χῶρες. Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν δὲ ἕνα ἐχθρός των καὶ στόχος ἦτο ὁ Λέων Τρότσκυ.

Ὁ Lev. Davidovich Bronstein, γνωστὸς στὸ κόσμο ὑπὸ τὸ ὄνομα Λέων

Τρότσκυ, ὑπῆρξε ὁ ἐμπνευστὴς καὶ 'Αρχηγὸς τῆς Μπολσεβικικῆς 'Επαναστάσεως τοῦ Νοεμβρίου 1917.

'Ο Στάλιν ἦτο αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἕνας ἀσήμαντος καὶ ἄσημος ὑπερέτης τοῦ Λένιν, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λένιν κατώρθωσε ν' ἀπομονώσῃ καὶ ἐξουδετερώσῃ, πολιτικῶς, τὸν Τρότσκυ, καὶ τὸ 1929 ἐξετόπισε αὐτὸν ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴ "Ενωσι. 'Απὸ τότε ὁ Τρότσκυ ἔζησε ζωὴ ἑνὸς καταζητουμένου καὶ καταδιωκομένου ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τοῦ Στάλιν, φεύγοντας ἀπὸ τὴ μιὰ Χώρα στὴν ἄλλη. "Ενας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ πιστοί του σύντροφοι συνελήφθησαν ἢ ἐξαφανίσθησαν. 'Ο Γραμματεύς του ἐφονεύθη στὴν 'Ισπανία, ὁ γυιός του πέθανε ξαφνικὰ στὸ Παρίσι καὶ ἡ οἰκογένειά του εἶχε πιστευθῆ ὅτι εἶχε δηλητηριασθῆ. Τελικὰ δὲ ὁ Τρότσκυ, ζήτησε πολιτικὸ ἄσυλο στὸ Μεξικό.

'Η Caridad καὶ ὁ Ramon εὑρίσκοντο τώρα στὴ Μόσχα, μὲ τὸν Eitingon καὶ ὁ Ramon ἐλάμβανε ἀνώτερες σπουδὲς στὶς ἀνώτερες ἐκεῖ Σχολὲς, στὴν τέχνη τῆς τρομοκρατίας. Τὰ σχέδια διὰ τὴν μεγάλην δολοφονία (τοῦ Τρότσκυ) εἶχον ἤδη καταστρωθῆ: Ποιὸς θὰ μποροῦσε καλλίτερα καὶ εὐκολώτερα νὰ ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Τρότσκυ στὸ Μεξικό; 'Ο Ramon μὲ τὴν γνῶσιν τῆς 'Ισπανικῆς ἐπελέγη βέβαια ἀμέσως ὡς ὁ καταλληλότερος, γιὰ μιὰ τέτοια σοβαρὴ καὶ λίαν ἐπικίνδυνη ἀποστολή. Κατὰ τὸν δόλιο καὶ καταχθόνιο τρόπο τῆς Σοβιετικῆς μυστικῆς 'Αστυνομίας, ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ Ramon κατορθώσῃ καὶ ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τῆς οἰκογενείας τοῦ Τρότσκυ, σαγηνεύοντας καὶ ξελογιάζοντας μιὰ ἔμπιστο κοπέλλα ἀπὸ τὸ προσωπικὸ ταύτης, τὴν Sylvia Ageloff, μιὰ Ρωσοαμερικανίδα ἀνήκουσα στὴν ἐν 'Αμερικῇ ὁμάδα τῶν Τροτσκυστῶν. 'Η NKVD κανόνισε ὥστε ὁ Ramon νὰ συναντηθῇ «κατὰ τύχην» στὸ Παρίσι, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1938, μὲ τὴν Sylvia Ageloff. Νέος, ὡραῖος καὶ λίαν εὐπαρουσίαστος, διαθέτων ἄφθονα χρήματα, δὲν μποροῦσε, παρὰ νὰ εἶναι ὅ,τι ἕνα νεαρὸ κορίτσι ὀνειρεύεται. 'Εγένετο ἔτσι ὁ πιστὸς της σύντροφος, γεγονὸς ποὺ ἀπετέλεσε τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ νὰ διεισδύσῃ στὸ σπίτι τοῦ Τρότσκυ.

'Ο Ramon ἠκολούθησε τὴν Sylvia στὴν Νέα Υόρκη μὲ ἕνα πλαστὸ διαβατήριο, μὲ τὸ ὄνομα «Frank Jacson». Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦτο ἑνὸς Καναδοῦ ποὺ ἐφονεύθη στὴν 'Ισπανία στὴν Λεγεῶνα τῶν Ξένων, ποὺ πολέμησε ἐκεῖ κατὰ τῶν κομμουνιστῶν.

'Η Sylvia καὶ ὁ Ramon ἐγκατεστάθησαν προσωρινῶς σένα διαμέρισμα στὸν Γκρὴν Γούϊτς Βιλλάτς. Τότε ὁ Ramon ἀνήγγειλε στὴ Sylvia ὅτι τοῦ προσεφέρθη ἐργασία στὸ Σίτυ τοῦ Μεξικοῦ. 'Η Sylvia τὸν ἠκολούθησε ἐκεῖ κατὰ μῆνα 'Ιανουάριον 1940. 'Ο Eitingon ἦτο στὸ Μεξικὸ γιὰ νὰ ἐποπτεύσῃ τὴν ἐκτέλεση τοῦ σχεδίου τῆς δολοφονίας τοῦ Τρότσκυ καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ἦτο καὶ ἡ Caridad Mercader, μητέρα τοῦ Ramon.

'Ο ρόλος τοῦ Ramon, εἶπε σὲ κάποιο φίλο της ἡ Caridad, συνίστατο μόνον στὴν κατασκόπευσι τῆς Βίλλας καὶ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ συστήματος ἀσφαλείας αὐτῆς, ἡ ὁποία εὑρίσκετο στὸ Κουγιοακάν, ἕνα προάστειο τοῦ Σίτυ—Μεξικό. Μέσῳ τῆς Sylvia ὁ Ramon κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὴ Βίλλα τοῦ Τρότσκυ. Κατὰ τὰς ἐπισκέψεις του ἐκεῖ, καίτοι δὲν συνηντήθη ἀκόμη μὲ τὸν Τρότσκυ, περιεργάζετο τὴν Βίλλα καὶ ἔπαιρνε φωτογραφίες μὲ φωτογραφικὴ μηχανὴ ποὺ εἶχε ἐπάνω του κρυμμένη. Αἱ φωτογραφίες καὶ λεπτομερεῖς περιγραφὲς τῆς διαρρυθμίσεως καὶ λοιπῶν συνθηκῶν καὶ λεπτομερειῶν τῆς Βίλλας, διεβιβάζοντο στὴ Μόσχα καὶ ἡ NKVD ταξινομοῦσε αὐτὸ τὸ ὑλικὸ σὲ εἰδικὸ φάκελλο, ὡς τοῦτο ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὸν Βλαδίμηρο Πετρὼφ ποὺ ἀπεσκίρτησε ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα καὶ ἐζήτησε πολιτικὸ ἄσυλο καὶ προστασία τῆς ζωῆς του στὴν Αὐστραλία, τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1954. 'Ο φάκελλος αὐτὸς περιεῖχε ἐπίσης ὅλες τῆς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τοῦ Τρότσκυ, ἐβεβαίωσε ὁ Πετρὼφ.

Κατὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες τῆς 24 Μαΐου 1940, ἡ Σοβιετικὴ κατασκοπία στὸ Μεξικὸ Σίτυ, ἐπεχείρησε μιὰ θρασυτάτη δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον ὁλοκλήρου

τῆς οἰκογενείας τοῦ Τρότσκυ. Μιὰ ὁμὰς ἀπὸ 20 κατασκόπους ποὺ ἔφεραν στολὲς Μεξικανῶν Ἀστυνομικῶν καὶ Στρατιωτικῶν, ἐπετέθη κατὰ τῆς Βίλλας τοῦ Τρότσκυ, εἰσώρμησε ἐκ τῆς Κεντρικῆς θύρας καὶ ἄνοιξε πῦρ μὲ αὐτόματα ὅπλα κατὰ τῆς κρεβατοκάμαρας ὅπου ὁ Τρότσκυ, ἡ γυναίκα του καὶ ὁ 11ετὴς ἔγγονός του ἐκοιμοῦντο.

Ὡς ἐκ θαύματος ὁ Τρότσκυ, ἡ γυναίκα του καὶ ὁ ἐγγονός του ἐσώθησαν καὶ ἐπέζησαν τῆς φονικῆς αὐτῆς ἀποπείρας, τρυπώσαντες κάτω ἀπὸ τὰ κρεβάτια των.

Ἔπειτα ἀπὸ ἀνακρίσεις, ἀναζητήσεις καὶ ἔρευνες, ἡ Ἀστυνομία τοῦ Μεξικοῦ ἐξιχνίασε τὴν δολοφονικὴν αὐτὴ ἀπόπειρα καὶ περίπο δυὸ δωδεκάδες ἐνεχόμενοι, συνελήφθησαν καὶ ἀργότερα ἐδικάσθησαν. Πάντως ὁ Ramon Mercader παρέμεινε ἐκτὸς πάσης ὑπονοίας.

Τέσσαρες ἡμέρες μετὰ τὴν θρασεῖα αὐτὴ ἔνοπλη δολοφονικὴ ἀπόπειρα, ὁ Ramon προσεφέρθη νὰ μεταφέρῃ τὴν κυρία Τρότσκυ μὲ μερικοὺς κοινοὺς φίλους, στὸ Βερὰ Κρούζ. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ranon συνήντησε τὸ μέλλον θῦμα του. Μπῆκε στὴν αὐλὴ τῆς Βίλλας καὶ ἐκεῖ συνεζήτησε ἐπ' ὀλίγον μὲ μεγάλη εὐγένεια μὲ τὸν Τρότσκυ, ἐχάρισε δὲ στὸν ἔγγονο αὐτοῦ ἕνα μικρὸ ἀεροπλανάκι σὰν ἕνα δῶρο. Μόνο ἕνας ἄνθρωπος μὲ σιδερένια νεῦρα, μποροῦσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας μιὰ τόσο δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη ἀποστολή, σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρομερὴ δολοφονικὴ ἀπόπειρα, γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσι τῆς ὁποίας καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε βοηθήσει.

Ἡ Μόσχα, ἀπεφάσισε τώρα, μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα, μὲ ἕνα μόνο ἐκτελεστή. Καὶ ὁ Ramon ἐπελέγη ὡς ὁ πιὸ ἱκανὸς καὶ κατάλληλος γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου. Ἡ Caridad φρόντισε μὲ τὴν NKVD νὰ ληφθῶσι ὅλα τὰ προφυλακτικὰ καὶ προστατευτικὰ μέτρα, ὥστε μετὰ τὴν δολοφονία νὰ διαφύγῃ ὁ γυιός της ζῶν.

Ὁ Ramon Mercader ἢ «Jacson», ὡς οὗτος ἦτο γνωστὸς σ' ὅλους τοὺς Τροσκυστάς, ἐπέτυχε τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματός του, νὰ ἐπισύρῃ δηλαδὴ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς οἰκογενείας τοῦ Τρότσκυ καὶ νὰ εἰσέρχεται ἐλεύθερα στὴ Βίλλα. Τὶς τρεῖς τελευταῖες ἑβδομάδες τοῦ Ἰουλίου 1940, ἐπεσκέφθη τρεῖς φορὲς τὴν οἰκογένεια τοῦ Τρότσκυ, δὲν παρέλειπε δὲ πάντοτε νὰ φέρῃ διάφορα γλυκίσματα γιὰ τὴν κυρία Τρότσκυ.

Τὴν 17ην Αὐγούστου, ὁ Ramon ἐπεσκέφθη τὸν ἀφέντη του, ὅπως ἀποκαλοῦσε τὸν Τρότσκυ, μὲ τὸ σχέδιο ἑνὸς ἄρθρου ποὺ ἔγραφε. Ὁ Τρότσκυ συνεφώνησε νὰ τὸ ἐπεξεργασθῇ. Οἱ δύο ἄνδρες ἀπησχολήθησαν ἐπὶ 11' λεπτὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Τρότσκυ, μόνοι των. Ὁ Τρότσκυ ὅταν ἔφυγε ὁ Ramon, εἶπε στὴ γυναίκα του, ὅτι τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενη ἡ συμπεριφορὰ τοῦ νεαροῦ αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις ἦτο ἡ «δοκιμὴ», «ἡ πρόβα».

Τὴν 20 Αὐγούστου ἡ Sylvia καὶ ὁ Ramon συνήντησαν ἕνα ἀπ' τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Τρότσκυ στὴν ἀγορὰ καὶ ὁ Ramon εἶπε σ' αὐτὸν ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσουν τὴν ἑπομένη ἡμέρα γιὰ τὴν Ἀμερική, θὰ πήγαιναν ὅμως ν' ἀπαχαιρετήσουν τὸν Τρότσκυ. Κατόπιν ὁ Ramon συνέστησε στὴ Sylvia νὰ πάῃ νὰ τὸν περιμένῃ στὸ διαμέρισμά των, προφασισθεὶς κάποια ἐπείγουσα ἐργασία καὶ θὰ τῆς τηλεφωνοῦσε νὰ πᾶνε ν' ἀποχαιρετήσουν τὸν Τρότσκυ. Οὐδέποτε βέβαια γύρισε.

Τὴν 5,20' ὥραν αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ramon Mercader, ἐθεάθη κατευθυνόμενος πρὸς τὴν Βίλλα τοῦ Τρότσκυ, μὲ τὸ ἄρθρο του συμπληρωμένο γιὰ νὰ τὸ δείξῃ στὸν τελευταῖο. Φοροῦσε ἕνα χακὶ ἀδιάβροχο. Ἀπὸ μέσα στὸ ἀδιάβροχο εἶχε κρυμμένο ἕνα μακρὺ στιλέτο καὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς τσέπες τοῦ ἀδιαβρόχου ἔφερε ἕνα μικρὸ πέλεκυ μὲ τὸ κοφτερὸ μέρος πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ κρύπτεται εὔκολα. Στὴ πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του ἔφερε ἕνα αὐτόματο τῶν 45 χιλ. Ἤλπιζε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δολοφονική του ἀποστολὴν μ'ἕνα συνθλιπτικὸ καὶ ἰσχυρὸ κτύπημα μὲ τὸν πέλεκυ, ποὺ δὲν θὰ ἔκαμε σοβαρὸ θόρυβο καὶ ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ δραπετεύσῃ γρήγορα καὶ

ἀνενόχλητα. Ἐὰν κάποιο ἀπρόοπτο συνέβαινε, ὑπολόγιζε ν' ἀνοίξῃ δρόμο γιὰ νὰ διαφύγῃ μὲ τὸ αὐτόματο ποὺ ἔφερε μαζί του.

Οἱ φύλακες ἀνεγνώρισαν αὐτὸν καὶ ἄνοιξαν ἀδίστακτα τὴν διπλῆ αὐτόματη πόρτα τῆς βίλλας. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν ὡδήγησε στὸν Τρότσκυ, ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐτάϊζε τ' ἀγαπημένα του κουνέλια στὴν αὐλή. Ἡ κυρία Τρότσκυ ποὺ ἦτο ἐκεῖ κοντά, εἶδε τὸν νεαρὸν φέροντα τὸ ἀδιάβροχο, μιὰ τέτοια ἡλιόλουστη ἡμέρα καὶ τὸ ἐσχολίασε. «Μάλιστα, ἀλλὰ ξέρετε δὲν θὰ διαρκέσῃ πολύ, μπορεῖ νὰ βρέξῃ» δικαιολογήθηκε ὁ Ramon, κρατῶντας τὸ ἀδιάβροχο κοντὰ στὸ σῶμα του γιὰ νὰ μὴ φουσκώνῃ ἀπὸ τὰ κρυμμένα φονικὰ ὅπλα. Ὁ Τρότσκυ προφανῶς δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τ' ἀγαπημένα κουνέλια του, ἀλλὰ τελικὰ ἔβγαλε τὰ γάντια τῆς δουλειᾶς καὶ προχώρησε μέσα στὴν Βίλλα. Ὁ Ramon τὸν ἠκολούθησε μέσα στὸ γραφεῖο, ὁ δὲ Τρότσκυ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἐκάθισε στὸ γραφεῖο του. Λίγες ἴντσες μακρυὰ ἀπὸ τὸ χέρι του, ὑπῆρχε ἕνα αὐτόματο γεμᾶτο, τῶν 25 χιλ. ποὺ εὔκολα μποροῦσε ν' ἁρπάξῃ σὲ περίπτωσι κινδύνου. Ὁ Ramon στάθηκε πλαγίως ἀριστερά του, μπλοκάροντας τὸ σύστημα συναγερμοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Τρότσκυ πῆρε τὸ ἄρθρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν στιγμή, ὁ Ramon ἔσυρε τὸν πέλεκυ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἀδιαβρόχου του ποὺ τὸ εἶχε ἀκουμβήσει ἐπάνω στὸ παραπλεύρως του τραπέζι καὶ κλείνοντας τὰ μάτια του κατέφερε μὲ μεγάλη ὁρμὴ τὸν πέλεκυ, στὸ κεφάλι τοῦ θύματός του, βυθίζοντάς τον, τρεῖς σχεδὸν ἴντζες μέσα στὸν ἐγκέφαλο.

Ὁ Τρότσκυ ἔβγαλε μιὰ τρομακτικὴ καὶ σπαρακτικὴ φωνὴ καὶ ὥρμησε πάνω στὸ φονηᾶ σὰν λαβωμένο θηρίο καὶ συνεπλάκη μ' αὐτόν. Ἡ κυρία Τρότσκυ ὥρμησε στὸ γραφεῖο καὶ βρῆκε τὸν ἄνδρα της αἱμόφυρτο τρικλίζοντα μέσα στὸ δωμάτιο. «Νὰ τί μοῦ ἔκαναν» εἶπε καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

Οἱ σωματοφύλακες τοῦ Τρότσκυ ρίχτηκαν μέσα στὸ γραφεῖο, ὅπου ὁ Ramon ἐστέκετο ἀσθμαίνων, μὲ τὸ πρόσωπο πρισμένο καὶ μὲ τὸ αὐτόματο ταλαντευόμενο στὸ χέρι του.

Οἱ φύλακες θὰ τὸν εἶχαν ξεκάνει ἂν δὲν πρόφθαινε ὁ Τρότσκυ, πρὶν χάσει τὶς αἰσθήσεις του νὰ πῇ: «Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ, πρέπει ν'ἀναγκασθῇ νὰ μιλήσῃ». Εὐθὺς ἀμέσως ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶπε, ἔπεσε σὲ ἀφασία, μετεφέρθη δὲ στὸ Νοσοκομεῖο καὶ ἐγένετο ἀμέσως ἐγχείρησις, πλὴν μετὰ ἀπὸ 26 ὥρες πέθανε.

Στὴν ἄλλη γωνιὰ τῆς συνοικίας αὐτῆς, ἐκάθητο μέσα σένα αὐτοκίνητο ἡ Caridad, μιὰ ἀλλόκοτη καὶ παράξενη παρωδία τῆς ἀνήσυχης μάννας, ἀναμένοντας τὸ γυιό της νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι, ἀπὸ τὴ δουλειά του.

Ὁ στρατηγὸς Eitingon ἀνέμενε μέσα σ'ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο ἐκεῖ κοντά. Ὅταν ὁ συναγερμὸς τῆς Ἀστυνομίας ἤχησε καὶ φάνηκε ἕνα ἀσθενοφόρον νὰ τρέχῃ στὸ δρόμο, ἀντελήφθησαν καὶ οἱ δυό τους, ὅτι ὁ Ramon δὲν κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὴν τραγικὴ Βίλλα. Ἡ Caridad ἔφυγε ἀμέσως καὶ κατευθύνθη στὸ Ἀεροδρόμιο, ἀπ' ὅπου μένα πλαστὸ διαβατήριο διέφυγε πρὸς τὴν Κούβα.

Ὁ Eitingon ἐτράπη ἐπίσης εἰς φυγὴν μὲ τὸ αὐτοκίνητό του πρὸς τὸ Ἀλκαποῦλκο, ὅπου ἐπεβιβάσθη τὴν νύκτα σένα Σοβιετικὸ φορτηγὸ πλοῖο ποὺ ἀνέμενε στὸ λιμάνι. Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα ἡ Caridad καὶ ὁ Eitingon συνηντήθησαν στὴ Μόσχα.

Ἐκεῖ ὁ Λαυρέντη Μπέρια, ποὺ ἦτο τότε Ἀρχηγὸς τῆς NKVD, καὶ ποὺ, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Στάλιν ἦλθε ἡ σειρά του νὰ πληρώσῃ τὰ ἀναρίθμητα ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε, ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς συντρόφους του, παρουσίασε αὐτὸς προσωπικῶς, τὴν Caridad στὸν Στάλιν. Ἀπενεμήθη σ' αὐτὴν τὸ παράσημο τοῦ Λένιν, ποὺ εἶναι τὸ ἀνώτερο κομμουνιστικὸ παράσημο καὶ ὁ γυιός της ἀνεφέρθη καὶ ἀνεγράφη ὡς ἥρως τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Αὐτὴ ἡ παράξενη γυναίκα μίλησε περήφανα κάποτε σένα φίλο της διὰ τὶς

μεγάλες αὐτὲς τιμὲς ποὺ ἔτυχε. Ἡ Caridad πέρασε τὰ χρόνια τοῦ πολέμου στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία, λαμβάνουσα συνεχῶς διαβεβαιώσεις ἀπὸ τὸν ἐρωμένο της στρατηγὸ Eitingon καὶ τοὺς Προϊσταμένους του, ἄρχοντας τοῦ Κρεμλίνου, ὅτι κάποιος τρόπος διασώσεως τοῦ γυιοῦ της θὰ ἐξευρίσκετο.

Ὁ Στάλιν ἐφάνη ἀπρόθυμος νὰ ἐκπληρώσῃ τὶς ὑποσχέσεις του. Τελικὰ ὅμως ἐπέτρεψε σ' αὐτὴ νὰ μεταβῇ στὸ Μεξικὸ καὶ ὀργανώσῃ μία ἀπόδρασι τοῦ γυιοῦ της. Μετέβη πράγματι στὸ Μεξικὸ-Σίτυ τὸν Μάρτιο τοῦ 1945, ἀλλὰ ἦτο τελείως ἀνίσχυρη νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ της, οὔτε δὲ κατώρθωσε ἀκόμη νὰ ἰδῇ τὸ γυιό της, γιατὶ τὰ περιοριστικὰ μέτρα δι' αὐτὴν, ἐκ μέρους τῆς NKVD ἦσαν τόσο αὐστηρά, ὥστε δὲν μποροῦσε διόλου νὰ κινηθῇ ἐλεύθερα. Ἡ NKVD μὲ τὰ μέτρα αὐτὰ ἀποσκοποῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μυστικὸ τῆς ταυτότητος τοῦ δολοφόνου, ἡ ὁποία πιθανὸν ν' ἀπεκαλύπτετο ἂν ἐπετρέπετο εἰς τὴν Caridad νὰ κινηθῇ ἐλεύθερα. Σήμερα ἡ Caridad ἡ ἀσπρομάλλα πιὰ μητέρα τοῦ Ramon, 67 χρόνων, ζῇ ἀποτραβηγμένη καὶ ἀπογοητευμένη στὸ Παρίσι, ἀπηλλαγμένη πιὰ ἐκ τῆς φρεναπάτης τοῦ κομμουνιστικοῦ παραδείσου. Τὰ χρόνια ποὺ ἔζησε στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία, ἀπετέλεσαν τὸ φάρμακο τῆς ἀποτοξινώσεώς της ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸ μίασμα. «Ἔχετε δίκαιο», ἔλεγε κάποτε στὴ Μόσχα, σένα πατριώτη της ποὺ πολέμησε γιὰ τὴν ἐνεξαρτησία τῆς Ἱσπανίας στὸν ἐμφύλιο πόλεμο τὸ 1936 **«Γελαστήκαμε. Ἐδῶ δὲν εἶναι παράδεισος. Εἶναι κόλασις»**.

Ἡ Sylvia Aceloff, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ ἐρωμένος της σκότωσε τὸν Τρότσκυ, ἔπαθε ἕνα τέτοιο νευρικὸ καὶ ψυχικὸ κλονισμὸ ποὺ χρειάσθηκε θεραπεία ἐπὶ πολλὰ χρόνια, γιὰ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ ὑγεία της.

Ὁ Ramon ὅταν ἔμαθε αὐτὸ στὴ φυλακή, ἔκλαψε, ἀργότερα ὅμως ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν. Τελικὰ αὐτὴ παντρεύτηκε καὶ ζῇ τώρα στὴν Ν. Ὑόρκη. Ἡ χήρα τοῦ Τρότσκυ εὑρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωὴ καὶ μένει στὸ ἴδιο σπίτι ποὺ δολοφόνησαν τὸν ἄνδρα της. Ὁ στρατηγὸς Eitingon πέθανε μαζὶ μὲ τὸν ἀφέντη του, τὸν Μπέρια, κατὰ τὴν ἐκκαθάρισι ποὺ ἐπηκολούθησε στὸ Κρεμλῖνο μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Στάλιν.

Ὁ Ramon Mercader ἐγένετο ὑπόδειγμα καὶ πρότυπο φυλακισμένου στὸ Μεξικό. Ἀπὸ τὸ 1952 ἔχει διοργανώσει στὴ φυλακὴ ἕνα ἐργαστήριο ἐπισκευῆς ραδιοφώνων. Μικρὴ βέβαια ἐπιχείρηση εἶναι, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐπικερδής. Μέσα στὴ φυλακὴ τοῦ παρεσχέθησαν ἀρκετὲς ἀνέσεις ἀπὸ τοὺς ἐπιεικεῖς κανονισμοὺς τῶν Μεξικανικῶν Φυλακῶν, ἐξασφαλίσας ἔτσι μία ἄνετο ζωή. Ἐκτὸς τῆς καλῆς τροφῆς, τῶν βιβλίων καὶ ἄλλων ἀνέσεων, τοῦ ἔχει ἐπιτραπῇ νὰ τὸν ἐπισκέπτηται μιὰ νεαρὰ γυναίκα, καλλιτέχνις σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο, ὀνόματι Roquclia Mendoza. (Στοὺς φυλακισμένους παρέχεται τὸ δικαίωμα συζυγικῶν ἐπισκέψεων ἐκ μέρους τῶν νομίμων συζύγων ἢ καὶ τῶν παρανόμως συμβιούντων, πρὸς ἐκπλήρωσιν συζυγικῶν ὑποχρεώσεων).

Τώρα λίαν εὐτραφὴς καὶ μὲ προγούλι, ὁ Ramon Mercader, μοιάζει σὰν ἕνα μπουρζουὰ ἐμπορευόμενο. Ἔχει λίγους φίλους μέσα στὴ φυλακή, διευθύνει τὸ μικρό του ἐργαστήριο ἐπισκευῆς ραδιοφώνων μὲ μεγάλη ψυχραιμία, δραστηριότητα καὶ ἱκανότητα, διαβάζει πολὺ νευρικὰ καὶ σπασμωδικὰ καὶ μέσῳ μυστικῶν, παρανόμων καὶ καταχθονίων τρόπων, εὑρίσκεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ κομμουνιστικὸ δίκτυο τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας τῆς Χώρας τοῦ Μεξικοῦ.

Οὗτος οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ὁ Ἰάκωβος Mornard.

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ*

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Γενικά.

***

1. Γενικά.

Μέθοδοι ταξινομήσεως καὶ ἀρχειοθετήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ὑπάρχουν νῦν ἐν χρήσει, ἀνὰ τὰ διάφορα Κράτη, ἄνω τῶν πεντήκοντα.

Ὁ Γκάλτον ἐκ τῆς ἐρεύνης του συνήγαγε τὰς τρεῖς θεμελιώδεις ἀρχάς, ἐφ' ὧν ἐδράζεται μέχρι σήμερον ἡ γενομένη χρῆσις τῆς δακτυλοσκοπίας, δηλαδὴ ὅτι: 1) τὰ σχήματα τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, παραμένουν ἀναλλοίωτα καθ' ὅλον τὸν βίον. β) τὰ σχήματα ταῦτα ποικίλλουν ἀπείρως καὶ εἶναι διάφορα κατὰ τὰ διάφορα ἄτομα μέχρι ἀποσυνθέσεως τοῦ δέρματος καὶ γ) τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἑκάστου ἀτόμου λαμβανόμενα ἐπὶ χάρτου δύνανται νὰ ταξιθετηθῶσι καὶ νὰ ἀρχειοθετηθῶσι κατὰ σύστημα, ὥστε ἐμπειροτέχνης—δακτυλοσκόπος—εἰς ὃν προσάγεται δελτίον μετὰ τῶν δεκαδακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἀτόμου τινὸς νὰ δύναται ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου νὰ διαπιστώσῃ ἂν τὰ αὐτὰ ἀποτυπώματα ὑπάρχουν ἐν τῷ ἀρχείῳ, ἔστω καὶ ἂν ἐν τῷ ἀρχείῳ ἔχουν ἀρχειοθετηθῇ ἑκατομμύρια δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Ὁ Γκάλτον εἶχεν προτείνει ἐπίσης ὅπως τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καταταχθοῦν εἰς τρεῖς γενικοὺς τύπους, ἤτοι: εἰς τὸν τύπον τῶν ἄρς, τῶν λούπς καὶ τῶν γόρς. Τὰς παρατηρήσεις του καὶ τὴν μέθοδόν του ὁ Γκάλτον ἐδημοσίευσε τὸ 1892. Τὸ 1894 ἡ Scotland yard ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν μεθόδων τοῦ Ἀλφόνσου Μπερτιγιόν—δηλαδὴ καταμέτρησις τοῦ κρανίου, χειρῶν κ.λ.π.—ἐλάμβανε καὶ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἅτινα ἐταξινομοῦντο καὶ ἀρχειοθετοῦντο κατὰ τὸ ἁπλοῦν σύστημα τοῦ Γκάλτον. Ἕτερος πρωτοπόρος τῆς δακτυλοσκοπίας ὁ καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Μπρεσλάου (1787-1869) Πούρκενζι-Purkinje—ὅστις καὶ πρῶτος ἐσκιαγράφησε μέθοδον ταξινομήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, εἶχε προτείνει ὅπως τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καταταχθοῦν εἰς ἐννέα τύπους. Ὁ Χένρυ ὅστις πολλὰ ὠφελήθη ἐκ τῶν διαπιστώσεων τῶν Γκάλτον, Χέρτσελ, Φώλντ κ.λ.π. πρωτοπόρων τῆς δακτυλοσκοπίας ἐφεῦρε ἰδίαν μέθοδον ταξινομήσεως καὶ ἀρχειοθετήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ἡ μέθοδος τοῦ Χένρυ ἥτις ἐδημοσιεύθη τὸ 1900 εἰς Λονδίνον (Classification and uses fingerprint) ἦτο ἁπλῆ καὶ πρακτική, ἐφαρμόζεται δὲ κυρίως μέχρι σήμερον βελτιωμένη εἰς ὅλας τὰς ἀγγλοσαξονικὰς Χώρας. Ὁ Χένρυ κατέταξε τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα εἰς τέσσαρας γενικοὺς τύπους· ἤτοι: Τὸν τύπον τῶν ἄρς, τῶν λούπς, τῶν γόρς καὶ τῶν συνθέτων. Τὰ συμβολικὰ γράμματα ἅτινα ἐχρησιμοποίει ὁ Χένρυ διὰ τὰς παραστάσεις τῶν τύπων τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἦσαν: (A) Ἄρς, (T) Τέντιτ-ἄρς, (L) Λούπς, (W) Γόρς.

---

* **Βιβλιογραφία:** 1) «Ἀστυνομικὴ» 1958 Κ. Γαρδίκα. 2) Ἰατροδικαστική, Τόμος Β' 1934 Ἰωάν. Γεωργιάδης. 3) Ἡ Δακτυλοσκοπία Τ. Α' 1929 Νικ. Παπαδημητρίου. 4) Classification and USES of Fingerprints 1900, London E. R. Henry. 5) Practical Fingerprinting B. C. Bridges 1942 New York. 6) Fingerprint Mechanics 1951. Walter. R. Scott Illinois U.S.A. 7) The Science of Fingerprints 1957 F.B.I. U.S.A. 8) The Fingerprint System at Scotland Yard 1954 London Fr. R. Cherlill and J. N. Bower. 9) Traite de Criminalistique T· A. 1931, Luon. Ed. Locard.

(C) Κόμποζιτ-Composites. Διὰ τὰς ὑποδιαιρέσεις τῶν γόρς, τά: (LP) (Lateral pockets)(γόρς μὲ πλαγίας κολπώσεις καὶ κυκλικὴν ἢ κυκλικὰς γραμμὰς εἰς τὸ κέντρον, δίκην θύλακος), (TL) (Twinned Loops) (γόρς μὲ διπλὰς κολπώσεις), (CP) (Central pockets) (γόρς μὲ κολπώσεις καὶ κυκλικὴν ἢ κυκλικὰς γραμμὰς εἰς τὸ κέντρον δίκην θύλακος), (A) (Accidentals) (γόρς ἐκ συμπτώσεως). Αἱ δὲ ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν ἦσαν: (IT) Ἴννερ (OT) Ἄουτερ, (U⧹) Οὔλναρ εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, (R/) Ράντιαλ εἰς τὴν ἀριστεράν. Σήμερον εἰς τὴν Scotland yard κατατάσσουν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα εἰς τοὺς ἑξῆς τύπους:

1) Ἄρς, ἄρς—τέντιτ. 2) Οὔλναρ—λούπ, οὔλναρ—ράντιαλ καὶ λούπ μὲ αἰωρουμένας κολπώσεις (Nutant Loop).

3) Γόρς: α) δίδυμον γόρς (Twinned loops). β) Γόρς μὲ πλαγίας κολπώσεις (Lateral pockets). γ) Γόρς σύνθετον ἢ (Compoun). δ) Ἀξιτένταλ (Accidentals). (Ὅρα: The finger print system at scotland yard. Freed. R. Cherlill. 1954 London.

Ἑτέρα ἁπλῆ καὶ πρακτικὴ μέθοδος ταξινομήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, σύγχρονος τῆς μεθόδου τοῦ Χένρυ εἶναι ἡ μέθοδος τοῦ Βιούκετιτς (Vucetich). Ἡ μέθοδος αὕτη ἐφαρμόζεται νῦν ἰδιαιτέρως εἰς ὅλας τὰς Χώρας τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

Αἱ μέθοδοι τοῦ Χένρυ καὶ τοῦ Βιούκετιτς ἀποτελοῦν τὴν βάσιν ὅλων τῶν νῦν ἐφαρμοζομένων, ἀνὰ τὰ διάφορα Κράτη μεθόδων, δηλαδὴ τῆς μεθόδου τοῦ Μπερτιγιὸν (Bertillion) (μὴ ἐφαρμοζομένη νῦν ἐν Γαλλίᾳ) διότι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1942 ἐφαρμόζεται νέα μικτὴ μέθοδος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συστημάτων τοῦ Χένρυ καὶ Βιούκετιτς, τῆς μεθόδου τοῦ Γκάστι (Gasti) τῆς ἐφαρμοζεμένης ἀπὸ τοῦ ἔτους 1911 ἐν Ἰαλίᾳ, τῆς μεθόδου τοῦ Ρότζερ (Roscher) τῆς ἐφαρμοζομένης ἐν Ἰαπωνίᾳ, τῆς μεθόδου τοῦ Πρόττετσέρ (Pottecher) τῆς ἐφαρμοζομένης εἰς τὴν Κίναν, τῆς μεθόδου τοῦ Λέμπεντιφ (Lebedeff) τῆς ἐφαρμοζομένης εἰς τὴν Ρωσίαν, τῆς μεθόδου τοῦ Ὅλοριζ (Aloriz) τῆς ἐφαρμοζομένης εἰς τὴν Ἱσπανίαν, τῆς μεθόδου τοῦ Πάττερ (Patter) τῆς ἐφαρμοζομένης εἰς τὴν Ὁλλανδίαν κλπ. Παραθέτομεν τὰς συμβολικὰς παφαστάσεις τῶν τύπων τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τινῶν ἐκ τῶν ἀναφερομένων μεθόδων, ἐπιφυλασσόμενοι, εὐκαιρίας δοθείσης ἐν τῷ μέλλοντι νὰ περιγράψωμεν τινὰς ἐξ αὐτῶν ἐν πάσει λεπτομερείᾳ, οὐχὶ βεβαίως πρὸς ἄλλον σκοπόν, εἰ μὴ μόνον πρὸς ἐμπλουτισμὸν τῆς σχετικῆς Ἑλληνικῆς βιβλιογραφίας. Ἂν δεχθῶμεν ὅτι καὶ τὰ δέκα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα εἶναι τύπου ἄρς αἱ παραστάσεις τῶν τύπων καὶ τῆς ταξινομήσεως αὐτῶν αἵτινες θὰ ἀναγραφοῦν ἐπὶ τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ δελτίου θὰ εἶναι :

Διὰ τὴν μέθοδον τοῦ Henry : $\left(\text{Ὅλα ἄρς } \frac{\text{IαA3α}}{\text{IαA3α}}\right)$, $\left(\text{ὅλα λούπς} = \frac{\text{IUIO 5}}{\text{IUIO}}\right)$, $\left(\text{ὅλα γόρς} = \frac{\text{32.I 10}}{\text{32.I}}\right)$.

Διὰ τὴν μέθοδον τοῦ Βιοούκετιτς : $\left(\text{Ὅλα ἄρς} = \frac{\text{A 1111}}{\text{A 1111}} - \frac{55555}{55555}\right)$, $\left(\text{ὅλα λούπς } \frac{\text{I 6666 } -10}{\text{I 6666 } 10}\right)$, $\left(\text{ὅλα γόρς} = \frac{\text{V 7777}}{\text{V 7777}}\right)$.

Διὰ τὴν μέθοδον τοῦ Μπερτιγιὸν : $\left(\text{Ὅλα ἄρς} = \frac{\text{UUUUU}}{\text{UUUUU}}\right)$, $\left(\text{ὅλα λούπς} = \frac{\text{εεεε}}{\text{εεεε}}\right)$, $\left(\text{ὅλα γόρς} = \frac{\text{oooo}}{\text{oooo}}\right)$.

Διὰ τὴν μέθοδον τοῦ Γκάστι: (Ὅλα ἄρς=III-III-IIII), (ὅλα λούπς=345-345-3345), (ὅλα γόρς=687-876-6678).

Διὰ τὴν νῦν χρησιμοποιουμένην μέθοδον τῆς ἀστυνομίας τῆς Γαλλίας.

Παρίσι: $\left(\text{Ὅλα ἄρς} = \frac{\text{I oooo}}{\text{I oooo}}\right)$, $\left(\text{ὅλα λούπς} = \frac{\text{I 3333}}{\text{I 3333}}\right)$, $\left(\text{ὅλα γόρς } \frac{7777}{7777}\right)$.

Καὶ διὰ τὴν μέθοδον τοῦ Χοῦβερ: $\left(\text{Ὅλα ἄρς} = \frac{\text{IαA3α}}{\text{IαA3α}}\right)$,

$\left(\text{ὅλα λούπς} = \frac{\text{4S IUIII 5}}{\text{S IUIII}}\right)$, $\left(\text{ὅλα γόρς} = \frac{\text{032WIII 10}}{\text{I32W000 11}}\right)$.

Ὅθεν τὰ σχήματα τῶν τύπων τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τῶν 10 δακτύλων δηλοῦνται ὑπ' ἄλλων μὲν γραφείων σημάνσεως δι' ἀριθμῶν καὶ γραμμάτων ὑπὸ ἑτέρων δὲ διὰ γραμμάτων μόνον τοῦ ἀλφαβήτου ἢ ἄλλων συνθηματικῶν σημείων. Ἀλλὰ καὶ οἱ τύποι οὗτοι διαιροῦνται καὶ ὑποδιαιροῦνται ἀναλόγως τοῦ ἐπικρατοῦντος ἑκάστοτε συστήματος ταξινομήσεως. Πάντως εἰς οὐδεμίαν Χώραν σήμερον ἐφαρμόζεται αὐτουσία ἡ ἀρχικὴ μέθοδος τοῦ Χένρυ διότι καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀγγλίαν (τὴν Μητροπολιτικὴν Ἀστυνομίαν) ἐπηνέχθησαν τροποποιήσεις τινὲς κριθεῖσαι ἀπαραίτητοι, ὡς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς ἐν τῇ πράξει διεπιστώθη. Εἰς τὴν Χώραν ἡμῶν ὁ τὸ πρῶτον διδάξας καὶ ἐφαρμόσας εἰς μικρὰν κλίμακα τὴν δακτυλοσκοπίαν εἶναι ὁ Ἰωάννης Γεωργιάδης, Καθηγητὴς τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ὅστις εἶχεν ἐκπαιδευθῇ ὑπὸ τοῦ Μπερτιγιὸν ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ Μπερτιγιὸν ὡς προαναφέραμεν εἶχεν ἐπινοήσει ἰδίαν μέθοδον ταξινομήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων θεωρουμένην σήμερον μᾶλλον πλημμελῆ.

Ἅπασαι ὅμως αἱ μέθοδοι τῆς ταξινομήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων διατηροῦν τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ σημεῖα τοῦ Γκάλτον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται καὶ ἀποδεικνύεται ἡ ταυτότης ἑνὸς ἀτόμου, βάσει τῶν δακτυλικῶν αὐτοῦ ἀποτυπωμάτων. Ἐν τῇ Χώρᾳ ἡμῶν τὸ πρῶτον χρησιμοποιηθεῖσα μέθοδος ταξινομήσεως καὶ ἀρχειοθετήσεως ἦτο ἡ βελτιωμένη μέθοδος τοῦ Χένρυ. Ἡ μέθοδος αὕτη διετηρήθη μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα ἀπὸ τοῦ 1921, μέχρι τοῦ ἔτους 1946, ὅτε, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου διὰ τὴν Χώραν μας, κατηργήθη καὶ ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἡ μέθοδος ταξινομήσεως τοῦ Δ/ντοῦ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς κ. Χοῦβερ.

Εἰκὼν 1

Εἰκὼν 2

Ἡ μέθοδος τοῦ κ. Χοῦβερ ἑδράζεται ἐπὶ τῆς μεθόδου τοῦ Χένρυ καὶ θεωρεῖται καὶ εἶναι ἐπέκτασις αὐτῆς. Ἀλλ' εἰς ὡρισμένα σημεῖα διαφέρει, ἐθέσπισε δὲ κανόνας σαφεστέρους δι' ἓν ἕκαστον τύπον δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Οἱ κανόνες οὗτοι κυρίως ἀφοροῦν τὰ κύρια ὀνομαζόμενα σημεῖα τοῦ τύπου τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμά-

των, ἅτινα δέον νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του ὁ δακτυλοσκόπος—ταξινόμος—διὰ νὰ κατατάσσῃ ἓν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν κυρίων ὁμάδων εἰς ἃς κατατάσσονται τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Χοῦβερ. Τὰ κύρια δὲ ταῦτα σημεῖα εἶναι: α) αἱ προσδιορίζουσαι τὴν ἔκτασιν — τὸν χῶρον—τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμαί, β) τὸ «δέλτα», καὶ γ) τὸ «κέντρον». Ἐπίσης ὁ Χοῦβερ κατήργησε καὶ μετωνόμασε ὡρισμένους τύπους τοῦ Χένρυ. Ἡ ἐπέκτασις καὶ αἱ τροποποιήσεις τῆς μεθόδου τοῦ Χένρυ ὑπὸ τοῦ Χοῦβερ θεωροῦνται ὡς φυσικὸν ἐπακόλουθον, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ πρωτοπόροι τῶν μεθόδων τῆς ταξινομήσεως καὶ ἀρχειοθετήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων εἶχον ἐξετάσει καὶ μελετήσει μικρὸν ἀριθμὸν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Σήμερον ὅμως μετὰ τὴν γενικὴν ἐφαρμογὴν τῆς δακτυλοσκοπίας ὡς μέσου ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος, ἐν τοῖς ἀρχείοις ὡρισμένων μόνον Κρατῶν ὑπάρχουν ταξινομημένα καὶ ἀρχειοθετημένα δελτία δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, λ.χ. 160 ἑκατομμύρια εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, 10 περίπου ἑκατομμύρια εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 3 ἑκατομμύρια εἰς τὴν Γαλλίαν κ.ο.κ. Φυσικὸν ἦτο ἐπομένως ἐκ τῆς τεραστίας ἐπεκτάσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῆς δακτυλοσκοπίας νὰ ἀνακύψουν ἐν τῇ πράξει διάφοροι δυσχέρειαι καὶ ἀπορίαι, λόγῳ ἀνευρέσεως σχημάτων θηλοειδῶν γραμμῶν μὴ δυναμένων εὐκόλως νὰ καταταχθοῦν εἰς τὰς τρεῖς γνωστὰς ὁμάδας τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Τὰς δυσχερείας καὶ ἀπορίας αὐτὰς ἔλυσεν κατὰ τρόπον οὐχὶ τέλειον, ἀλλὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἱκανοποιητικὸν ὁ κ. Χοῦβερ, διότι ἐθέσπισε ὡς εἴπομεν κανόνας βάσει τῶν ὁποίων ἕκαστον δακτυλικὸν ἀποτύπωμα κατατάσσεται εἰς ὡρισμένην ὁμάδα καὶ ταξινομεῖται καὶ ὑποταξινομεῖται καθ' ὡρισμένον τρόπον. Διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει ἐν τῇ δακτυλοσκοπίᾳ εἶναι ὁ ἀκριβὴς χαρακτηρισμὸς τοῦ τύπου εἰς ὃν ἀνήκει ἓν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα, ἡ κατάλληλος τοποθέτησις τοῦ δέλτα, τοῦ κέντρου

Εἰκὼν 3

Εἰκὼν 4

Εἰκὼν 5

Εἰκὼν 6

καὶ μετὰ ταῦτα ἢ μετὰ μεγίστης προσοχῆς καταμέτρησις τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν κλπ.

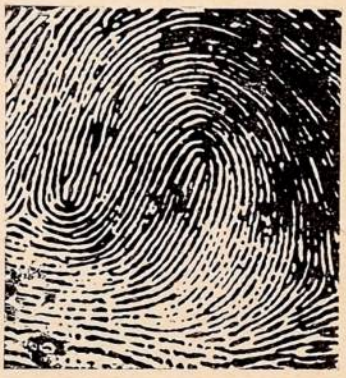
Ὅθεν κατωτέρω θὰ ἐξετάσωμεν καὶ θὰ ἀναπτύξωμεν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τοὺς κανόνας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων κατατάσσονται τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα εἰς τὰς τρεῖς γενικὰς ὁμάδας καὶ τὰς ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν, ὡς καὶ τὰς μεθόδους ταξινομήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων βάσει τῆς ἀπὸ τοῦ 1946 ἐφαρμοζομένης καὶ ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν μεθόδου τοῦ κ. Χοῦβερ.

Ἡ ταξινόμησις καὶ ἡ ἐν τῷ ἀρχείῳ ταξιθέτησις ἑκάστου δακτυλοσκοπικοῦ δελτίου γίνεται ἀναλόγως τῶν σχημάτων τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τῶν 10 δακτύλων τοῦ ἀτόμου. Ὁ Χένρυ παρετήρησεν ὅτι ἐφ' ἑκάστου δακτυλ. ἀποτυπώματος τινὲς ἐκ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν ἀκολουθοῦν τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν (παράλληλον), ἐνῷ ἄλλαι διάφορον. Οὗτος κατέταξεν γενικῶς εἰς τρεῖς κατηγορίας τὰς θηλοειδεῖς αὐτὰς γραμμάς, ἤτοι: α) Τῶν ὁριζοντίων, δηλαδὴ τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον παραλλήλως πρὸς τὴν πτυχὴν τῆς ἀρθρώσεως εὑρισκομένων. β) Τῶν καμπυλῶν, δηλαδὴ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν αἵτινες ἀρχόμεναι ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ δακτυλ. ἀποτυπώματος καὶ ἀφοῦ διαγράψουν καμπύλην περὶ τὸ κέντρον τερματίζουν ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς αὐτοῦ, καὶ γ) τῶν κολποειδῶν ἢ κυκλικῶν ἢ σπειροειδῶν, ἐλλειψοειδῶν ἢ παραλλαγῆς τινὸς τοῦ κύκλου γραμμῶν. Αἱ τῆς τρίτης κατηγορίας θηλοειδεῖς γραμμαὶ περιβάλλονται πάντοτε ὑπὸ τῶν ὁριζοντίων καὶ καμπυλῶν γραμμῶν.

Ἐπίσης οἱ ἐφευρέται τῆς ταξινομήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἂν καὶ αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ διαμορφώνουν σχήματα ἔχοντα μὲν ἄπειρον τὴν ποικιλίαν, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν δύο ἐντελῶς ὅμοια πρὸς ἄλληλα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἠδυνήθησαν νὰ κατατάξουν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἐπὶ τῇ βάσει ἐπίσης τῶν σχημάτων τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν γενικῶν ὁμάδων, ἤτοι: α) τὴν ὁμάδα τῶν Ἄρς, β) τὴν ὁμάδα τῶν λούπς καὶ γ) τὴν ὁμάδα τῶν γόρς.

Εἰκὼν 7

Εἰκὼν 8

Αἱ τρεῖς αὗται γενικαὶ ὁμάδες ὑποδιαιροῦνται εἰς ἑτέρας ὁμάδας αἵτινες εἶναι:

α) Τῆς Α' ὁμάδος 1) τὸ ἁπλὸν ἄρς καὶ 2) τὸ τέντιτ-ἄρς.

β) Τῆς Β' ὁμάδος 3) τὸ ράντιαλ-λούπ, καὶ 4) τὸ οὔλναρ-λούπ.

γ) Τῆς Γ' ὁμάδος 5) τὸ ἁπλὸν γόρς 6) τὸ γόρς μετὰ κολποειδῶν γραμμῶν καὶ κυκλικῆς ἢ κυκλικῶν γραμμῶν δίκην θύλακος ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ (Central pockets-Loops) 7) Τὸ γόρς μετὰ διπλῶν κολπώσεων. (Couble Loops) καὶ 8) Τὸ γόρς ἐκ συμπτώσεως Ἀξιτένταλ (Accidentals). Αἱ εἰκόνες 1 ἕως καὶ 10 δεικνύουν διαφόρους τύπους δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Πρὶν ἢ προβῶμεν ὅμως εἰς τὴν λεπτομερεστέραν ἀνάλυσιν τῶν σημείων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων χαρακτηρίζομεν καὶ κατατάσσομεν ἓν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν γενικῶν ὁμάδων καὶ εἰς τὰς ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν, θεωροῦμεν σκόπιμον καὶ ἀπαραίτητον νὰ δώσωμεν ὡρισμένας ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς ἐννοίας ὡρι-

σμένων τεχνικῶν λέξεων, τὰς ὁποίας οἱ περὶ τὴν δακτυλοσκοπίαν ἀσχολούμενοι χρησιμοποιοῦν κατὰ τὴν ἐργασίαν των.

Διὰ νὰ καταστῇ δυνατὸς ὁ χαρακτηρισμὸς καὶ ἡ κατάταξις ἑνὸς δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν γενικῶν ὁμάδων δὲν εἶναι ἀπαραίτητον τὸ ὅλον σχῆμα τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ἀλλ' ὡρισμένα κύρια σημεῖα μόνον αὐτοῦ.

Τὸ ὅλον σχῆμα τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος πρὸς τὸν συγκεκριμένον αὐτὸν σκοπόν, δηλαδὴ τὴν κατάταξιν αὐτοῦ εἰς ὡρισμένον τύπον καὶ τὴν ταξινόμησιν εἶναι περιττόν. Τὰ κύρια λοιπὸν σημεῖα τὰ κρινόμενα ἀπαραίτητα διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ, καὶ ταξινομηθῇ ἓν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα εἶναι: α) «Αἱ ἀφοριστικαὶ—διαχωριστικαὶ γραμμαί», β) «τὸ δέλτα» καὶ γ) «τὸ κέντρον». Ἡ ὅλη ἔκτασις—περιοχὴ—τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκονται τὰ τρία βασικὰ καὶ κύρια ταῦτα σημεῖα ἀποκαλεῖται «ἔκτασις—χῶρος—τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος». Ὁ χῶρος τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ὑπάρχει φυσικὰ ἐφ' ὅλων τῶν τύπων τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἀλλ' εἰς ὡρισμένους τύπους, οἷον τῶν ἄρς καὶ τέντιτ—ἄρς εἶναι ὑπερβολικὰ δύσκολος νὰ προσδιορισθῇ. Οὐχ' ἧττον ὅμως ἡ δυσκολία αὕτη δὲν δυσχεραίνει τὴν ἐργασίαν τῶν τεχνικῶν τῆς δακτυλοσκοπίας, διότι τὰ τρία βασικὰ ταῦτα σημεῖα τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, τοὺς εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν ὁμάδων τῶν λούπς καὶ τῶν γόρς. Εἰς τὰς δύο λοιπὸν αὐτὰς ὁμάδας —περιοχὴ—χῶρος— τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ἀποκαλεῖται ἡ ἔκτασις ἐκείνη, τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπάρχουν: α) αἱ ἀφοριστικαὶ γραμμαί, β) τὸ δέλτα καὶ γ) τὸ κέντρον.

Εἰκὼν 9

Εἰκὼν 10

Ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ περιβαλλομένου ὑπὸ τῶν ἀφοριστικῶν τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμῶν, εὑρίσκονται φυσικὰ καὶ αἱ τοῦ τρίτου συστήματος θηλοειδεῖς γραμμαί. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τοῦ τρίτου αὐτοῦ συστήματος καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δέλτα χαρακτηρίζονται καὶ κατατάσσονται εἰς τὰς δύο αὐτὰς γενικὰς ὁμάδας καὶ τὰς ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν, τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης ὁμάδος.

Τὰ σχήματα τοῦ τρίτου συστήματος τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν, περιβάλλονται ὡς εἴπομεν ἐκ τῶν διαχωριστικῶν τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμῶν, δηλαδὴ ἐκ τῶν δύο ἐσωτάτων θηλοειδῶν γραμμῶν, τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου συστήματος γραμμῶν, αἵτινες γραμμαὶ ἀρχόμεναι ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου καὶ βαίνουσαι παραλλήλως, μετ' ὀλίγον ἀποκλίνουν, ἀποκλίνουσαι δὲ περιβάλλουν ἢ τείνουν νὰ περιβάλλουν τὴν ὅλην ἔκτασιν—χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ἐντὸς τῆς ὁποίας περιοχῆς ὑπάρχει τὸ τρίτον σύστημα τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω δῆλον γίνεται ὅτι ἡ ἀκριβὴς κατάταξις ἑνὸς δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος εἰς ὡρισμένον τύπον ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἱκανότητος τοῦ δακτυλοσκόπου—ταξινόμου—νὰ προσδιορίσῃ ἐπ' ἀκριβείᾳ τὰς προσδιοριζούσας τὴν ἔκτασιν τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμάς. Ἡ εἰκὼν 11 δεικνύει σχέδιον δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος

τύπου λούπ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 12 τὰς διὰ τῶν γραμμάτων Α' καὶ Β' σημειουμένας γραμμας, αἵτινες εἶναι αἱ ἀφοριστικαὶ τῆς ἐκτάσεως—χώρου—τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμαί, τύπου λούπ. Τὸ σχέδιον 12α δεικνύει τὰς προσδιοριζούσας τὴν ἔκτασιν τοῦ τύπου ἀποτυπώματος, τύπου γόρς. Αἱ διαχωριστικαὶ αὗται τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμαὶ ἀρχόμεναι ἐκ τῶν σημείων Α καὶ Β καὶ βαίνουσαι παραλλήλως μέχρι τοῦ διὰ τοῦ γράμματος Γ δεικνυομένου σημείου μετὰ ταῦτα ἀποκλίνουν καὶ οὕτω τοὺς παρέχεται ἡ δυνατότης νὰ περιβάλλουν τὴν ὅλην ἔκτασιν τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ὡς αὕτη δείκνυται εἰς τὴν εἰκόνα 13. Αἱ προσδιορίζουσαι τὴν ἔκτασιν τοῦ τύπου τοῦ δακτυλ. ἀποτυπώματος θηλοειδεῖς γραμμαὶ δὲν ἀποτελοῦνται πάντοτε ἐκ δύο συνεχῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Ἐν τῇ πράξει δυνατὸν αὗται νὰ ἀποτελοῦνται καὶ ἐκ διακεκομμένων θηλοειδῶν γραμμῶν. Ἐν ᾗ περιπτώσει

Εἰκὼν 11

Εἰκὼν 12

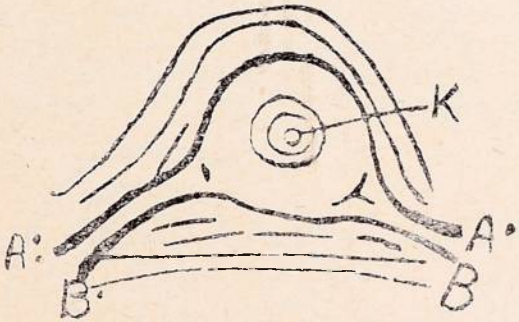
αἱ προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμαὶ εἶναι διακεκομμέναι, πρὸς συνέχισιν αὐτῶν, λαμβάνεται ἡ ἀμέσως ὕπερθεν ἢ κάτωθεν ἀκολουθοῦσα θηλοειδὴς γραμμή, ἐφ' ὅσον, βεβαίως καὶ αὕτη συνεχίζει τὴν πορείαν ὡς ἐν τῷ σχεδίῳ 13α δείκνυται. Ἐνίοτε αἱ προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμαὶ εἶναι βραχεῖαι—μικραί. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μεγίστη δέον νὰ καταβάλλεται προσοχὴ προσδιορισμοῦ τῆς θέσεως αὐτῶν, οἷον ἡ δεξιὰ μικρὰ γραμμὴ τοῦ σχεδίου 13α ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος Α—Α.

Ὁσάκις ἀνακύπτουν ἀμφιβολίαι ὡς πρὸς τὸ ποία θηλοειδὴς γραμμὴ θεωρεῖται διανοιγομένη—διχαζομένη—καὶ ποία ἀποκλίνουσα ἂς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας πάντοτε τὸ σχέδιον 14.

Διανοιγομένη—διχαζομένη—(δίκρανον) ἀποκαλεῖται ἡ θηλοειδὴς γραμμὴ ἥτις ἐξ ὡρισμένου σημείου διαχωρίζεται—σχίζεται—καὶ σχηματίζονται οὕτω δύο πλέον θηλοειδεῖς γραμμαί, αἵτινες δυνατὸν μετὰ ταῦτα νὰ συνεχίσουν ἐπὶ μακρὸν τὴν παράλληλον πορείαν των καὶ εἶτα νὰ διαχωρισθοῦν—σχισθοῦν—καὶ νὰ σχηματίσουν νέας διακλαδώσεις. Ἀποκλίνουσαι ἀποκαλοῦνται αἱ δύο θηλοειδεῖς γραμμαὶ αἵτινες ἐκκινοῦσαι ἐξ ὡρισμένου σημείου βαίνουν κατ' ἀρχὴν παραλλήλως ἢ σχεδὸν παραλλήλως καὶ μετὰ ταῦτα ἀποκλίνουν πρὸ τοῦ τρίτου συστήματος τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Ἐντεῦθεν ἡ μὲν μία ἀποτελεῖ τὴν πρώτην ἐκ τῶν ἔσω γραμμὴν τοῦ πρώτου συστήματος τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν, δηλαδὴ τῶν ὁριζοντίων, ἡ δὲ δευτέρα τὴν πρώτην ἐπίσης ἐκ τῶν ἔσω γραμμὴν τοῦ δευτέρου συστήματος τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν, δηλαδὴ τῶν καμπυλῶν.

Ὑπὸ τὴν στενὴν ἔννοιαν τῶν χρησιμοποιουμένων τεχνικῶν λέξεων ἐν τῇ δα-

κτυλοσκοπία μία θηλοειδὴς γραμμὴ δύναται νὰ διχάζεται καὶ οὕτω νὰ σχηματίζῃ δίκρανον, ἀλλ' ἡ διαχωριζομένη γραμμὴ οὐδέποτε ἀποκαλεῖται ἀποκλίνουσα θηλοειδὴς γραμμή. Ἐντεῦθεν ἐκτὸς μιᾶς καὶ μόνης ἐξαιρέσεως «δύο θηλοειδεῖς γραμμαὶ προερχόμεναι ἐκ διαχωρισμοῦ μιᾶς θηλοειδοῦς γραμμῆς» οὐδέποτε δύνανται νὰ ἀπο-

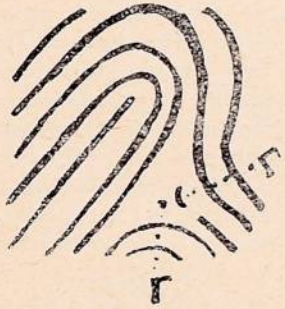

Σχέδιον 12α

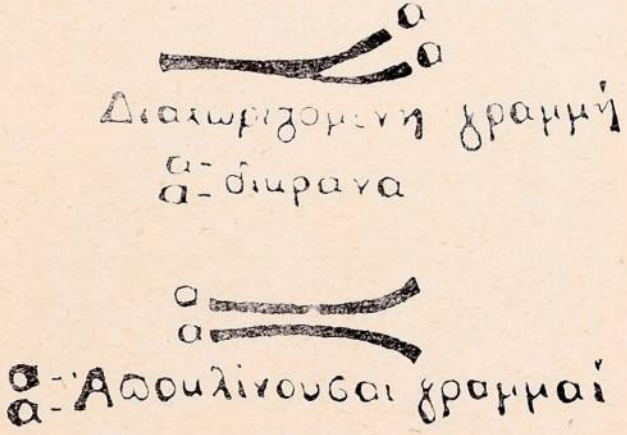

Σχέδιον 13

τελέσουν τὰς προσδιοριστικὰς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμάς. Ἡ προαναφερθεῖσα ἐξαίρεσις εἶναι: Ἀποκλίνουσαι δύνανται νὰ θεωρηθοῦν καὶ αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ αἱ προερχόμεναι ἐκ τοῦ διαχωρισμοῦ θηλοειδοῦς τινὸς γραμμῆς, ὅταν ἐκ τοῦ σημείου τοῦ διχασμοῦ βαίνουν παραλλήλως καὶ μετὰ ταῦτα ἀποκλίνουν καὶ συνεχίζει πλέον ἑκάστη νέαν καὶ διάφορον τῆς ἄλλης πορείαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ δύο αὗται θηλοειδεῖς γραμμαί, δηλαδὴ αἱ προερχόμεναι ἐκ

Σχέδιον 13α

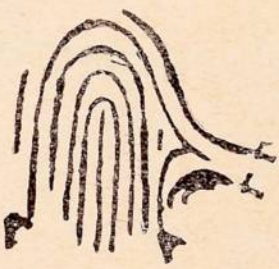
Σχέδιον 14

τοῦ διχασμοῦ μιᾶς θηλοειδοῦς γραμμῆς δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμαί, διότι πληροῦν ὅλας τὰς προϋποθέσεις τοῦ διέποντος τὰς ἀποκλινούσας γραμμὰς κανόνος. Αἱ σημειούμεναι ἐν τῷ σχεδίῳ 15 διὰ τῶν γραμμάτων Α—Α θηλοειδεῖς γραμμαὶ ἀποτελοῦν τὰς ἀφοριστικὰς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμάς, ἔστω καὶ ἂν αὗται προέρχωνται ἐκ διχασμοῦ θηλοειδοῦς γραμμῆς. Οὐχ' ἧττον ὅμως αἱ τοῦ

σχεδίου 15α, προερχόμεναι ἐκ τοῦ διχασμοῦ τῆς διὰ τῶν γραμμάτων Α—Α σημειουμένης θηλοειδοῦς γραμμῆς γραμμαί, δὲν ἀποτελοῦν τὰς ἀφοριστικὰς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος θηλοειδεῖς γραμμάς διότι, ἐκ τοῦ σημείου τοῦ διχασμοῦ τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς αὗται ἀμέσως ἀποκλίνουν, δηλαδὴ δὲν πορεύονται παντάπασιν παραλλήλως. Ἡ ἔλλειψις τοῦ στοιχείου τῆς παραλλήλου πορείας ἀποστερεῖ τὰς ἐν λόγῳ γραμμὰς ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθοῦν ὡς προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος γραμμαὶ καὶ ἀντ' αὐτῶν λαμβάνονται ὡς τοιαῦται αἱ διὰ τῶν γραμμάτων Τ—Τ σημειούμεναι γραμμαί. Γωνίαι, οὐδέποτε σχηματίζονται ὑπὸ μιᾶς θηλοειδοῦς γραμμῆς, ἀλλὰ μόνον ἐκ δύο θηλοειδῶν γραμμῶν βαινουσῶν ἀντιθέτως καὶ συναντωμένων εἴς τι σημεῖον. Ἑπομένως μία θηλοειδὴς

Σχέδιον 15

Σχέδιον 15α

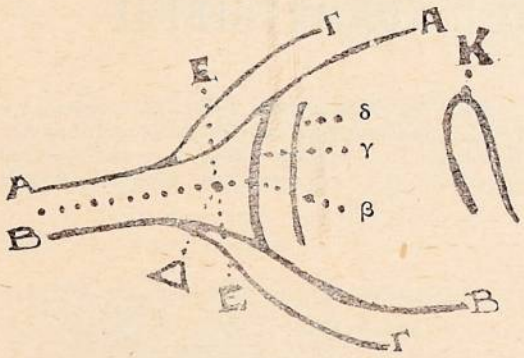
Σχέδιον 16

γραμμὴ ἐμφανιζομένη ὑπὸ μορφὴν γωνίας οὐδέποτε λαμβάνεται ὡς προσδιοριστικὴ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμή. Εἰς τὸ σχέδιον 16 αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ Α καὶ Β εἰς τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεώς των σχηματίζουν γωνίαν τινά. Ἡ θηλοειδὴς γραμμὴ Β δὲν βαίνει παραλλήλως τῆς γραμμῆς Δ. Ἡ θηλοειδὴς γραμμὴ Α δὲν ἀποκλίνει. Ἄρα αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ Γ καὶ Δ εἶναι αἱ προσδιοριστικαὶ γραμμαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ.

Εἴπομεν ὅτι ἐντὸς τῆς περιοχῆς—χώρου—τῆς περιβαλλομένης ὑπὸ τῶν προσδιοριζουσῶν τὴν περιφέρειαν τοῦ τύπου θηλοειδῶν γραμμῶν εὑρίσκονται τὰ δύο ἕτερα κύρια καὶ οὐσιώδη διακριτικὰ καὶ μεγάλης σπουδαιότητος διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν καὶ τὴν ταξινόμισιν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων σημεῖα. Τὰ σημεῖα ταῦτα εἶναι τὸ δέλτα καὶ τὸ κέντρον. Τὰ ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος ταῦτα σημεῖα παρατηροῦνται μόνον εἰς τὴν ὁμάδα τῶν: α) λούπς καὶ β) τὴν ὁμάδα τῶν Γόρς. Τὸ δέλτα δύναται νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τοῦ κέντρου καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς βάσεως μιᾶς διανοιγομένης γραμμῆς ἢ ἐπὶ γραμμῆς παρὰ ἢ ἔμπροσθεν καὶ πλησιέστατα καὶ εἰς τὸ μέσον κειμένης τῶν ἀποκλινουσῶν καὶ προσδιοριστικῶν τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος θηλοειδῶν γραμμῶν. Διὸ δύναται νὰ τοποθετῆται: α) ἐπὶ μιᾶς διαχωριζομένης — διανοιγομένης — γραμμῆς, β) ἐπὶ μιᾶς ἀποτόμως τερματιζούσης γραμμῆς, γ) ἐπὶ ἑνὸς στίγματος—τελείας, δ) ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς γραμμῆς, ε) ἐπὶ τῆς συναντήσεως δύο γραμμῶν, στ) ἐπὶ σημείου τοῦ πρώτου σκέλους κολποειδοῦς τινὸς γραμμῆς, δηλαδὴ τοῦ σκέλους τοῦ εὑρισκομένου πλησιέστερον πρὸς τὸ κέντρον καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀποκλινουσῶν προσδιορισμῶν τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμῶν.

Εἰς τὸ σχέδιον 17 τὸ στίγμα—τελεία—λαμβάνεται ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ «δέλτα» διότι εἶναι ἡ πρώτη γραμμὴ ἢ τμῆμα θηλοειδοῦς γραμμῆς πλησιέστατα εὑρισκομένης πρὸς τὸ σημεῖον τῶν ἀποκλινουσῶν καὶ προσδιοριστικῶν τοῦ χώρου

τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμῶν. Εἰς ἣν περίπτωσιν δὲν ὑπῆρχε τὸ στίγμα—τελεία—τὸ σημεῖον τῆς γραμμῆς τὸ δεικνυόμενον διὰ τοῦ γράμματος «Β» ἢ τὸ σημεῖον τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς τὸ δεικνυόμενον διὰ τοῦ γράμματος «Γ»

Σχέδιον 17

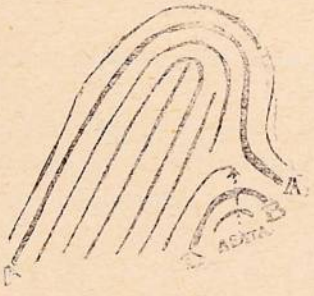

Σχέδιον 18

ἠδύναντο νὰ ληφθοῦν ὡς σημεῖα τοποθετήσεως τοῦ δέλτα. Ὁ κανὼν οὗτος ἰσχύει καὶ εἰς ἃς περιπτώσεις αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ συνεδέοντο μετὰ μιᾶς ἐκ τῶν δύο προσδιοριζουσῶν τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμῶν ἢ μετ' ἀμφοτέρων τῶν ἀφοριστικῶν γραμμῶν ἢ ἐὰν ἅπασαι ἦσαν κεχωρισμέναι—ἀσύνδετοι.

Εἰς τὸ σχέδιον 17 εἴπομεν ὅτι τὸ στίγμα λαμβάνεται ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ δέλτα καὶ ἐπομένως ἡ πρώτη καταμετρουμένη θηλ. γραμμὴ εἶναι ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος Γ. Ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ στίγμα—τελεία—τὸ διὰ τοῦ γράμματος Β δεικνυόμενον σημεῖον τῆς γραμμῆς Γ ἠδύνατο νὰ ληφθῇ ὡς «δέλτα».

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πρώτη καταμετρουμένη γραμμὴ θὰ ἦτο ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος Δ. Ἐν τῷ σχεδίῳ 17 αἱ προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ

Σχέδιον 18α

Σχέδιον 18β

Σχέδιον 18γ

τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμαὶ εἶναι αἱ Α—Α καὶ Β—Β καὶ οὐχὶ αἱ Α—Γ καὶ Β—Γ.

Εἰς τὸ σχέδιον 18 ἕως καὶ 18γ αἱ παχεῖαι γραμμαί, δηλαδὴ αἱ Α—Α καὶ Β—Β εἶναι προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμαὶ τὸ δὲ δέλτα τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ γράμματος Δ δεικνυομένου σημείου.

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΦΩΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΖΩΝ ΚΑΙ Ο ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

(Εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Σεπτεμβρίου, τοῦ στρατιωτικοῦ περιοδικοῦ «ΑΡΗΣ» δημοσιεύεται τὸ κατωτέρω, χαριτωμένον πράγματι, ἀνέκδοτον, ποὺ δείχνει ἀνάγλυφα, τὴν περὶ τοῦ κομμουνισμοῦ πίστιν τῶν κατοίκων τῶν «δορυφόρων» τῆς Μόσχας).

Νεαρὸς Τσέχος χωρικός, ἐπεσκέφθη διὰ πρώτην φορὰν τὴν Πράγαν, καὶ περίεργος λιγάκι, ἐρώτησε κάποιον ποὺ τυχαίως συνήντησε, τὶ λόγον ἔχουν αὐτὰ τὰ χρωματιστὰ φῶτα τὰ τοποθετημένα εἰς τὰς διαβάσεις γιὰ τοὺς πεζοὺς τῶν μεγάλων δρόμων καὶ στὰ σταυροδρόμια.

Ὁ ἄγνωστος διαβάτης κατάλαβε, ὅτι ὁ ἐρωτῶν ἦτο ἐπαρχιώτης καὶ ἀφοῦ τὸν πῆρε παράμερα τοῦ εἶπε :

—Νά! Τὸ κόκκινο φῶς εἶναι γιὰ νὰ περνοῦν ὅσοι εἶναι γραμμένοι στὸ κόμμα. Τὸ πράσινο εἶναι γιὰ τοὺς ἀντιδραστικοὺς καὶ τὸ κίτρινο, γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔχουν καθορίσει ἀκόμη τὴ «θέσι» τους.

Ὁ χωρικός, ποὺ φαίνεται ὅτι ἦταν καὶ νεοφώτιστος στὸ Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας, τὸν εὐχαρίστησε ἱκανοποιημένος, καί, σὰν ἀπομακρύνθηκε ὁ ἄλλος, πῆγε καὶ στάθηκε στὸ σταυροδρόμι καὶ περίμενε...

Ἀνάβουν τὰ πράσινα φῶτα κι' ἀμέσως ἕνας χείμαρρος κόσμου περνάει ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο.

«Πώ... πώ!! ἀντιδραστικοὶ ποὺ ὑπάρχουν ἐδῶ» ἐσκέφθηκε ὁ νεαρὸς ἐπαρχιώτης.

Σὲ λίγο ἀνάβουν τὰ κίτρινα, καὶ μερικοὶ καθυστερημένοι, τρέχουν νὰ περάσουν.

Τέλος ἀνάβουν τὰ κόκκινα, μὰ δὲν κουνιέται κανείς...

Τότε ὁ νεαρὸς κομμουνιστής, κορδώνεται καὶ ὑπερήφανος προχωρεῖ νὰ διασχίσῃ τὸ δρόμο. Δὲν προφθαίνει ὅμως νὰ φθάσῃ μέχρι τὴ μέση, ὅταν ὁ σκοπὸς τῆς Τροχαίας τὸν συλλαμβάνει καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ πληρώσῃ ἀμέσως τὸ καθιερωμένο πρόστιμο τῶν δέκα κορωνῶν.

Ὁ χωρικὸς διαμαρτύρεται, πὼς εἶν' ἐν τάξει, ἀλλ' ὁ ἀστυφύλακας εἶναι ἀνένδοτος καὶ τὸν ἀπειλεῖ νὰ τὸν φυλακίσῃ, ἂν δὲν πληρώσει.

Τότε ὁ δυστυχὴς ἐπαρχιώτης, πλησιάζει περισσότερο τὸν ἀστυνομικὸ καὶ μὲ ἐμπιστευτικὸ τρόπο τοῦ ψυθιρίζει :

—Βρὲ σύντροφε, μὴν ἐπιμένῃς... Ἐγώ, στὸ ὀρκίζομαι, δὲν μπῆκα στὸ κόμμα μὲ τὴ θέλησί μου... Διὰ τῆς βίας μ' ἐβάλανε!...

Λ. Μ. Κ.

ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΗΣ ΑΠΕΚΕΦΑΛΙΣΕ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΤΗΣ

Δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος
«Ἀκρόπολις» τῆς 10-1-1960

Ἡ Λεσβιακὴ κοινὴ γνώμη ἐδοκίμασε φρικίασιν μόλις ἐπληροφορήθη τὴν στυγερὰν παιδοκτονίαν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς εἰς τὸ φιλήσυχον χωρίον Βασιλικά. Ὡς γνωστὸν ἡ Μαρίκα Γρίβα, μία ὡραία καὶ νέα χωρική, ἀπεκεφάλισε μὲ ἕνα μαχαίρι τῆς κουζίνας τὸ βρέφος της ἡλικίας 5 μηνῶν. Τὸ φρικῶδες ἔγκλημα συνετελέσθη ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων, μὲ κινηματογραφικὴν ταχύτητα, αἰτία δὲ αὐτοῦ εἶναι ἡ σχιζοφρένεια τῆς μάννας. Ἀλλὰ ὁπωσδήποτε εἶναι ἐρευνητέον διατὶ ἡ ψυχοπαθὴς Μαρίκα ἔστρεψε τὸ πάθος της κατὰ τοῦ τρυφεροῦ της βλαστοῦ. Αὐτὸ βέβαια θὰ τὸ ἐξετάσῃ ἡ ἀνακριτικὴ ἀρχή.

Ἡ ψυχοπαθὴς Μ. Γρίβα, ἡ ὁποία σὲ στιγμὴ κρίσεως ἀπεκεφάλισε τὸ βρέφος της.

Ἀπὸ τὴν ἔρευναν ὅμως τῆς ὑποθέσεως γεννῶνται μερικὰ ἐρωτηματικά. Τὸ βασικώτερον ἐξ αὐτῶν εἶναι μήπως ἡ παιδοκτόνος ἐξετέλεσε τὸ ἔγκλημα ἐν ψυχρῷ καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον ἀντίκρυσε παρεφρόνησε. Αὐτό, φυσικά, ἀποτελεῖ μίαν τολμηρὰν ὑποψίαν, ἡ ὁποία ὅμως στηρίζεται εἰς ὡρισμένα σημεῖα τῆς δραματικῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Ὅπως μᾶς εἶπεν ὁ θεῖος τῆς Μαρίκας, Μιχαὴλ Χατζημανωλάκης, ἕνας εὐϋπόληπτος καὶ τίμιος χωρικός, ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφήν του Ἀφροδίτην, βρῆκε τὴν ἐξώπορτα κλειδωμένη. Δηλαδὴ ἡ δρᾶστις εἶχε συναίσθησι ὅτι ἔκανε κάτι κακὸ καὶ ἔσπευσε νὰ κλειδώσῃ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ μπῇ κανείς. Ἐπίσης μετὰ τὸν φόνον ἐσκέπασε τὸ πεντάμηνο ἀγοράκι της μέχρι τὸ λαιμό, ὥστε νὰ καλύπτεται τὸ βαθὺ τραῦμα καὶ ὅλα τὰ αἵματα καὶ νὰ δίδεται ἡ ἐντύπωσις, ὅτι τὸ νήπιον ἐκοιμᾶτο. Καὶ ἀκόμη, ὡς προέκυψεν ἀπὸ τὴν προανάκρισιν, ἡ Μαρίκα πρὶν ἀπὸ τὸν φόνον συζητοῦσε μὲ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία συγκατοικοῦσε μὲ τὸ ζεῦγος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε ἀφοῦ ἔβαλε τὸ παιδί της νὰ κοιμηθῇ.

—Μητέρα δὲν χρειάζεσαι πιά, πήγαινε νὰ δῇς τί κάνει ἡ γιαγιά.

—Δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ ἐκεῖ, ἀπήντησε ἡ μητέρα της.

Ἀλλὰ ἡ Μαρίκα ἐξηκολούθησε νὰ ἐπιμένῃ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπομάκρυνσίν της.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ διότι εἶχε συλλάβει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἤθελε νὰ εἶναι μόνη καὶ κατὰ συνέπειαν ἐκινεῖτο ὠθουμένη ἀπὸ μίαν ἀπόφασιν, ἢ ἁπλῶς ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη κατατρυχομένη ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποδεδειγμένως ἔπασχε, προσβληθεῖσα ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ τραγικοῦ νηπίου ἢ πιθανῶς καὶ πρὸ αὐτῆς;

Ἡ μητέρα της Ἀφροδίτη Χατζημανωλάκη κατέθεσεν ὅτι ὅταν ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φόνου, ἡ κόρη της τὴν ἐμπόδισεν. Ἆρα ἤξερε τί εἶχε κάνει ἤ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, διατηροῦσε μίαν συναίσθησιν τῆς τρομερᾶς πράξεώς της.

Ἡ Ἀφροδίτη εἶχεν ἐπιστρέψει διότι ἤκουσε μίαν κραυγὴν πόνου τοῦ νηπίου, στραφεῖσα δὲ εἶδε τὴν παιδοκτόνον νὰ ρίπτῃ τὸ μαχαίρι εἰς τὸ πάτωμα. Προσεπάθησε τότε νὰ εἰσέλθῃ ἐκ νέου, ἀλλὰ πάλιν ἡ Μαρίκα τὸν ἠμπόδισε. Τότε ἔσπευσε εἰς τὸν ἀδελφόν της Μιχάλη, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ καφενεῖον ἐκεῖ πλησίον.

—Ἔλα τοῦ εἶπε. Φοβοῦμαι ὅτι κάτι κακὸ ἔκανε ἡ Μαρίκα στὸ μωρό.

Ἔσπευσαν καὶ οἱ δύο, ἀλλὰ ἡ παιδοκτόνος εἶχε κλειδώσει τὴν ἐξώπορτα. Ὁ Χατζημανωλάκης καὶ ἡ ἀδελφή του εἰσῆλθον τότε εἰς τὸ σπίτι ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τῆς αὐλῆς, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Χατζημανωλάκης μᾶς ἀφηγήθη.

Ὁ γαμπρός των Ταξιάρχης Γρίβας, ἐτῶν 30, ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκε ἦτο ἄνεργος, τὸ ζεῦγος δὲ συνετηρεῖτο ἀπὸ οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ τῶν δύο ἄλλων ἀδελφῶν του.

—Ἐπειδὴ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασίς των δὲν ἦτο καλή, λέγει ὁ Χατζημανωλάκης, τοὺς συμβουλεύαμε νὰ μὴ κάνουν παιδιά. Τὸ παιδὶ ὅμως γεννήθηκε καὶ ἄρχισε τὸ δρᾶμα. Τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς του ἔλειπαν. «Δὲν εἶναι σωστὸ—λέγαμε εἰς τὸν Γρίβα—νὰ μὴ ἐργάζεσαι. Πήγαινε στὴν Μυτιλήνη νὰ δουλέψῃς ἐκεῖ. Μὲ τὰ γράμματα ποὺ ξέρεις κάτι θὰ καταφέρῃς». Αὐτὸς ὅμως, δὲν ἄκουε. Ἤθελε νὰ πωληθοῦν δύο μικρὰ ἐλαιοκτήματα τῆς Μαρίκας καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἠρνεῖτο, τὴν ἐκακομεταχειρίζετο. Τὴν ἡμέρα τοῦ φόνου ἡ πεθερά του Ἀφροδίτη ἤκουσε εἰς τὸ ὑπνωδωμάτιον τοῦ ζεύγους λογομαχίαν. Ὅταν δὲ εἰσῆλθεν εἶδε τὸν γαμπρόν της νὰ κρατᾷ τὴν γυναῖκα του ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἡ Μαρίκα τοῦ ἔλεγε: «Γιατὶ μοῦ φέρεσαι ἔτσι; Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ». Ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ἡ Ἀφροδίτη τοῦ ἔψησε καφὲ καὶ ὁ Γρίβας ἔφυγε ἀπειλῶντας ὅτι θὰ στείλῃ τὴν γυναῖκα του στὸ τρελλοκομεῖο.

Φυσικὰ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ἡ ψυχοπάθεια τῆς τραγικῆς Μαρίκας εἶναι ἡ βασικὴ αἰτία τοῦ δράματος, ἀλλὰ ἀσφαλῶς δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἀμφισβητηθῇ ὅτι εἰς αὐτὸ συνέτεινεν καὶ τὸ περιβάλλον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔζη, δηλαδὴ ἡ ἀνέχεια καὶ οἱ συνεχεῖς καυγάδες μὲ τὸν σύζυγόν της.

Ἡ Μαρίκα καὶ ὁ σύζυγός της μετήχθησαν εἰς Μυτιλήνην καὶ παρεπέμφθησαν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν. Ὁ εἰσαγγελεὺς Μουδῆλος ἐχαρακτήρισε τὴν πρᾶξιν ὡς ἀνθρωποκτονίαν ἐκ προθέσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀνακριτήν, ὁ ὁποῖος, ὡς πληροφορούμεθα θὰ ἀποστείλῃ τὴν Μαρίκαν εἰς ψυχίατρον καὶ θὰ ἐξετάσῃ ἰδιαιτέρως ποῖοι λόγοι ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν σχιζοφρένειαν ὤθησαν ταύτην εἰς τὸν φόνον τοῦ σπλάγχνου της.

ΚΤΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΠΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ

Ὑπὸ Δ/δος **ΧΑΡΟΥΛΑΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑ**

Ὅταν ἡ ἔρευνα ξεπεράσει τὴν ἱστορία, ὁ ἐρευνητὴς ἀναγκάζεται νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθεια τοῦ μύθου.

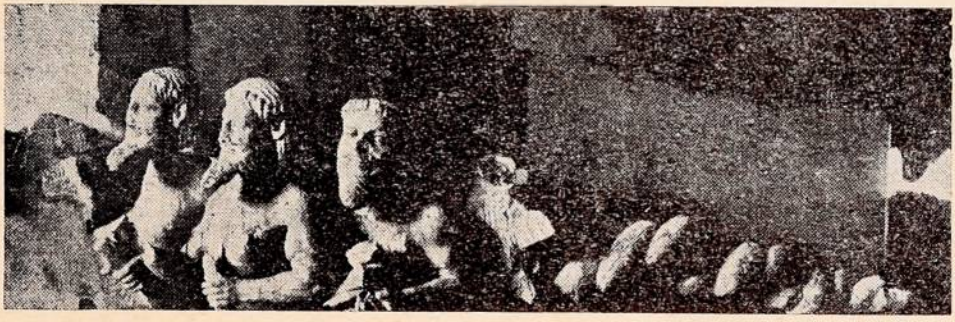
Ὁ μῦθος ἔχει καὶ ἀλήθεια, ἔχει μιὰ κάποια ἱστορικότητα, ἔχει περισσότερη ὅμως ψυχή, τὴν ψυχὴ ἐκείνων ποὺ τὸν ἔπλασαν ἐκείνων ποὺ τὸν διέσωσαν καὶ στοργικὰ ὡς ἐμᾶς τὸν παρέδοσαν.

Ἔτσι σήμερα ξαίρουμε πώς, πρὶν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, τὸν χῶρο ἀπὸ τὸν Αἶμο μέχρι τὴν Κρήτη τὸν κατοικοῦσαν τὰ προελληνικὰ φῦλα τῶν Πελασγῶν.

Τί ἦταν οἱ Πελασγοί, τί θρησκεῖες εἶχαν, πῶς καὶ ποῦ κατοικοῦσαν, τί πολιτισμὸ ἀνέπτυξαν, σ' ὅλα ἑρμηνεῖες προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ἡ ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ μύθου.

Τὴν ὀνομασία Πελασγοὶ πῆραν οἱ κάτοικοι τοῦ χώρου τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν γενάρχη τους τὸν Πελασγό. Αὐτὸν τὸν γέννησε ἡ γῆ ἐκεῖ κατὰ τὰ μέρη τῆς Ἀρκαδίας. Ἄλλοι τὸν θέλουν γυιὸ τοῦ Δία καὶ τῆς Νιόβης, κι' ὅλα τοῦτα γιατὶ πίστευαν πὼς οἱ πατέρες τους ἦταν αὐτόχθονες μὲ θειϊκὴ τὴν προέλευσι.

Οἱ Πελασγοὶ ἔχουν τὴν θέσι τους χρονολογικὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐξάπλωσι τῶν

Τρισώματος δαίμων.

Μυκηναίων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τους. Στὶς δύο χιλιάδες χρόνια π.Χ. ἔζησαν τὰ φῦλα τοῦτα. Πολιτισμὸ αὐτῶν τῶν χρόνων βρίσκομε σ' ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα ὅπως καὶ στὴν Ἀττική, σ' αὐτὸν τὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως.

Τὸ πρῶτο τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως εἶναι τὸ Πελασγικὸ ἢ Πελαργικὸ ἢ ἐννεάπυλον. Τμήματα του σώζονται στὴν Δ. πλευρὰ τοῦ βράχου. Ὁ τρόπος δομῆς εἶναι τοῦ γνωστοῦ ὡς «κυκλώπιου» τύπου καὶ τὸ μῆκος του ἦταν μεγάλο ἀφοῦ βέβαιο εἶναι πὼς ἔφθανε μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἕνα τεῖχος μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ ἐρευνήσωμε γιὰ τὸ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ μὲ τόση φροντίδα ἤθελαν νὰ φρουρήσουν.

Γνωστὸ εἶναι πὼς τὰ τείχη μιᾶς Ἀκροπόλεως συχνὰ ἐχρησίμευαν γιὰ τὴν σωτηρία τῶν πολιτῶν ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἄμυνα τῶν στρατευμάτων προκειμένου νὰ μὴ παραδώσουν τὴν πολιτεία καὶ τὰ ἱερά τους στοὺς ἐπιδρομεῖς.

Αὐτὴ ἡ ἀρχὴ τῆς πολιτείας καὶ τὰ ἱερὰ πρέπει ν' ἀναζητηθοῦν μέσα στὰ τείχη.

Ἡ ἕδρα τοῦ ἄρχοντος ἢ ἀρχόντων, ὁ βωμὸς τῶν θυσιῶν, τάφοι ἐπιφανῶν, αὐτὰ εἶναι ποὺ βρέθηκαν στὴν προϊστορικὴ Ἀκρόπολι.

Ἡ ἀνασκαφὴ ἔγινε τὸ 1885-90 ἀπὸ τὴν Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία καὶ ἀπὸ τὸν ἔφορο Καββαδία.

Κατὰ τὴν Β. πλευρά, πλησίον καὶ Α. τοῦ Ἐρεχθείου, βρέθηκαν λείψανα ἀνακτόρου. Δὲν γίνεται λόγος διὰ τὴν ἔκτασί του ἢ τὸ τελικὸ σχῆμα του, στὴν ἀνάπλασί του θὰ μᾶς βοηθήσουν τὰ σύγχρονά του ἀνάκτορα ὅπως τοῦ Δημηνίου, Σέσηλου, Τσαγκλὶ καὶ τὰ μέγαρα τοῦ Θέρμου. Χαρακτηριστικὸς σ' αὐτὰ ἕνας στεγασμένος χῶρος μὲ τοίχους κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος πλινθόκτιστους, μὲ ξύλινα τὰ κεντρικὰ στηρίγματα ὀροφῆς, μὲ δάπεδο ἀπὸ κτυπημένο πηλὸ καὶ μὲ τὴν ἑστία σὲ μιὰ γωνιά. Σὲ περιπτώσεις μεγάλων ἀνέσεων διακρίνομε καὶ δεύτερο χῶρο, ὄπισθεν τοῦ κυρίως μεγάρου, καὶ κάποτε δὲν ὑπάρχει καμμία ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν δύο οἰκοδομῶν. Ὁ δεύτερος χῶρος ἴσως ἦταν μιὰ ἀποθήκη ἢ οἰκία κάποιου ὑψηλοῦ προσώπου.

Πλησίον τοῦ ἀνακτόρου τῆς Ἀκροπόλεως ὑπάρχει μία πύλη καὶ κάθοδος γιὰ τὴν κάτω πόλι. Αὐτὴ πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ ἀρχικὴ κυρία εἴσοδος. Μετὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ Πελασγικοῦ τείχους τὸ πρόπυλο μεταφέρεται ἐκεῖ ποὺ σήμερα εἶναι τὰ γνωστὰ προπύλαια καὶ μὲ τὴν ὀνομασία ἐννεάπυλον.

Πρὸς Β. καὶ Δ. τοῦ Ἐρεχθείου διακρίνομεν δευτέρα κλίμακα, ὀλιγώτερον μνημειώδη τῆς κυρίας πύλης ἀλλὰ ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὶς λαξευμένες στὸ βράχο βαθμίδες της.

Κοντὰ στὴν μικρὴ εἴσοδο εὑρίσκονται λείψανα κτίσματος γιὰ τὴν χρῆσι τοῦ ὁποίου δὲν μποροῦμε νὰ εἴμεθα σαφεῖς. Ὁ δομὴ του ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀκανονίστους λίθους μικροὺς καὶ μὲ πηλό. Στὴν ἴδια θέσι ὑπάρχει κάτι μνημειωδέστερο, ὁ τάφος ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Αὐτὸς εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ λίθους κατασκευασμένος κι' αὐτόματα ἡ φροντίδα τούτη τῆς ταφῆς μᾶς πείθει γιὰ τὴν βασιλικὴ γενιὰ τοῦ νεαροῦ ἰδιοκτήτου του.

Ἐντελῶς Β. τοῦ Ἐρεχθείου μᾶς ἀποκαλύπτονται δύο ὅμοιοι τάφοι, ἀλλὰ δὲν εἶναι οἱ μοναδικοί. Νοτίως τοῦ Παρθενῶνος βρέθηκαν τέσσαροι ἐντελῶς λιθόκτιστοι τάφοι μικρῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ Ν.Α. τοῦ Παρθενῶνος, ἐκεῖ ποὺ σήμερα εἶναι τὸ Μουσεῖον ἀνεσκάφησαν τρεῖς τάφοι, καὶ αὐτοὶ λίθινοι, ἐξ ὧν ὁ ἕνας περιεῖχε ἀκέραιον τὸν σκελετὸν ἀνδρός.

Ἴσως φαίνεται παράξενο, κρίνοντας μὲ τὰ μέτρα τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ, τὸ πῶς οἱ τάφοι βρίσκονται σὲ τέτοια διασπορὰ καὶ κυρίως σὲ χώρους ποὺ προωρίζοντο γιὰ κατοικίες καὶ λατρευτικοὺς βωμούς. Στὴν ἐποχὴ ποὺ ἐρευνοῦμε αὐτὸ εἶναι φυσικό. Τοὺς τάφους τῶν ὑψηλῶν νεκρῶν, σὲ σύγχρονες ἀκροπόλεις, τοὺς συναντᾶμε κάτω ἀπὸ τὰ μέγαρά τους, στοὺς περιβόλους διαφόρων ἄλλων κτισμάτων ἢ ὅπου ἀλλοῦ θὰ ἐξοικονομοῦσαν λίγο χῶρο.

Ἡ ἔννοια τοῦ ὁμαδικοῦ κοιμητηρίου δὲν ὑπάρχει ἀκόμα. Μία ἀπόπειρα τῆς μορφῆς αὐτῆς συναντοῦμε στὴν Ἀκρόπολι τῶν Μυκηνῶν. Οἱ τάφοι ἐδῶ τῶν βασιλέων ἔχουν τὴν δική τους ξέχωρη θέσι μὲ περίβολο καὶ ἀναθηματικὲς στῆλες.

Θεμέλια οἰκημάτων, ἀπὸ ἀκατεργάστους λίθους καὶ ὠμοὺς πλίνθους, μὲ ἐντοιχισμένα χάλκινα ἐργαλεῖα, πελέκεις, δίσκους κ.ἄ. βρίσκονται Ν.Α. τοῦ Παρθενῶνος.

Τὰ ἀξιολογώτερα εὑρήματα τῆς προϊστορικῆς Ἀκροπόλεως εἶναι ὄστρακα (θραύσματα) μυκηναϊκῶν ἀγγείων καὶ λίθινοι πελέκεις.

Ἂν οἱ κατόπιν οἰκισταὶ τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἔδειχναν τόσο ζῆλο στὴν οἰκοδόμησι τῆς Ἀκροπόλεως, πολλὰ προϊστορικὰ ἀρχιτεκτονήματα θὰ ἐσώζοντο, πλουσιώτερα εὑρήματα θὰ μᾶς παρουσίαζαν οἱ ἀνασκαφὲς καὶ ἡ φήμη τῆς προϊστορικῆς Ἀθήνας θὰ ἦταν ἀντάξια τῶν μετὰ χρόνων της.

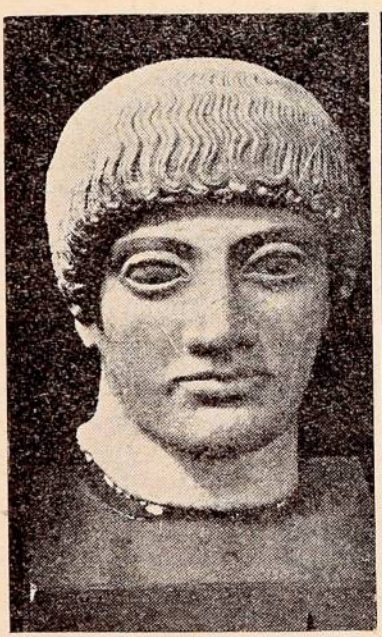
Στὶς Ν. παρυφὲς τοῦ βράχου, ἀνάμεσα Ὠδείου καὶ Ἀσκληπιείου εὑρέθη τύμβος τῶν μυκηναϊκῶν χρόνων μὲ ἓξ νεκροὺς σὲ δύο σειρὲς καὶ στὴν συνεσταλμένην στάσι, δηλ. ὅπως περίπου εἶναι τὸ ἔμβρυο στὸν μητρικὸ θήλακο.

Ἆρά γε ἡ θέσις αὐτὴ ἐδίδετο πρὸς οἰκονομίαν χώρου ἢ ἄλλες ἐνστικτώδεις παρορμήσεις μᾶς δίνουν τὸ παρόν;

Ὅλ' αὐτὰ γιὰ χρόνους προϊστορικούς. Μὲ ἀσφάλεια δὲν θὰ μιλούσαμε γιὰ τοὺς γεωμετρικοὺς χρόνους τῆς Ἀκροπόλεως (1000-700 π.Χ.) καθὼς καὶ τὴν ἑπομένη, τὴν Ἀνατολίζουσα περίοδο.

Ὁ γλυπτὸς πλοῦτος τοῦ Μουσείου μᾶς παρουσιάζει τὸν ψυχικὸ δυναμισμὸ τῶν Ἑλλήνων στοὺς μακρινοὺς ἐκείνους χρόνους

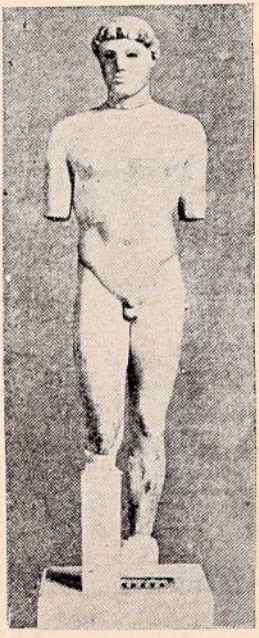
Ἡ σειρὰ τῶν κορῶν μὲ τὸ πλαστικὸ μειδίαμα στὰ χείλη, μὲ τοὺς πολυποίκιλ-

Κεφαλὴ τοῦ ξανθοῦ ἐφήβου.

Ἡ κόρη τοῦ Εὐθυδίκου.

Ὁ ἔφηβος τοῦ Κριτίου.

τους ἰωνικοὺς χιτῶνες, τὴν ὀφιοειδῆ κόμη καὶ τὴν ἄνετη στάσι τοῦ σώματος μᾶς προαγγέλουν τὴν πρόστασι τοῦ Ἐρεχθείου.

Ἡ ἀκριβὴς θέσις τῶν ἔργων τούτων δὲν εἶναι γνωστή, μεγάλη πιθανότης ὑπάρχει νὰ ἦταν τοποθετημένα στὸν χῶρο τῶν Προπυλαίων.

Ἐκτὸς αὐτῶν πλοῦτος ἀετωμάτων λαξευμένων σὲ πωρόλιθο μᾶς προδίδει πλούσιο ἀρχιτεκτονικὸ σύνολο.

Μὲ βεβαιότητα θὰ δοῦμε τοὺς ναοὺς τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν Α' καὶ Β' ἑκατόμπεδο. Ἡ ὀνομασία ἑκατόμπεδον προῆλθε ἐκ τοῦ μήκους τοῦ ναοῦ ποὺ ἦταν 100 αἰγινητικοὶ ἢ ἀττικοὶ πόδες. Ἡ θέσις τῶν ἐπαλλήλων ἑκατομπέδων ἦταν ἀνάμεσα στὸν σημερινὸ Παρθενῶνα καὶ τὸ Ἐρέχθειο μὲ τὸν ἴδιο πρὸς τὸν Παρθενῶνα προσανατολισμό. Ὁ χρόνος κατασκευῆς τοῦ Α' ἑκατομπέδου ἀνάγεται στοὺς χρόνους τοῦ Σόλωνος. Ὁ ναὸς αὐτὸς δὲν εἶχε περίστασι κιόνων στὰς μακρὰς πλευράς, εἶχε μόνον ἀνὰ 4 κίονας, κατὰ μέτωπον, στὸν πρόναο καὶ ὀπισθόδομο. Ὁ Β' ἑκατόμπεδος ἢ ὁ ναὸς τοῦ Πεισιστράτου, μᾶς παραδίδει ἀκριβέστερα τὴν ἀρχιτεκτονική του μορφή. Ἐκτίσθη κατὰ τὸ 540 π.Χ. ἐπὶ τοῦ προηγουμένου ναοῦ, μὲ περίστασι δωρικῶν κιόνων 6×12.

Ἡ ἐσωτερική του διαίρεσις ἦταν ἁπλῆ· ὁ σηκὸς ἢ κυρίως ναὸς μὲ 6 κίονες σὲ δύο σειρὲς καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ τρία δωμάτια λατρευτικῆς χρήσεως.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ σχεδίου τοῦ ναοῦ ἀνάγεται στὰ ἁπλᾶ προϊστορικὰ μέγαρα, ἀντιπροσωπευτικὸ τῶν ὁποίων σώζεται στὴν Τίρυνθο.

Στὴν θέσι τοῦ σημερινοῦ Παρθενῶνος, κάτω ἀπὸ τὰ κρηπιδώματα τοῦ ναοῦ, διακρίνονται παλαιοτέρων ἐποχῶν θεμέλια.

Ὅταν γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ 480 π.Χ. οἱ Πέρσαι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, βρῆκαν ἀνυψούμενο τὸν προπαρθενῶνα, ὅπως ἐπεκράτησε νὰ λέγεται, ὁ ὁποῖος μᾶς ἄφισε τὰ ἀπηνθρακωμένα τεμάχιά του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ κτίζεται ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος ἄλλου παλαιοτέρου ναοῦ διαφορετικοῦ κατὰ τὸ ὑλικὸ καὶ κατὰ τὸ μέγεθος πρὸς τοὺς μετὰ ναούς. Ὁ ναὸς ποὺ κατεστράφη ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐπρόκειτο νὰ ἔχῃ 16×6 κίονες, δὲν ἐτελείωσε ὅμως ποτέ.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια, Θεμιστοκλῆς, Ἀριστείδης, Κίμων συνέδεσαν τὰ ὀνόματά τους μὲ πολυτάραχες ἐποχές, ὥσπου ὁ Περικλῆς κατὰ τὸ 450 π.Χ. μὲ καλλιτεχνικὸ διευθυντὴ καὶ σύμβουλο τὸν Φειδία ἐπραγματοποίησε τὰ μεγάλα του σχέδια.

Ὁ ἀετωματικὸς διάκοσμος τῶν ναῶν, τῶν πρὸ τοῦ Παρθενῶνος, εὑρέθη κατὰ τὴν ἀνασκαφὴ καὶ εἶναι σαφῶς χρονολογημένα πρὸ τοῦ 480 π.Χ. καὶ μέχρι τοῦ 7ου π.Χ. αἰῶνος.

Κατὰ τὴν παράδοσι, κατασκευαστὴς τῶν ἀρχαιοτέρων γλυπτῶν ἦταν ὁ Δαίδαλος ὁ Ἀθηναῖος. Τὸ ὄνομα τοῦτο μᾶς εἶναι γνωστὸ κι' ἀπὸ τὴν Κρήτη, Σικελία, Ἰταλία ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Στὰ γλυπτὰ δὲν ἐπιζεῖ καλλιτεχνικὴ ἐπίδρασις τῶν μυκηναϊκῶν χρόνων οὔτε ὡς ἀνάμνησις.

Παλαιότερο εἶναι τὸ ἀέτωμα κάποιου μικροῦ ἀγνώστου ναοῦ μὲ παράστασι τοῦ Ἡρακλέους φονεύοντος τὴν Λερναία Ὕδρα. Ἡ ἐπεξεργασία ἔχει γίνει μὲ ἐργαλεῖα ξυλογλύπτου, εἶναι τρόπον τινὰ ἕνα δεῖγμα τῆς ἀποφάσεως ποὺ ἔλαβαν οἱ καλλιτέχνες ν' ἀλλάξουν τὰ ὑλικὰ τῆς ἐργασίας τους.

Τελειότερο κάπως τὸ ἀέτωμα μὲ τὸν Ἡρακλέα συλλαμβάνοντα τὸν Τρίτωνα, τὴν θηριώδη αὐτὴ θαλασσία θεότητα, ἡ ὁποία ἐδῶ εἶναι χρωματισμένη κόκκινη, ὅπως ἄλλωστε συνέβαινε νὰ ἐπιχρωματίζωνται ὅλα τὰ γλυπτὰ τῆς ἐποχῆς.

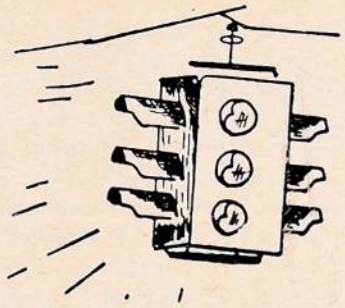
Τμῆμα ἄλλου ἀετώματος μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ Ἡρακλέους στὸν Ὄλυμπο, ἀκολουθεῖ χρονολογικά.

Ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν παράστασί του εἶναι τό δεξιὸν σωζόμενον τμῆμα ἀετώματος μὲ τρισώματον ὃν τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς κεφαλὲς ἔχουν γένεια καὶ πρόσχαρο μειδίαμα, κρατοῦν δὲ μὲ τὴ σειρὰ ἕνα πτηνό, μία φλόγα καὶ ἕνα κυματιστὸ τεμάχιο προφανῶς σύμβολο τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ καὶ τὰ κολοσσιαῖα συμπλέγματα τῶν ζώων εἶναι ἐπιβλητικώτατα ἔργα.

Ἐκτὸς τῶν ἀετωμάτων, τὸ πλῆθος τῶν κορῶν μὲ τὸ εὐγενικὸ χαμόγελο διαγράφουν τὴν ἐξέλιξι τῆς ἀδριαντοποιΐας ἀπὸ τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνος ἕως τὸ 480 π.Χ. Τὸ ἀρχαιότερο ὁλόγλυφο ἔργο εἶναι ὁ μοσχοφόρος τοῦ γλύπτου ἢ ἀναθέτη Ρόμβου. Στὰ τελευταῖα καὶ τελειότερα τῆς περιόδου ἀνήκουν ἡ κόρη τοῦ Εὐθυδίκου, ὁ περίφημος ξανθὸς ἔφηβος καὶ τέλος τὸ τέλειο σὲ ἀναλογίες σῶμα τοῦ ἐφήβου, ἔργο τοῦ Κριτίου.

Τὰ χρόνια, ποὺ τόσο σύντομα προσπαθήσαμε νὰ δοῦμε, ἀποτελοῦν, γιὰ τὴν ἱστορία τῆς τέχνης, αἰῶνες τραγικῶν προσπαθειῶν γιὰ τὴν λύτρωσι τοῦ καλλιτεχνικοῦ ὁραματισμοῦ. Ἀπὸ τὸ ξόανο τῆς θεᾶς, ποὺ στέγαζε ὁ ναὸς τοῦ Σόλωνος, φθάνομε στὸν ἔφηβο τοῦ Κριτίου. Ὁ δρόμος τῶν θεῶν, ἔχει ἀνοιχθῆ. Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Φειδία πλασμένοι οἱ Ὀλύμπιοι θ' ἀνέβουν στὴ ζωφόρο τοῦ Παρθενῶνος, θὰ λαμπρύνουν χρυσελεφάντινοι τοὺς ναούς τους, θὰ κατέβουν στὴ γῆ, θὰ βασιλεύσουν καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν τέχνη θὰ γίνουν οἱ ἀθάνατοι.

Χ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΗ ΤΕΧΝΙΚΗ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΑΓΓ. ΝΤΟΝΤΟΥ

Ἡ ἀλματώδης αὔξησις, μεταπολεμικῶς, τῆς κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ἰδίᾳ ὀχημάτων ἐπέφερε εἰς πολλὰς μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἀμερικῆς, σημαντικὴν ἐκτροπὴν ἐκ τοῦ μέχρι τότε ὑφισταμένου ρυθμοῦ, τῆς, πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς, ἐκδηλουμένης ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

Ἡ τοιαύτη ὡς ἄνω ἐκτροπὴ δὲν παρέμεινεν ἄνευ συνεπειῶν εἰς βάρος τῆς ὁμαλῆς κυκλοφορίας καὶ δυσμενῶν ἐπιπτώσεων ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς. Κυρίως ὅμως τ' ἀποτελέσματα τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναστατώσεως, ὑπῆρξαν κατ' ἐξοχὴν ὀδυνηρὰ ὡς ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν, εἰς βάρος τῆς ἀρτιμελείας ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων.

Καθίσταται φανερὸν ὅτι ἐκ τῆς ἐντατικῆς κυκλοφορίας τεραστίου ἀριθμοῦ ὀχημάτων, πάσης κατηγορίας, ἐγεννήθησαν προβλήματα ἀκανθώδη, ὀξύτατα τὰ ὁποῖα εἶχον ἀνάγκην ἐπιλύσεως ταχείας.

Ἡ προσπάθεια ἐπιλύσεως τῶν ἐκ τῆς κυκλοφορίας ἀπορρεόντων προβλημάτων ἀπετέλεσεν τὴν ἐνστικτώδη ἀρχικῶς, ἀντίδρασιν τῆς κοινωνίας, ὁδηγούσης ἑαυτὴν εἰς ἄμυναν ἔναντι τῶν ἐκ τῆς ὁδικῆς κυκλοφορίας κινδύνων. Δι' ὃ καὶ τὰ πρῶτα μέτρα, πρὸς μείωσιν τῶν ἐκ τῆς κυκλοφορίας δυσμενῶν συνεπειῶν, ὑπῆρξαν, ἐν πολλοῖς, ἀψυχολόγητα, ἄνευ προοπτικῆς, μεθοδικότητος καὶ συνεπείας ἐν τῇ ἐφαρμογῇ των.

Προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ πλουτιζομένης τῆς, ἐκ τῆς κυκλοφορίας, πείρας, αἱ προσπάθειαι ἐπιλύσεως τῶν συνεπείᾳ ταύτης ἀνακυψάντων προβλημάτων, κατέστησαν, συστηματικαί, ἐστηρίχθησαν ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων καὶ κατὰ συνέπειαν ὑπῆρξαν ἀποδοτικώτεραι.

Αἱ βελτιωμέναι καὶ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων στηριζόμεναι προσπάθειαι ἐπιλύσεως τῶν ἐκ τῆς κυκλοφορίας ἀπορρεόντων προβλημάτων, εὗρον τὴν ἀρτιωτέραν των ἔκφρασιν εἰς ἕνα νεοπαγῆ κλάδον τῆς μηχανικῆς, ἐμφανισθέντα εἰς τινας χώρας καὶ ἰδιαίτατα εἰς Η.Π.Α., τὸν κλάδον τῆς κυκλοφορίας ἢ κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς.

Εἶναι δὲ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ ὁ κλάδος τῆς τεχνικῆς, ὁ ὁποῖος ἐρευνᾷ δι' ἐπιστημονικῶν μεθόδων τὰ φαινόμενα τῆς κυκλοφορίας καὶ δι' ἐπίσης ἐπιστημονικῶν μέσων ἐπιδιώκει νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ταχεῖαν, εὔρυθμον καὶ ἀσφαλῆ διὰ τῆς προλήψεως ἀτυχημάτων καὶ ζημιῶν.

Αἱ μέθοδοι τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸ τρίπτυχον: Ἔρευνα—Μελέτη—Ἐκτέλεσις ἔργων. Ἡ ἐπίτευξις τῆς ὅσῳ τὸ δυνατὸν μεγαλυτέρας κυκλοφοριακῆς ἀποδόσεως τοῦ ὁδικοῦ δικτύου, ἐπιδιώκεται διὰ βελτιώσεων, καταλλήλου τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ καὶ τῆς ἐφαρμογῆς μεθόδων ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας.

Ἡ κατασκευὴ νέων ἔργων πρὸς ἁπλούστευσιν τῶν κυκλοφοριακῶν συνθηκῶν ὀφείλει νὰ ἑδράζεται ἐπὶ σαφοῦς καὶ εὐρείας προοπτικῆς σχετικῶς πρὸς τὰς κυκλοφοριακὰς ἀνάγκας, ὄχι μόνον τοῦ ἀμέσου ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀπωτέρου μέλλοντος.

Ἐπειδὴ ὑπὸ τὸν ὅρον κυκλοφορία ἐννοοῦμεν σύνθεσιν τῶν ἐπὶ τοῦ ὁδικοῦ δι-

κτύου κινήσεων τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ τὰς δύο αὐτοῦ ἰδιότητας, τὴν τοῦ πεζοῦ καὶ τοῦ ὁδηγοῦ ὀχημάτων, ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ ἐν τῇ προσπαθείᾳ της ὅπως ἐπιλύσει τὰ ἐκ τῆς κυκλοφορίας ἀπορρέοντα προβλήματα, ὀφείλει νὰ στηριχθῇ τόσον εἰς φυσικούς, ὅσον καὶ εἰς ψυχολογικοὺς Νόμους. Δηλαδὴ νὰ μελετήσῃ τὰς ψυχολογικὰς ἀντιδράσεις τοῦ ἀνθρώπου, ὡς βασικοῦ παράγοντος τῆς κυκλοφορίας, ἀλλὰ καὶ τὰς φυσικάς του δυνατότητας.

Ἡ διαπίστωσις κατ' ἀρχὴν καὶ ἡ μελέτη ἐν συνεχείᾳ τῶν ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ ἀντιδράσεων τοῦ ἀνθρώπου στηρίζεται κατὰ σοβαρὸν ποσοστόν, εἰς τὴν εὐρυτάτην χρῆσιν μεθόδων στατιστικῆς καὶ πιθανοτήτων.

Ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ ἂν καὶ νεοπαγὴς κλάδος τῆς τεχνικῆς ἐν τῷ συνόλῳ της ἔχει σημειώσει, ἐν τούτοις, σημαντικὴν ἀνάπτυξιν χάρις εἰς τὴν υἱοθεσίαν καὶ χρῆσιν τῶν προαναφερθεισῶν μεθόδων στατιστικῆς. Ἀναπτύσσεται δὲ συνεχῶς ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ χάρις εἰς ἀόκνως ἐνεργουμένας θεωρητικὰς (ψυχολογία) καὶ πειραματικὰς (στατιστικὴ) ἐρεύνας.

Ἐπιστημονικὸς καρπὸς τῶν ἀνωτέρω προσπαθειῶν ὑπῆρξεν ἡ δημιουργία εἰδικῆς ἕδρας κυκλοφορίας εἰς πλεῖστα Πολυτεχνεῖα, ὄχι μόνον τῶν Η.Π.Α. ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων καὶ τῆς Εὐρώπης, τὰ ὁποῖα χορηγοῦν ἤδη τὴν εἰδικότητα τοῦ κυκλοφοριολογικοῦ μηχανικοῦ ἢ τεχνικοῦ τῆς κυκλοφορίας.

Ἀπὸ ἐτῶν ἤδη εἰς τὴν Εὐρώπην κατόπιν πρωτοβουλίας κρατικῶν, ἡμικρατικῶν ἢ καὶ ἐντελῶς ἰδιωτικῶν ὀργανώσεων, συνέρχονται ἀνὰ διετίαν συνέδρια μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν κυκλοφοριακὰς μελέτας, αἵτινες ἐν ὑστάτῃ ἀναλύσει, προάγουν τὴν κυκλοφοριακὴν τεχνικήν.

Κατὰ τὴν τρίτην Διεθνῆ συνάντησιν μὲ θέμα τὰς κυκλοφοριακὰς μελέτας, ἥτις ἔλαβεν χώραν εἰς Στρέζαν τῆς Β. Ἰταλίας καὶ εἰς ἣν εἶχον τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν τιμὴν νὰ συμμετάσχω ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, μεταξὺ ἄλλων ἀνεκοινώθη καὶ μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα μέθοδος, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου τῶν διαφόρων φάσεων τῆς αὐτομάτου φωτεινῆς σηματοδοτήσεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐλαχίστη δυνατὴ καθυστέρησις τῆς κυκλοφορίας, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὴν ἀπώλειαν χρόνου, ἐλαχίστου βεβαίως, κατὰ τὴν ἐναλλαγὴν καὶ ἀναμονὴν τῶν διαφόρων φάσεων.

Ἡ μέθοδος στηρίζεται στὴν κατανομὴ τῶν ἀποστάσεων, μεταξὺ τῶν κινουμένων ὀχημάτων, ἡ ὁποία λαμβάνεται τῇ βοηθείᾳ ἠλεκτρονικῆς συσκευῆς ἐκ τῶν πραγματικῶν δεδομένων καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀναπαράγεται κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν χρονικὸν καθορισμὸν τῶν φάσεων κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἐκμηδενίζωνται, σχεδόν, αἱ καθυστερήσεις τῆς κυκλοφορίας.

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀτόμου ἐν τῇ καθόλου κυκλοφορίᾳ εἶναι συνηθέστατα, ὁ ἀποφασιστικώτερος συντελεστὴς τοῦ ρυθμοῦ, καθ' ὃν διεξάγεται αὕτη.

Διὰ νὰ ἀποκτήσετε μίαν ἐναργῆ εἰκόνα τοῦ ρόλου τὸν ὁποῖον διδιαδραματίζει ὁ παράγων ἄνθρωπος ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ, εἶναι ἀνάγκη, νὰ λεχθῇ καὶ τονισθῇ ὅτι, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς μελέτης τῶν Διεθνῶν Στατιστικῶν Αὐτοκινητιστικῶν Ἀτυχημάτων, τὰ 80% ἐξ αὐτῶν ὀφείλονται εἰς ἐνεργείας ἢ παραλείψεις τοῦ Ἀνθρώπου ὡς πεζοῦ, ἢ ἐπιβάτου καὶ μόνον τὰ 20% εἰς τὰς ὁδικὰς ἢ κλιματολογικὰς συνθήκας καὶ μηχανικὰς ἀτελείας ἢ βλάβας ὀχημάτων.

Ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ ἀσχολεῖται, εἰς εὐρεῖαν κλίμακα, μὲ τὴν ἔρευναν τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου ὡς παράγοντος τῆς κυκλοφορίας. Ἡ συμπεριφορὰ αὕτη ἀποτελεῖ τὴν συνισταμένην τῶν ἐκδηλώσεων πολλῶν ἐσωγενῶν καὶ ἐξωγενῶν παραγόντων, τινὰς τῶν ὁποίων ἐνδεικτικῶς θ' ἀναφέρωμεν κατωτέρω:

Χαρακτὴρ ἀτομικός, Εὐφυΐα, Βραδύνοια, Ἀντίληψις ταχεῖα, Ἑτοιμότης-Νηφαλιότης, Ταχύτης-ἀντανακλαστικῶν.

Περιβάλλον, Ὀδικὴ Κατάστασις, Κλιματολογικαὶ συνθῆκαι, Συνθῆκαι Φωτισμοῦ—Ὁρατότητος, Φόρτος Κυκλοφορίας.

Μεταπολεμικῶς ἀνεπτύχθη ἕνας εἰδικὸς ἐπιστημονικὸς κλάδος ὁ ὁποῖος ἐρευνᾷ τὸν μηχανισμὸ τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως, τὰς δυνατότητας καὶ τὰ ὅρια ἀντιδράσεως πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ ἐρεθίσματα, πρὸς τὸν σκοπὸν διακριβώσεως καὶ ἀπολύτου γνώσεως τῶν προαναφερθεισῶν δυνατοτήτων.

Τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν τοῦ ἐπιστημονικοῦ τούτου κλάδου κατέστησαν πολύτιμα, διὰ τὴν μελέτην, κατασκευὴν καὶ ἀνάλογον προσαρμογὴν τῶν μηχανημάτων ἢ συσκευῶν τὰς ὁποίας χειρίζεται ὁ ἄνθρωπος.

Μεταξὺ τῶν μηχανημάτων αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ αὐτοκίνητον καὶ τὰ λοιπὰ ὀχήματα.

Εἰδικαὶ ἐξ ἄλλου μελέται ἔχουν γίνει ἐπὶ σκοπῷ διακριβώσεως τῆς ψυχολογίας τῆς κυκλοφορίας, δηλαδὴ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀντιδροῦν ἢ προσαρμόζονται πρὸς τὸ κυκλοφοριακὸν καθεστὼς οἱ πεζοί, οἱ ὁδηγοί, οἱ ἐποχούμενοι.

Ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν περὶ τὴν κυκλοφορίαν ἐρευνῶν καὶ συζητήσεων, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 4ου Διεθνοῦς Συνεδρίου, συνελθόντος ἐν Κοπεγχάγῃ, ἐγένετο αἰσθητὸν ὅτι ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ ἀπομακρύνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν στατιστικῶν της ἐρεισμάτων μὲ σαφῆ πρόθεσιν ὅπως φθάσει εἰς ὡριμότητα τοιαύτην ὥστε ἐγκαταλείπουσα τὰς λεπτομερειακὰς Στατιστικὰς Ἐρεύνας νὰ δυνηθῇ νὰ στηριχθῇ εἰς σταθερὰς ἀρχὰς—ἀξιώματα θὰ ἔλεγεν τις — ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἀπαύγασμα ἐκ τῆς ἀναλύσεως τῶν Στατιστικῶν δεδομένων καὶ βάσει αὐτῶν θὰ δύναται νὰ ληφθοῦν πρακτικὰ μέτρα θεραπείας τῶν κυκλοφοριακῶν ἀναγκῶν.

Διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς κυκλοφορίας, ἔν τινι πόλει, τόσον κατὰ τὸ παρόν, ὅσον καὶ τὸ μέλλον ἄμεσον ἢ ἀπώτερον, ἀναγκαία καθίσταται ἡ κατάστρωσις καὶ ἀνάπτυξις ἑνὸς σχεδίου βασιζομένου πρωταρχικῶς εἰς ἐρεύνας.

Ἐξ αὐτῶν ἄρχεται τοῦ ἔργου της ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνική, ὡς ἄλλωστε καὶ εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην ἢ τεχνικὴν συμβαίνει. Ἡ ἔρευνα ἀποτελεῖ τὸ προστάδιον τῆς θεραπείας.

Αἱ ἔρευναι διεξάγονται ἐπὶ τῇ βάσει μετρήσεων καὶ στοιχείων, καθὼς καὶ τῇ βοηθείᾳ ἀναλύσεως τῶν φυσικῶν, οἰκονομικῶν καὶ ψυχολογικῶν στοιχείων τῆς κυκλοφορίας.

Αἱ σήμερον διεξαγόμεναι ἔρευναι τῇ συνεργασίᾳ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, ἀφοροῦν εἰς:

—Τὸν φόρτον τῆς κυκλοφορίας ὀχημάτων εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πρὸς Προάστεια ἀγούσας ἀρτηρίας.

—Τὰς ταχύτητας καὶ τὰς καθυστερήσεις.

—Τὴν προέλευσι καὶ τὸν προορισμὸν τῶν ὀχημάτων.

—Τὴν σύνθεσιν τοῦ κυκλοφοριακοῦ φόρτου ἐξ ἐπιβατικῶν, φορτηγῶν, λεωφορείων αὐτοκινήτων, κάρρων, σουστῶν, ποδηλάτων, πεζῶν κ.λ.π.

—Τὰ ἀτυχήματα καὶ τὰς αἰτίας των.

—Τὰς σταθμεύσεις, αἵτινες ἀποτελοῦν εἰς ὅλας τὰς μεγαλουπόλεις τοῦ κόσμου, ἓν ἐκ τῶν βασικωτέρων κυκλοφοριακῶν προβλημάτων.

—Τοὺς πεζούς.

—Τὰς τάσεις καὶ διακυμάνσεις τῆς κυκλοφορίας.

—Τάς, εἰς βάρος τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἐπιπτώσεις λόγῳ κακῆς διεξαγωγῆς τῆς κυκλοφορίας.

—Τὰς ὁμαδικὰς μεταφοράς.

Θὰ σᾶς ἀπασχολήσω ἐν συνεχείᾳ μέ, κατὰ τὸ δυνατόν, σύντομον περιγραφὴν τῶν μεθόδων καὶ κυρίως τῶν πρακτικῶν σκοπῶν πρὸς οὓς ἀποβλέπουν αἱ πλέον

σημαντικαὶ ἐκ τῶν διὰ βραχέων προαναφερθεισῶν ἐρευνῶν. Φρονῶ ὅτι ἡ τοιαύτη περιγραφὴ καθίσταται ἀναγκαία διὰ τὴν ὅσον ἔνεστι ἀρτιωτέραν κατανόησιν τοῦ ἔργου τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς.

Τὸ βασικὸν μέτρον τῆς κυκλοφορίας τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ προκειμένου νὰ ἐκτιμηθῇ τὸ μέγεθος κυκλοφορίας μιᾶς ὁδοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλην εἶναι ὁ κυκλοφοριακὸς φόρτος. Εἶναι δὲ φόρτος, κυκλοφοριακῶς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀχημάτων τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὡρισμένης ἑκάστοτε χρονικῆς περιόδου διέρχονται ἐκ συγκεκριμένου σημείου μιᾶς ὁδοῦ. Ὅταν ἡ ὑπὸ μέτρησιν ὁδὸς εἶναι διπλοῦ καταστρώματος, δύναται νὰ μετρηθῇ ὁ κυκλοφοριακὸς φόρτος ἑκατέρου τῶν κλάδων της κεχωρισμένως. Ἐξ ἄλλου ὅταν ἡ ὁδὸς εἶναι ἁπλοῦ καταστρώματος καὶ διπλῆς κατευθύνσεως μετρῶνται, συγχρόνως, τὰ ἀνερχόμενα καὶ κατερχόμενα ὀχήματα.

Ἡ κυκλοφορία τῶν ὀχημάτων κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας ἐπαναλαμβάνεται, συνήθως, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ διέπεται ὑπὸ ὡρισμένων σταθερῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον κανόνων οἵτινες ἀνακύπτουν ἐκ τῆς στατιστικῆς ἐρεύνης.

Ὁ ὡριαῖος φόρτος κυκλοφορίας μετρώμενος ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου μιᾶς ὁδοῦ, ποικίλλει ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἀλλὰ αἱ ὡριαῖαι αὐταὶ διακυμάνσεις ἐπαναλαμβάνονται σταθερῶς, ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν ἐντὸς τῆς αὐτῆς, πάντοτε, ἐποχικῆς περιόδου. Κατὰ τὰς μὴ ἐργασίμους, ὅμως, ἡμέρας, ἑορτάς, μεθεόρτια κ.λ.π. δὲν παρατηρεῖται σταθερότης, ἀλλὰ ποικίλαι διαφοροποιήσεις ἐμφανίζονται ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως σταθερῶν συντελεστῶν (ὥρα ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ὥρα λήξεως, συνήθης διαδρομὴ ἀπὸ οἰκίας εἰς γραφεῖον κ.λ.π.).

Ὁ ἡμερήσιος φόρτος κυκλοφορίας μεταβάλλεται ἀπὸ ἐποχῆς εἰς ἐποχὴν ἢ καὶ ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα. Γενικώτερον δὲ οἱ μῆνες δύο διαφόρων ὑπὸ σύγκρισιν ἐτῶν παρουσιάζουν, κατὰ κανόνα, ταυτότητα φόρτου.

Αἱ ἐτήσιαι μεταβολαὶ τοῦ μέσου ἡμερησίου φόρτου παρέχουν τὸ μέτρον τῆς γενικῆς μεταβολῆς τοῦ φόρτου τῆς κυκλοφορίας, ὡς καὶ τῶν τάσεων αὐτῆς.

Εἰς ὁμαλὰς περιόδους ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ ἄνοδος τῆς οἰκονομικῆς στάθμης, ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων, ἡ ὕψωσις τοῦ δείκτου αὐτοκινητιστικῶν ἀτυχημάτων διατελοῦν, μεταξύ των, ἐν ἀρρήκτῳ καὶ σταθερᾷ ἀλληλεξαρτήσει.

Αἱ τάσεις τῆς ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων, παρέχουν ἀσφαλῆ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, στοιχεῖα διὰ τὴν κατάστρωσιν σχεδίων ὁδικῶν δικτύων καὶ κατασκευὴν μεγάλων τεχνικῶν ἔργων, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς κυκλοφορίας ἐν τῷ μέλλοντι, βάσει εὐρυτάτης προοπτικῆς.

Αἱ μετρήσεις ἐνεργοῦνται διὰ καταλλήλως ἐκπαιδευμένων παρατηρητῶν, οἵτινες χειρίζονται μηχανὰς μετρήσεως μικροτάτου μεγέθους ἢ τῇ βοηθείᾳ αὐτομάτων μετρητῶν διαφόρων τύπων.

Βάσει τῶν μετρήσεων τούτων συντάσσονται οἱ χάρται καὶ τὰ διαγράμματα τοῦ κυκλοφοριακοῦ φόρτου τῶν διαφόρων ὁδῶν ἢ πλατειῶν μιᾶς πόλεως. Εἰς τοὺς χάρτας αὐτοὺς ὁ κυκλοφοριακὸς φόρτος ἐκφράζεται ἀριθμητικῶς ἀλλὰ καὶ παραστατικῶς διὰ λωρίδων ὧν τὸ πλάτος παρέχει ἐναργῆ εἰκόνα τοῦ φόρτου.

Ἡ πραγματικὴ σημασία τῶν μετρήσεων τούτων, ἔγκειται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν παροχὴν ἐπαρκῶν στοιχείων πρὸς συντονισμὸν καὶ ἐπωφελῆ ρύθμισιν τῆς κυκλοφορίης, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαραιτήτων βάσεων δυνάμει τῶν ὁποίων αἱ ὑπηρεσίαι ὁδοποιΐας θὰ σταθμίσουν ἐπακριβῶς καὶ θ' ἀντιμετωπίσουν ὀρθῶς τὰς ἀνάγκας πρὸς ἐκτέλεσιν διαπλατύνσεως, διάνοιξιν καὶ κατασκευὴν νέων ὁδῶν κ.λ.π.

(Συνεχίζεται)

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΛΗΣ

– ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ –

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Ἑλλὰς τὸ μεγαλεῖο σου βασίλεμα δὲν ἔχει
καὶ δίχως γνέφια τοὺς καιροὺς ἡ δόξα σου διατρέχει.
Ὅσες φορὲς ὁ ἥλιος σου νὰ σὲ φωτίσῃ ἐρθεῖ
θὲ νὰ σ' εὑρῇ πεντάμορφη στεφανωμένη, ὀρθή.
(Ἀπὸ τὸ σονν. «Πατρίδα»)

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ ποὺ λησμονᾶνε
τὴν πίκρια τῆς ζωῆς. Ὄντας βυθήσει
ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκολουθήσει,
μὴν τοὺς κλαῖς, ὁ καημός σου ὅσος καὶ νᾶναι.
(Ἀπὸ τὸ σονν. «Λήθη»)

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΠΡΟΛΟΓΟ

Εἶναι μοῖρα ἀνθρώπινη νὰ γεννιῶνται οἱ ποιηταὶ καὶ ν' ἀποξεχνιῶνται μαζὶ μὲ τὴν προσφορά τους στῆς λήθης τὴ γωνιά. Ἀκόμα μοῖρα ἀνθρώπινη εἶναι νὰ παρεξηγῶνται οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ στὴ ζωή, νὰ δημιουργοῦν συμπάθειες κι' ἀντιπάθειες, φιλίες καὶ μίση καὶ κατόπιν νὰ σφαλνοῦν τὰ βλέφαρα γιὰ ν' ἀφίσουν ἔκθετο στὴν κρίση τῶν ἀπογόνων τὸ μεγάλο ἢ τὸ μικρό τους ἔργο. Κι' ἂν οἱ ἐπιγενόμενοι στοχαστοῦν τὸ ἔργο τῶν πρωτοπόρων στὸ πνεῦμα, στήνουν ἀναθήματα καὶ πλέκουν ἐγκώμια ἅμα κοπάσει ὁ σάλος ποὺ γέννησαν οἱ στιγμὲς μικρότητας καὶ κακότητας τῶν συγχρόνων. Ἂν ὅμως τὸ ἔργο δὲν κατανοηθῇ καὶ ὁ νοῦς δὲν μπορέσῃ νὰ συλλάβῃ τὸ ἰδεαλιστικὸ καὶ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ δημιουργοῦ, στάχτη καὶ καταχνιὰ σκεπάζει γιὰ πάντα τὴν ἰδεατὴ ὕπαρξη τοῦ ποιητῆ.

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

Ὅπως καὶ νᾶναι, ὁ θάνατος ἔρχεται σὰν λυτρωτὴς γιὰ τὸν ποιητή. Ἀδέσμευτοι οἱ ἄνθρωποι θὰ κρίνουν τὸ ἔργο του ὅταν αὐτὸς δὲν θὰ ὑπάρχῃ καὶ χωρὶς φόβο καὶ πάθος θὰ τοῦ καταμαρτυρήσουν ἐτοῦτο τὸ ψεγάδιασμα ἢ ἐκεῖνο τὸ καλότυχο διανόημα. Φυσιολογικὴ καὶ γεμάτη ἰδεαλισμὸ ἡ συνέπεια αὐτή, ἂν δὲν τύχαιναν στὴ μέση οἱ παρεξηγήσεις στὸ νόημα, οἱ ἀπορίες στὴ σύλληψη καὶ στὴν τεχνική, οἱ φόβοι γιὰ τὴν ὀρθὴ τοποθέτηση κάποιας προσδοκίας. Μὰ πέρα ἀπὸ αὐτὸ θὰ ἔλθῃ ἀναπόφευκτα ὁ κανόνας τῆς γκρίνιας, κάποιας τόσο Ἑλληνικῆς γκρίνιας γιὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργο τοῦ συγγραφέα, ποὺ δὲν ἄφισε ἀπείραχτο οὔτε τὸν Διονύσιο Σολωμό, οὔτε τὸν Κάλβο, τὸ Βαλαωρίτη καὶ περισσότερο τὸν μεγάλο Ἐθνικὸ βάρδο τῶν περισινῶν ἑκατόχρονων, τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ.

Ἄσχετο μὲ ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔργο καὶ ἡ προσωπικότητα τοῦ Λορέντζου Μαβίλη. Γιατὶ ὁ ποιητὴς τῆς «Λήθης», τῶν «Πατρίδων» καὶ τόσων ἄλλων βαθυστόχαστων σονν έτων, ποτὲ δὲν φαντάστηκε τὸν ἑαυτό του ὡς ποιητὴ ἐνόσω ζοῦσε. Τὸ ἀρνήθηκε αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ ἀπέφευγε νὰ δημοσιεύῃ σονν έτα του μὲ τὸ ὅμορφο ἱπποτικό του ὄνομα. Ἤθελε νὰ δίνῃ ὅ,τι μποροῦσε μὲ ὀνόματα ἀγαπημένα σὲ συμβολισμό, ὅπως «Γραικός», «Κερκυραῖος», καὶ ἄλλα. Μεγαλύτερο πάθος του ἀπ' ὅλα ὑπῆρξε ὄχι ἡ ποίηση, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα του, γιὰ τὴν ὁποία καὶ ἔδωσε τὸ αἷμά του νέος ἀκόμη. Τὴν Ἑλλάδα ὑπηρέτησε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ στὴν Ἑλλάδα ἀφιέρωσε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπ' τὴ λιγοστή του ποίηση. Μὰ ἴσα-ἴσα ἡ ἀγάπη αὐτὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἔκαμε τόσο ὄμορφη

τὴν ποίησή του καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλληνολατρεία τὸν ἀνέβασε στὸ ὕψος ποὺ τοῦ ἄρμοζε. Γιατὶ ὁ Μαβίλης πρέπει νὰ τονισθῇ, ὑπῆρξε πρῶτα ἕνας μεγάλος πατριώτης, ἕνας ἄδολος μαχητὴς καὶ ὕστερα ἕνας μεγάλος ποιητής.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

***

Κάποιο δειλινὸ τῆς ἕξη τοῦ Σεπτέμβρη 1860, ἡ Ἰθάκη θὰ γεννήσῃ τὸν τελευταῖο ἐκπρόσωπο τῆς Ἑφτανησιακῆς Σχολῆς. Θὰ χρειαστῇ γιὰ τοῦτο νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ὁ δὸν Λορέντζο Μαμπίλλυ Μπουλλενύ, Ἱσπανὸς εὐγενής, ποὺ ἀπὸ τὸ 1803 μέχρι τὸ 1812 θὰ ὑπηρετήσῃ γενικὸς πρόξενος τῆς Χώρας του στὴν Κέρκυρα. Μὲ τὴν ἀποχώρησή ἀπὸ τὸ διπλωματικὸ στάδιο, ὁ δὸν Λορέντσο Μαμπίλλυ Μπουλλενὺ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἱσπανία ἀλλὰ θὰ ζητήσῃ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὴν Κέρκυρα, τὴ γῆ τῶν Φαιάκων ποὺ τόσε ἀγάπησε στὰ χρόνια τῆς παραμονῆς του. Ἐκεῖ θὰ νυμφευθῇ Κερκυραία καλλονὴ καὶ θὰ ἐπιτύχῃ ἔτσι τὴν Ἰονικὴ ὑπηκοότητα. Μὲ τὸν καιρό, ὁ Παῦλος Μαβίλης, δικαστὴς στὰ Κερκυραϊκὰ δικαστήρια, μὲ ἀκεραιότητα καὶ ἀμεροληψία καὶ μὲ αὐστηρὲς ἠθικὲς ἀρχὲς καί, ἐκτίμηση στὴν Κερκυραϊκὴ κοινωνία, θὰ πάρῃ γιὰ γυναῖκα του τὴν Ἰωάννα Καποδίστρια Σούφη, τὴν ὄμορφη δέσποινα ποὺ στὶς ἕξ τοῦ Σεπτέμβρη 1860 (1) θὰ γεννήσῃ τὸν ποιητὴ Λορέντσο Μαβίλη.

Στὸ μεγάλο ἀρχοντικὸ τῶν Κορφῶν καὶ μέσα σὲ ἀριστοκρατικὸ περιβάλλον ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁ εὐπατρίδης πάππος του, ὁ Λορέντζος Μαβίλης, θὰ ζήσῃ τὰ πρῶτα νεανικά του χρόνια. Μὲ ἰδιωτικοὺς δασκάλους θὰ διδαχθῇ τὴ μουσική, τὴν ξιφασκία, τὶς ξένες γλῶσσες, τὴν Ἑλληνικὴ φιλολογία, ἐνῷ παράλληλα στὸ ὀνομαστὸ Ἐκπαιδευτήριο τῆς Κέρκυρας «Καποδίστριας» τοῦ Λεωνίδα Βλάχου θὰ πάρῃ μιὰ τέλεια ἱπποτικὴ μόρφωση γιὰ τὴν ἐποχή του. Πρῶτος ὁ γυμνασιάρχης τοῦ «Καποδιστρίου» ὁ σοφὸς Ἑλληνιστὴς καὶ ἱστοριογράφος Ἰωάννης Ρωμανός, θὰ διαγνώσῃ τὰ ἐξαιρετικὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ καὶ θὰ τὸν συστήσῃ στὴν «Ἀναγνωστικὴ Ἑταιρία». Στὴν Ἑταιρία ἐτούτη ὁ Λορέντσος Μαβίλης θὰ γνωρίσῃ ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ τὸ Ἑλληνικὸ καὶ παγκόσμιο πνεῦμα, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ 1836 ἔχει γίνει τὸ ἐντευκτήριο ὅλων τῶν ἐξεχόντων Κερκυραίων στὰ γράμματα, τὶς τέχνες καὶ τὶς ἐπιστῆμες, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους περιελαμβάνονταν οἱ ποιηταὶ καὶ λογοτέχναι Γεράσιμος Μαρκορᾶς, Στέλιος Χρυσομάλλης, Γ. Καλοσγοῦρος, Ν. Καγιεβίνας, Ν. Κονεμένος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῆς Ἑφτανησιακῆς Σχολῆς.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν τέχνη τοῦ Μαβίλη ὑπῆρξε ἡ γνωριμία του, τότε, μὲ τὸν σοφὸ κριτικὸ καὶ ἀπαράμιλλο μεταφραστὴ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Σαίξπηρ, Ἰάκωβο Πολυλᾶ. Ὁ Πολυλᾶς ἔνοιωσε ἀμέσως ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ καλλιεργηθῇ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν νεαρὸ Μαβίλη ἦταν ἡ πίστη του πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Τὴν πίστη αὐτή, σὰν πρωτόπλασμα, διέκρινε στὸ σοννέτο «Π α τ ρ ί δ α», ποὺ παρὰ τὶς τεχνικές του ἀδυναμίες περιέκλεινε μεγάλη Ἑλληνολατρεία καὶ στοχασμό. Ἔμπαινε μόλις τότε στὰ δέκα ὀχτώ του χρόνια ὁ ποιητής, ὅταν ἔγραφε στὸ σοννέτο «Πατρίδα»:

Μάννα μου Ἑλλάδα, τὶ δὲν εἶσαι τώρα
σὰν πρώτα ὀρθή, ψηλή, στεφανωμένη
μὲ δάφες, τὶ δὲν εἶσαι μὲ τὰ δῶρα
τῆς ἀθάνατης Νίκης στολισμένη;

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔκαμε τὸν Πολυλᾶ νὰ ἐπιδοθῇ στὴν καλλιέρ-

(1) Ἡ ἀναμόχλευση τοῦ ἔργου καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Λαυρέντζου Μαβίλη γίγεται ἐδῶ μὲ ἀφορμὴ τὰ ἑκατὸ χρόνια ποὺ συμπληρώνονται ἐφέτος ἀπὸ τῆς γεννησεώς του. Ἡ ἴδια ἀφορμὴ ἔδωσε καὶ τὶς μελέτες γιὰ τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ τὸ Γεώργιο Δροσίνη.

γεια τοῦ Μαβίλη πρὸς τὰ 'Εθνικὰ ἰδανικά. Καὶ ἡ ἐξέλιξη τοῦ μαθητοῦ του τὸν ἐδικαίωσε ἀπόλυτα μὲ τὸν καιρό.

Στὰ δεκαοχτώ του χρόνια βρίσκουμε τὸ Μαβίλη στὴν 'Αθήνα, φοιτητὴ στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου. Τὰ συστατικὰ γράμματα τοῦ Πολυλᾶ θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ γνωρισθῇ μὲ ἐξέχουσες προσωπικότητες τῆς πρωτεύουσας καὶ πρὸ πάντων μὲ τὸν Χαρίλαο Τρικούπη, ποὺ μαζί του ὁ Πολυλᾶς εἶχε συμπήξει τὸ πέμπτο πολιτικὸ κόμμα. Παρ' ὅλα αὐτά, στὴν 'Αθήνα θὰ μείνῃ ἕνα χρόνο μόνον καὶ τὸ 1879 θὰ φύγῃ στὴ Γερμανία, κατὰ σύσταση τοῦ Πολυλᾶ. Γνωστὸ μᾶς εἶναι ὅτι στὰ διάφορα Γερμανικὰ Πανεπιστήμια ἐσπούδαζαν τότε ὅλοι οἱ νεαροὶ βλαστοὶ τῶν καλῶν 'Ελληνικῶν οἰκογενειῶν. Θὰ γνωρισθῇ ἐκεῖ μὲ πολλοὺς Ἕλληνες καὶ Γερμανοὺς φοιτητὰς καὶ θ' ἀναμιχθῇ στὰ διάφορα φοιτητικὰ σωματεῖα, ποὺ εἶχαν γιὰ σκοπὸ τὴ μόρφωση ἱπποτικοῦ χαρακτῆρα μὲ τὴν πειθαρχία καὶ τὴν σκληραγώγηση. Ἔτσι δὲν θὰ γράψῃ ποτὲ στοὺς δικούς του, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐξαναγκάσῃ πρῶτα τὸν πατέρα του, ὕστερα τὴν μητέρα του καὶ τελευταία τὴν ἀδελφή του 'Εσθήρ, νὰ ταξιδέψουν πολλὲς φορὲς στὴ Γερμανία.

Κάποιο γράμμα τοῦ 'Ηλία Πανταζόπουλου πρὸς τὴ μητέρα του, σταλμένο ἀπὸ τὸ Στρασβοῦργο τὸ 1883, μᾶς δίνει δυὸ ἐπιτυχημένες σκιαγραφίες τῆς 'Ιωάννας Μαβίλη καὶ τοῦ υἱοῦ της Λορέντσου. Μᾶς πληροφορεῖ ὁ συνομήλικος τοῦ Μαβίλη, Πανταζόπουλος, γιὰ τὴν μεγάλη ψυχὴ καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ ὁμορφιὰ τῆς 'Ιωάννας Μαβίλη, ὅπως καὶ γιὰ τὸ γυιό της ποὺ ἦταν ἐκρηκτικὸς καὶ ριψοκίνδυνος, πολὺ ζωηρὸς ἀλλ' ἀριστοκράτης στοὺς τρόπους του, ποὺ ὁμιλοῦσε λαμπρὰ πέντε γλῶσσες καὶ ποὺ οἱ Γερμανίδες φοιτήτριες τὸν ἀποκαλοῦσαν «νέον 'Απόλλωνα». Καὶ δὲν ὑπάρχει νεανικὴ ὑπερβολή, ἐδῶ στὰ ὅσα γράφει ὁ Πανταζόπουλος, ἀφοῦ ὁ Μαβίλης ἦταν, ἐκ φύσεως τολμηρὸς καὶ γενναῖος, ἔξυπνος καὶ «γεννημένος» ἀριστοκράτης, πολὺ φιλομαθὴς καὶ πολὺ εὐγενής. «Δυστυχῶς, καταλήγει, ὁ Πανταζόπουλος, »ἔμπλεξε μὲ τὰ Γερμανικὰ φοιτητικὰ σωματεῖα, πίνει πολλὴ μπύρα, μονομαχεῖ »συχνὰ καὶ παραμελεῖ τὰ μαθήματά του...».

Στὰ δέκα τέσσερα χρόνια ποὺ παρέμεινε ὁ Μαβίλης στὴ Γερμανία, παρακολούθησε μαθήματα φιλολογίας καὶ φιλοσοφίας σὲ πολλὰ Γερμανικὰ Πανεπιστήμια. Τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἀρχαίου κλασσικοῦ κόσμου, μαζὶ μὲ τὰ φιλοσοφικὰ διδάγματα τοῦ Φίχτε καὶ τὴν Κατιανὴ φιλοσοφία, διεύρυναν τὰ πνευματικά του ἐνδιαφέροντα καὶ πλούτισαν τὴν ἰδεολογική του ὑπόσταση, ποτίζοντας ὅμως τὴν εὐαίσθητη ψυχή του μὲ μιὰ γόνιμη φιλοσοφικὴ ἀπαισιοδοξία, ὅπως μαρτυρεῖ τὸ ποιητικό του ἔργο ἀργότερα. Στὴν ἀρχὴ τῆς παραμονῆς του στὴ Γερμανία μετέφρασε κλασσικοὺς λατίνους στὴν 'Ελληνική, τὴν Γερμανικὴ καὶ 'Ιταλική. 'Εντύπωση ἔκαμαν γιὰ τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικίας του στοὺς μεγάλους Εὐρωπαίους λογίους οἱ μεταφράσεις τῆς «Αἰνειάδας» τοῦ Βεργιλίου, τῆς «Κατάρας τοῦ Τραγουδιστῆ» καὶ τοῦ «Τυφλοῦ βασιληᾶ» τοῦ Οὔντλαντ, τῆς «Λωνώρας» τοῦ Μπώργκερ, τῆς «Παριζιάνας» τοῦ Βύρωνος, τοῦ θρυλικοῦ «Παράπονο τῆς Δήμητρας» τοῦ Σίλλερ καὶ ἄλλων ἔργων τοῦ Σέλλεϋ καὶ τοῦ Τέννυσον. Στὴν 'Ελληνικὴ μετέφρασε ἀκόμη τὸν Δάντη καὶ τὸν Λεοπάρντι, μεταφέροντας ἔτσι στὴ γλῶσσα μας ἀρκετὰ ξένα ἀρισουργήματα ποὺ τίποτα τὸ αἰσθητὸ δὲν ἔχασαν ἀπὸ τὴ χάρη καὶ τὴ δροσιὰ τοῦ πρωτότυπου.

Κίνητρο γιὰ τὴ μετάβαση τοῦ Μαβίλη στὴ Γερμανία ἦταν πρὸ παντὸς ἡ ποίηση τῆς τότε φοιτητικῆς ζωῆς, μὲ τὶς παραδόσεις τοῦ κώδικος τιμῆς καὶ τὰ ἄλλα μεσαιωνικὰ ἔθιμα ποὺ ἅρμοζαν στὶς κλίσεις του καὶ στὴν ἀνήσυχη φύση του. «Μοῦ »εἶναι τοὐλάχιστο δύσκολο νὰ φαντασθῶ τὸν Μαβίλη φοιτητὴ εἰς τὸ Παρίσι!...» γράφει ὁ Πανταζόπουλος, σὲ ἄλλο του γράμμα. Παρ' ὅλα αὐτά, πολυάριθμα γράμματα τοῦ Μαβίλη πρὸς τοὺς ἐδῶ φίλους του, μᾶς δείχνουν μὲ κόπο, μὲ πόσον ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦσε παράλληλα τὴν κατάσταση στὴν 'Ελλάδα. Πάντοτε καὶ εἰδικώ-

τερα στὸ διάστημα τῆς δεκατετραετίας ποὺ ἔμεινε στὴ Γερμανία, ἡ πίστη του ἔκαιε ἄσβεστη πρὸς τὴν 'Εθνικὴ 'Ιδέα, στὸ βωμὸ τῆς ὁποίας ἦταν πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα. Μὰ ὁ καιρὸς τῆς θυσίας δὲν ἔχει φθάσει ἀκόμα. Εἶναι καιρὸς μελέτης καὶ δημιουργίας στὴν πατρίδα τοῦ Γκαῖτε, εἶναι καιρὸς ποὺ πρέπει ν' ἀγωνισθῇ σκληρὰ γιὰ νὰ γίνῃ Doctor, ὅπως μὲ καμάρι θὰ μᾶς πῇ ἀργότερα σὲ κάποιο του γράμμα.

Ἕνα σοννέτο τοῦ 1888 ἀπὸ τὸ Μόναχο, καθρεφτίζει τὸν πόνο τοῦ ποιητῆ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του 'Ελλάδα. 'Αναθυμᾶται μὲ μελαγχολία τὴν ἄνοιξη τῆς πατρίδας του, δέκα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸν ξενητεμό του, σὰν βλέπει τὴ Γερμανικὴ ἄνοιξη νὰ πλησιάζῃ. Θὰ μᾶς πῇ τόσο ἁπλᾶ:

Κάθε μοσχοβολιὰ καὶ κάθε χρῶμα,
κάθε πουλιοῦ κελάηδημα ξυπνάει
πόνο στὰ φυλλοκάρδια μου κι' ἐλπίδα
νὰ σοῦ ξαναφιλήσω τ' ἅγιο χῶμα,
νὰ ξαναϊδῶ καὶ τὸ δικό σου Μάη
ὄμορφή μου, καλή, γλυκειὰ πατρίδα...

Καὶ λίγο πρὶν ἐγκαταλείψει τὴ Γερμανία, τὸ 1890, ἕνα ἄλλο του ποίημα λάμπει ὁλόκληρο ἀπὸ λατρεία στὴν 'Ελλάδα. Πόσα καὶ πόσα χείλη δὲν τὸ τραγούδησαν ἀπὸ τότε:

Πατρίδα σὰν τὸν ἥλιο σου, ἥλιος ἀλλοῦ δὲ λάμπει
πῶς εἰς τὸ φῶς σου λαχταροῦν οἱ θάλασσες κ' οἱ κάμποι...

Τὸ τέλος τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ἔχει γίνει τὸ θούριο κάθε καλῆς κι' εὐγενικῆς προσδοκίας μὲ τοὺς στίχους:

'Ελλὰς τὸ μεγαλεῖο σου βασίλεμα δὲν ἔχει
καὶ δίχως γνέφια τοὺς καιροὺς ἡ δόξα σου διατρέχει.
Ὅσες φορὲς ὁ ἥλιος σου νὰ σὲ φωτίσῃ ἐρθεῖ
θὰ νὰ σ' εὕρῃ πεντάμορφη, στεφανωμένη ὀρθή.

***

Λίγο ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ πῆρε τὸ δίπλωμα τῆς φιλοσοφίας, ὁ Μαβίλης γύρισε στὴν Κέρκυρα καὶ ἀφοσιώθηκε στὶς μελέτες καὶ στὴν τέχνη σὰν ἰδιώτης. Ἔτσι ἡ 'Εφτανησιακὴ Σχολὴ πλουτίστηκε μὲ ἕναν ἀκόμη ἐκπρόσωπο στὰ γράμματα καὶ στὶς ἐπιστῆμες, τὸν τελευταῖο ἴσως ἐκπρόσωπο τῆς λογοτεχνικῆς ἄνθησης ποὺ ἄνοιξε μὲ τὸν Σολωμὸ καὶ συνεχίστηκε μὲ φίλους καὶ μαθητὲς ἐκείνου. Θὰ σημειώσουμε ἐδῶ πὼς συνεχιστὲς τῆς Σολωμικῆς 'Ιδέας ὑπῆρξαν, μὲ τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου 'Εθνικοῦ βάρδου, ὁ Τερτσέτης καὶ ὁ Μάτεσης στὴ Ζάκυνθο, ὁ Τυπάλδος στὴν Κεφαλλονιά, ὁ Βαλαωρίτης στὴ Λευκάδα καί, ὁ Μαρκορᾶς, ὁ Πολυλᾶς καὶ ὁ Κονεμένος στὴν Κέρκυρα. Στὴν συνέχεια ἐκείνων ἦταν ὁ Στέφανος Μαρτζώνης στὴ Ζάκυνθο, ὁ Λασκαράτος στὴν Κεφαλλονιὰ καὶ στὴν Κέρκυρα ὁ Κολοσγοῦρος, ὁ Χρυσομάλλης, ὁ Κογεβίνας, ὁ Κώστας Θεοτόκης καὶ ὁ Λορέντσος Μαβίλης.

'Απὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀρχίζει τὸ γόνιμο ποιητικό του ἔργο. Βρισκόμαστε στὸ 1895, τὸ ἔτος ποὺ ἀρχίζουν τὰ λαμπρὰ σοννέτα του ἀπὸ τεχνικῆς πλευρᾶς καὶ σκοπιᾶς συλλήψεως. Μὰ πλάϊ στὰ ἀριστουργηματικά του ποιήματα ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ καὶ ἡ μεγάλη πατριωτικὴ δράση τοῦ Λορέντζου Μαβίλη. Τὸ 1896, ἡ 'Επανάσταση τῆς Κρήτης ἐναντίον τῶν Τούρκων τὸν ἔκαμε ν' ἀφίσῃ τὴν ἤρεμη ζωὴ καὶ σχηματίζοντας ἀνταρτικὸ σῶμα μὲ ἄλλους φίλους του νὰ περάσῃ στὸ σκλαβωμένο νησί. Μὲ τὸ ἴδιο ἀνταρτικὸ σῶμα, ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν ἑβδομῆντα Κερκυραῖοι φίλοι του, ἐθελοντής, πέρασε τὸ 1897 στὴν Ἤπειρο ὅπου πολέμησε, ἐναντίον τῶν Τούρκων καὶ πληγώθηκε στὸ δεξί του χέρι. Τὸ ἐθελοντικὸ αὐτὸ σῶμα, πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι τὸ ὅπλισε καὶ τὸ συντηροῦσε μὲ δικά του μόνον ἔξοδα ὁ Λορέντζος Μαβίλης.

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν

Ἀσπασίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χρεμωνίδου 1, στὸ Παγκράτι.

Ἡ Ἀσπασία, κόρη τοῦ Ἀξιόχου ἀπὸ τὴ Μίλητο, ἀρκετὰ ὄμορφη καὶ εὐφυής, ἦλθε στὴν Ἀθήνα, στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας της, γιὰ ν' ἀναδειχθῇ σὲ λίγο ἐφάμιλλη τῆς ἀπὸ τὴν Ἰωνία ἑταίρας Θαργηλίας. Λέγεται πὼς ὄχι μόνον ἑταίρα ἦτο, ἀλλὰ καὶ «παιδίσκας ἑταιρούσκας ἔτρεφε».

Ἔγινε πολὺ γνωστή, γιὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ Περικλέους, ὁ ὁποῖος γιὰ χάρι της ἐγκατέλειψε τὴν γυναίκα του (445 π.Χ.) καὶ παντρεύτηκε τὴν Ἀσπασία. Ἐπίσης λέγεται πὼς αὐτὴ συνέταξε τὸν περίφημο «Ἐπιτάφιο» τοῦ Περικλέους, πρᾶγμα ὅμως ποὺ φαίνεται πολὺ ἀμφίβολο. Κατηγορήθηκε ἀπὸ τὸν Ἑρμιππο γιὰ ἀσέβεια (432 π.Χ.) δύσκολα δὲ τὴν γλύτωσε ἀπὸ τὴν καταδίκη ὁ Περικλῆς, «ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα καὶ διεηθεὶς τῶν δικαστῶν».

Ὅταν πέθανε ὁ Περικλῆς ἀπὸ λοιμό, παντρεύτηκε τὸν πλούσιο Λυσικλέα, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνεβίβασε σὲ ἀξιώματα ἐνῷ προηγουμένως ἦτο μὲν πλούσιος ἀλλὰ ἀφανής. Τὸ πότε πέθανε, εἶναι ἄγνωστο.

Ἀστερίου (Μονῆς).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυδαθηναίων 21, στὴν Πλάκα.

Πῆρε τὴν ὀνομασίαν αὐτήν, διότι ὡδήγει στὴν Μονὴν Ἀστερίου, ἡ ὁποία βπισκόταν $2\,^1/_2$ ὧρες μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἦτο μετόχιον τῆς Μονῆς Πετράκι τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀστερόπης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλολάου 21, στὸ Παγκράτι.

Ἡ Ἀστερόπη ἢ καὶ Στερόπη, μία ἀπὸ τὰς Δλειάδας, ἦτο κόρη τοῦ Ἄτλαντος καὶ σύζυγος (κατ' ἄλλους μητέρα) τοῦ Οἰνομάου, ἐκ τοῦ Ἄρεως. Κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρο, ἦτο κόρη τοῦ Κηφέως καὶ τῆς Τεγέας.

Ἀστεροσκοπίου.

Ἀπὸ Βουλευτηρίου 2, στὸ Θησεῖο.

Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν, ἔγινε κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Μακεδόνος Γ. Βούρη, καθηγητοῦ τῶν φυσικομαθηματικῶν στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ μὲ ἔξοδα τοῦ Βαρώνου Γεωργίου Σ. Σίνα, Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος στὴ Βιέννη.

Στὶς 26 Ἰουνίου (8 Ἰουλίου) 1842, ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος. Τὰ σχέδια ἔγιναν ἀπὸ τοὺς ἀρχιτέκτονες Schaubert καὶ Th. Hansen. Ἀποπερατώθηκε τὸ 1846 καὶ στοίχισε περίπου 500 χιλ. δραχμές.

Διευθυντής του κατὰ πρῶτον, ἔγινε ὁ Γ. Βούρης (1846-1855). Ὕστερα ἀπ' αὐτὸν διετέλεσαν, κατὰ καιρούς, ὡς διευθυνταὶ οἱ: 1) Ι.Γ. Παπαδάκης (Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν) ἀπὸ 1855-1958. 2) Γιάχαν Φρίντριχ Ζούλιους Σμίτ (Γερμανὸς ἀστρονόμος) ἀπὸ 1858-1884. 3) Δημ. Κοκκίδης (Καθ. Παν/μίου Ἀθηνῶν) ἀπὸ 1884-1890. 4) Δημ. Αἰγινήτης (βλέπε Αἰγινήτου Δημ.) ἀπὸ 1890-1934, περίπου 44 ὁλόκληρα χρόνια. Ἀπὸ τὸ 1934 μέχρι τὸ 1942, οἱ τότε Κυβερνήσεις, ἔθεσαν σ' ἐφαρμογὴ διάφορες λύσεις, σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ Δ/ντοῦ. Τὸ 1942, ὕστερα ἀπὸ σχετικὸ νόμο, τὸ Ἀστεροσκοπεῖον χωρίσθηκε σὲ τρία αὐτοτελῆ Ἱνστιτοῦτα (ἀστρονομικὸ—μετεωρολογικὸ—γεωδυναμικό), καθένα τῶν ὁποίων διευθύνεται ἀπὸ τὸν οἰκεῖον τακτικὸν Καθηγητὴν στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. Ἐκ περιτροπῆς, καθένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς Καθηγητάς, ἀναλαμβάνει καθήκοντα Προέδρου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀσκεῖ τυγχρόνως καθήκοντα Διοικητικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄστιγγος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 21, στοὺς Ἁγ. Ἀσωμάτους.

Ὁ Ἄστιγξ Φραγκῖσκος, ἀξ/κὸς τοῦ βρεττανικοῦ ναυτικοῦ, ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πλέον ἐνθουσιώδεις φιλέλληνας, ὁ ὁποῖος καὶ πέθανε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος.

Γεννήθηκε τὸ 1794. Τὸ 1822 ἀποβιβάστηκε στὴν Ὕδρα. Ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴν Κόρινθο ὅπου καὶ κατετάχθη. Πῆρε μέρος στὶς ἐπιχειρήσεις κατὰ τοῦ Δράμαλη καὶ ἐπέτυχε τὴν παράδοσιν τῆς Κισσάμου στὴν Κρήτη, ὅπου εἶχε μεταβῆ τὸ 1823, μὲ τὸν Τομπάζη Μανώλη.

Ἡ ἀκούραστη δραστηριότης του, ὁ ἐνθουσιασμός του, ἡ γενναιότης γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ ἀγώνα, ἔκανε τοὺς ξένους καὶ τοὺς Ἕλληνας νὰ τὸν θαυμάζουν. Πέθανε στὴν Ζάκυνθο σὲ ἡλικία 34 χρονῶν, ὕστερα ἀπὸ τραυματισμό του ἐξ αἰτίας ἀναφλέξεως πυρομαχικῶν τοῦ σκάφους του. Κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Καποδίστρια, ἀνηγέρθη στὸ Πόρο κενοτάφιο, ὅπου τὸ 1861 ἐναποτέθησαν τὰ ὀστᾶ του.

Ἀστραπόγιαννου.

Βρίσκεται στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Μπουσίου Γ. στὸ Γουδί.

Ὁ Ἀστραπόγιαννος, ἁρματωλὸς τοῦ ΙΗ' αἰώνα πολεμῶντας τοὺς Τούρκους, τραυματίσθηκε θανάσιμα. Τότε παρεκάλεσε τὸ πρωτοπαλλήκαρό του, τὸν Λαμπέτη, νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ τὸ πάρουν οἱ Τοῦρκοι. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Ἀριστετέλης Βαλαωρίτης ἔγραψε περίφημο, ὁμώνυμο ἐπικὸ ποίημα.

Ἄστρους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παλαμηδίου 29, στὸ Κολωνό.

Τὸ Ἄστρος, εἶναι κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Κυνουρίας τοῦ Νομοῦ Ἀρκαδίας. Κτίσθηκε κατὰ τὸ 1821. Εἶναι γνωστό, γιατὶ ἐκεῖ συνῆλθε ἡ Β' Ἐθνοσυνέλευσις στὶς 29 Μαρτίου 1823, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξελέγη πρόεδρος ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

. . . . . .

—«Νὰ περιμένετε στὴ σειρά σας! Βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι εἶμαι ἀπησχολημένη μὲ τὸν κύριο!».

(Ἡ φράσις «κύριος» διωχετεύτηκε μέσα στὴν παγωνένη καρδιὰ τοῦ Ἀλὲν Ρομπὲρ σὰν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἀνάβοντας μιὰ δυνατὴ φωτιά).

Ὕστερα ἡ ὑπάλληλος ἐστράφη πάλι πρὸς τὸν Ἀλὲν Ρομπέρ, συνεχίζοντας τὶς πληροφορίες της:

—«Μάλιστα, κυρία. Εὐχαριστῶ πολύ. Χαίρετε, κυρία».

Καί, μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα, τὸ παιδὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ... Θὰ ἔψαχνε στὸν κατάλογο νὰ βρῇ ὅλους τοὺς Ρομπὲρ τῶν Παρισίων, θὰ ἀντέγραφε τὶς διευθύνσεις τους καὶ θὰ πήγαινε σ' ἕνα-ἕνα σπίτι... Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἦταν ὁ πατέρας του... πλησίασε...

Ἡ ἐταζέρα ἦταν πολὺ ψηλὴ καὶ οἱ κατάλογοι δεμένοι μὲ ἁλυσίδες. Τὸ παιδὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ. Ἀλλὰ γρήγορα ἀπελπίστηκε... Οἱ Ρομπὲρ τοῦ Παρισιοῦ ἦταν, ἀλλοίμονο, τόσοι πολλοί!!!

Σκέφτηκε τότε νὰ σημειώσῃ μονάχα ὅσους κατοικοῦσαν αὐτὴ τὴ συνοικία... Ἀλλά, ξαφνικά, θυμήθηκε τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πῇ ὁ Κάϊδ γιὰ νὰ τὸν ταπεινώσῃ ὅταν τσακώθηκαν: «Ἀλὲν Ρομπέρ! Ποιό, τάχα, ἀπ' τὰ δυὸ εἶναι τὸ οἰκογενειακό σου ὄνομα; Ἀλέν; ἢ Ρομπέρ; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ!!!»... Καὶ μήπως ἦταν ψέμματα... Οὔτε καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ εἶναι τὸ ἐπίθετό του... Κι' ἂν ἦταν τὸ Ἀλέν; Ἔτσι ξαναπῆρε τὸν κατάλογο, γυρίζοντάς τον στὸ Ἄλφα, στὴ σελίδα τῶν Ἀλέν... Μὰ κι' αὐτοὶ ἦταν τόσοι πολλοί, ὅσοι καὶ οἱ Ρομπέρ...

Ἔμεινε ἔτσι ἐκεῖ ἀκίνητος, ἀδιάφορος γιὰ τὰ λεπτὰ ποὺ κυλοῦσαν, ξένος πρὸς ὅλους ἐκείνους ποὺ τὸν τριγύριζαν... σ' αὐτοὺς τοὺς ὑπαλλήλους ποὺ ἀντέγραφαν διευθύνσεις... σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγοραστὲς ποὺ ἔδειχναν ταυτότητες... τοὺς σωρούς αὐτοὺς τῶν δεμάτων, τῶν γραμμάτων, τῶν ἀρχείων, ποὺ εἶχαν ὅλα ἐπάνω ὀνόματα, ὀνόματα, κατεβατὰ ἀτέλειωτα ἀπὸ ὀνόματα...

Ὅμως ἡ φωνὴ τοῦ Καδδὺ τὸν συνέφερε... Τὸν ἄκουσε ὄχι νὰ γαυγίζῃ ἀλλὰ νὰ κλαίῃ... Ἔτρεξε ἔξω... Ὁ σκύλος εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ σπασμοὺς καὶ κυλιότανε στὸ ἔδαφος μ' ἕνα ἀστεῖο τρόπο... Χαζοὶ εἶχαν σχηματίσει κύκλο καὶ τὸν παρατηροῦσαν χωρὶς νὰ κινοῦνται... Ἕνα παιδὶ γελοῦσε δίπλα, δείχνοντάς τον μὲ τὸ δάκτυλο... Ἡ κοιλιὰ τοῦ ζῴου φούσκωνε ἀπότομα σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπάσῃ καὶ γέμιζε ραφές... Ἦταν ἀδύνατον ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ μάντευαν ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ σκυλὶ ποὺ ὑπέφερε τόσο... Ἄλλωστε μερικοὶ κρατοῦσαν ἐφημερίδα στὰ χέρια τους, ἢ τὴν εἶχαν στὴν τσέπη τους... Στὴν ἀρχή, ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ, σκέφθηκε νὰ τὸ σκάσῃ μόνος του... Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἄνανδρη πράξη τοῦ φάνηκε συχαμερή... Πῆρε θάρρος, τεντώθηκε, ἔσπρωξε τοὺς περίεργους, διέσχισε τὸν κύκλο, ἔλυσε τὸν

σύντροφό του, τὸν ἅρπαξε στὰ χέρια καὶ τὄβαλε στὰ πόδια... Καὶ τρέχοντας, εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα κούτσουρο,—ἕνα κούτσουρο ποὺ παραπονιότανε...

—«Καδδύ!» τοῦ μουρμούριζε «καλέ μου σύντροφε! Σ' ἀγαπῶ! Δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃς! Ἄκουσες;». Δὲν τολμοῦσε νὰ κάνῃ μιὰ φοβερὴ σκέψη, ὅτι δηλαδή: «Ὁ Καδδὺ θὰ πεθάνῃ!»... Εἶχε ὅμως τὸ φόβο ὅτι ὁ σκύλος τὸ μάντευε...

Μά, βλέποντας τοὺς διαβάτες νὰ τὸν κυττάζουν περίεργα, σταμάτησε νὰ τρέχῃ ξαναπαίρνοντας ἥσυχο καὶ φαινομενικὰ ἀδιάφορο βῆμα... Ὅταν κανεὶς εἶναι φτωχικὰ ντυμένος, εἶναι καλύτερα νὰ μὴ τρέχῃ... Γιατὶ ἔχει πάντοτε τὸ ὕφος ὅτι τὸ σκάει...

Παρὰ τὸν φόβο του, κάθησε πάνω σ' ἕνα παγκάκι, ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Καδδύ, κι' αἰσθάνθηκε τότε ὅλη τὴν κούραση τῆς μεγάλης πορείας του, τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ φόβου του... Ἔβγαλε ὕστερα τὴ μπλούζα του, ἐφάσκιωσε μ' αὐτὴν τὸ σκύλο, καὶ περίμενε ἐνῷ τοῦ μιλοῦσε πολὺ γλυκὰ καὶ στοργικά, προσπαθῶντας νὰ τὸν παρηγορήσῃ... Ὥσπου, κάποτε, ἔνοιωσε τὴ χλιαρὴ γλῶσσα τοῦ σκύλου πάνω στὸ μάγουλό του καὶ τὸ ἕνα ζαρωμένο πόδι πάνω στὸ χέρι του ποὺ ἔμοιαζαν σὰν νὰ τὸν καθησύχαζαν καὶ νὰ τὸν διαβεβαίωναν ὅτι ἡ κρίση εἶχε περάσει. Ἔβαλε τότε τὸν Κάδδὺ στὰ πόδια του... Ὁ σκύλος φταρνίστηκε καὶ τὸν κύτταξε μὲ βλέμμα ποὺ ἐσήμαινε: «Ξεκινᾶμε;»... Καὶ ξεκίνησαν...

—«Ὑποφέρει!» ἔλεγε μέσα του τὸ παιδί... Ἀλλὰ μήπως τάχα εἶναι μόνον αὐτό;.. Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μπορεῖ νἄχῃ πάλι ἀγωνία... Τότε τί θὰ γίνῃ; Τί νὰ τοῦ κάνω ἐγώ; Ποιὰ βοήθεια μπορῶ νὰ τοῦ προσφέρω;».

Τὸ παιδὶ παρὰ λίγο νὰ βάλῃ τὰ κλάμματα, ὅταν πάνω στὴν ὥρα, ἦρθε στὸ νοῦ του ἐκεῖνος ὁ δημοσιογράφος ποὺ ἔγραφε ἕνα σωρὸ πράγματα ἐναντίον τῶν πειραμάτων τοῦ Νοσοκομείου, ὑπερασπίζοντας τὸν σκύλο... Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸ σκύλο... Κι' ἴσως ὁ μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ τὸ παιδὶ νὰ ξαναβρῇ τοὺς γονεῖς του...

Ἀκολουθῶντας δρόμους ἀτέλειωτους, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἔφθασε κάποτε καὶ στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος... Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔδεσε τὸν Καδδύ, ἀλλὰ τὸν ξάπλωσε στὰ ζεστὰ πάνω στὴ μπλούζα του, πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ φύλλα, στὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς... Ὕστερα ἀπομακρύνθηκε, μπαίνοντας στὸ οἴκημα τῆς ἐφημερίδος... Ἕνας ὑπάλληλος τὸν σταμάτησε ρωτῶντας τον τί ἐπιθυμεῖ, κι' ὅταν ἀνήγγειλεν ὅτι «πρόκειται γιὰ τὸν Καδδύ, τὸν χαμένο σκύλο», τὸν ἀνέβασαν ἀμέσως μ' ἕνα ἀσανσέρ, ποὺ ἔτρεχε ὑπερβολικά, στὴν κορυφὴ τοῦ κτιρίου. Διέσχισε γραφεῖα κατάμεστα ἀπὸ κόσμο ποὺ φλυαροῦσε, ποὺ ἔγραφε, ποὺ χειρονομοῦσε, ποὺ διάβαζε, καὶ στὸ τέλος μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ «πονετικοῦ ἀρθρογράφου» ποὺ μὲ τὶς γραμμές του τὶς πρωϊνὲς εἶχε σταθῆ συνήγορος τοῦ βασανισμένου σκυλιοῦ...

Τὸν βρῆκε νὰ κάθεται πίσω ἀπὸ ἕνα τεράστιο τραπέζι γεμᾶτο χαρτιά, μολύβια, καταλόγους, τυπογραφικὰ φύλλα, μελάνια, κουδούνια, τηλέφωνα... Ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος τύπος, χαμογελαστός, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸν «Ἄσπρο Δόντι», καὶ ποὺ κάπνιζε τὴν ἴδια πίπα...

Χαμογελαστὰ τὸν ὑποδέχθηκε:

—«Καλὴ μέρα! Γνωρίζεις τίποτα γιὰ τὸν Καδδύ;».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἔνοιωσε ἐμπιστοσύνη.

—«Γνωρίζω ποὺ εἶναι».

—«Λέγε, λοιπὸν!!!».

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β.Δ. προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑγειονομικοῦ Ἀξιωματικοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β΄ τάξεως πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως ὁ Ὑγειονομικὸς Ἀξιωματικὸς Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Λάϊος Κυριαζῆς.

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ὑπαστυνόμος Β΄ κ. Δεναξᾶς Γεώργιος καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Ἀσημακόπουλος Γρηγόριος, Παπαθανασίου Παναγιώτης, Τάτσης Χρῆστος, Χριστόπουλος Νικόλαος, Καραμίχας Ἀντώνιος, Ἀναργύρου Κωνσταντῖνος, Λαζαράκης Γεώργιος καὶ Κοντοράβδης Προκόπιος.

—Διεγράφησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Νικολόπουλος Γεώργιος, οἱ Ὑπαρχιφύλακες Γουλὲς Ταξιάρχης καὶ Λεμούσιας Χρῆστος ὡς καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Παπαδημητρίου Σταμάτιος.

—Διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ἀστυφύλαξ Ἀρβανίτης Φίλιππος.

—Διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Γιαλαμᾶς Νικόλαος λόγῳ θανάτου.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια τούτου πρὸς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α΄ κ. κ. Θεόδωρον Ρακιντζῆν Διευθυντὴν Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Εὐάγγελον Καραμπέτσον, Διοικητὴν Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς διατεθέντας εἰς ὑπηρεσίαν ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ λοιπῶν Ὑπηρεσιῶν κατὰ τὴν ἄφιξιν παραμονὴν καὶ ἀναχώρησιν τοῦ Προέδρου Η.Π. Ἀμερικῆς κ. Ἀϊζενχάουερ, διότι χάρις εἰς τὰ ληφθέντα μέτρα ἐτηρήθη παραδειγματικὴ τάξις καὶ ἀσφάλεια προκαλέσασα τὸν θαυμασμὸν καὶ εὐμενέστατα σχόλια τοῦ ἐντοπίου καὶ ξένου τύπου.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθησαν ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ὡς ἀκολούθως:

—Α΄. Ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) Ἀρχιφύλακα Φουστέρην Δημήριον, 2) Ὑπαρχιφύλακα Κονδύλην Δημήτριον καὶ 3) Ἀστυφύλακας Τσέλιον Βασίλειον, Λυγηρὸν Θεοφάνην, Ἀναστασάκην Ἀριστείδην, Τσιώτραν Βασίλειον, Σκαρσουλῆν Βασίλειον, Ἀνδρεούλην Ἀντώνιον, Πετρόπουλον Βασίλειον, Σκούρτην Ραφαήλ, Ροῦμπον Χαράλαμπον, Σπανὸν Δημήτριον, Ράπτην Δημήτριον, Κατσιώτην Νικόλαον, Ψαλλίδαν Λουκᾶν, Ὀρφανουδάκην Γεώργιον, Φιλιππαῖον Ἰωάννην καὶ Μαλαματένιον Μιχαήλ, διότι οὗτοι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν προϊσταμένων των, ἐργαζόμενοι ἀπὸ δετίας καὶ πλέον, οἰκειοθελῶς εἰς τὸ τεχνικὸν συνεργεῖον τῆς Ἀστυνομίας ὡς εἰδικευμένοι τεχνῖται ἢ βοηθοὶ καὶ κατανοήσαντες πλήρως τὸν σκοπὸν καὶ τὴν προσπάθειαν τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐπιδιώκοντος ὅπως αἱ Ὑπηρεσίαι τῆς Ἀστυνομίας ἀποκτήσωσι πάσῃ θυσίᾳ ἰδιόκτητα οἰκήματα πρὸς ὄφελος τοῦ Δημοσίου, ἐπέδειξαν καὶ ἐπιδεικνύουν ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ ἐργατικότητα, ἐπιτυχόντες διὰ τῆς προσωπικῆς των ἐργασίας νὰ ὠφελήσουν οἰκονομικῶς τὸ Δημόσιον εἰς σεβαστὰ χρηματικὰ ποσά, ὁ δὲ τελευταῖος ὡς ὁδηγὸς τοῦ, εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐποπτεύοντος τὰς ἐκτελουμένας ἐργασίας ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσιακοῦ αὐτοκινήτου, εἰργάσθη φιλοτίμως καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, προσέφερε δὲ καὶ προσωπικὴν ἐργασίαν, ἰδίως εἰς ἠλεκτρολογικὰς ἐργασίας.

—Β'. Ἔπαινος εἰς τοὺς: 1) Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Καθάρειον Ἀπόστολον 2) τέως Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Συνοδινὸν Παναγιώτην, 3) Ἀστυνόμους κ. κ. Γιαννόπουλον Βασίλειον, Ἀνδρινόπουλον Ἀναστάσιον, καὶ Ἀγγελάκον Παναγιώτην, διότι οἱ δύο πρῶτοι χειρισθέντες ἐπιδεξίως τὴν ὅλην ὑπόθεσιν, συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν προώθησιν τῶν ἐκτελεσθέντων καὶ ἐκτελουμένων ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ Δημοσίου, οἱ δὲ ὡς ἄνω κ.κ. Ἀστυνόμοι, ἐβοήθησαν σημαντικῶς διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὡς ἄνω ἀποτελεσμάτων.

—Γ'. Ὁμοίως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν Ἀστυφυλάκων καὶ εἰς τοὺς τέως δοκίμους ἀστυφύλακας τῶν 191, 192 καὶ 193 ἐκπαιδευτικῶν τμημάτων της, διότι ὡς δόκιμοι ἀστυφύλακες αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν βαθμοφόρων της προσέφερον ὅλως ἐξαιρετικὴν ἐργασίαν εἰς τὰ ἐκτελεσθέντα ὑπὸ τοῦ τεχνικοῦ συνεργείου ἔργα.

—Δ'. Τέλος ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς δοκίμους ἀστυφύλακας: Τσάμην Πέτρον, Κολοκύθαν Δημήτριον, Χουλιάρην Ἀλκιβιάδην, Καραγιάννην Γεώργιον, Κόκκορην Ἀνδρέαν, Αὐθίνον Κωνσταντῖνον, Ἀνδρεούλην Παναγιώτην, Νικολόπουλον Γεώργιον, Χουλάκην Ἐμμανουήλ, Κατσιφῆν Παναγιώτην, Τριανταφύλλου Θεόδωρον καὶ Παπαδόπουλον Παναγιώτην, διότι οὗτοι ὡς τεχνικοὶ διαφόρων εἰδικοτήτων εἰργάσθησαν μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ προθυμίαν ἀποδώσαντες ὅλως ἐξαιρετικὴν ἐργασίαν τόσον εἰς τὰ ἔργα τῆς Σχολῆς Ν. Φιλαδελφείας ὅσον καὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ ὑπὸ κατασκευὴν οἰκήματος τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδιευθύνσεως.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Ἀθανασόπουλον Γεώργιον, διότι οὗτος ἀναπτύξας ἐξαιρετικὸν ζῆλον, παρατηρητικότητα καὶ ὀξυδέρκειαν κατώρθωσεν ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος νὰ ἐπισημάνῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν Κάλφαν Δημήτριον, δράστην 15 κλοπῶν πορτοφολίων ἐκ γυναικείων ἰδίᾳ τσαντῶν, ὅστις ἦτο ἄγνωστος τῇ ὑπηρεσίᾳ ὡς μὴ σεσημασμένος.

* * *

ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Ο.Κ.Φ.Α. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν Κυριακὴν 31-1-1960 καὶ ὥραν 11.30' π.μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀστυνομικῆς Λέσχης Πειραιῶς ἐκόπη ἡ πίττα τοῦ Ὁμίλου Κυριῶν Φίλων Ἀστυνομίας Πειραιῶς καὶ ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν διπλωμάτων εἰς 18 ἀποφοιτησάσας μαθητρίας τῆς Σχολῆς Κοπτικῆς-Ραπτικῆς τοῦ Ὁμίλου.

Πρὸ τῆς κοπῆς τῆς πίττας καὶ τῆς ἀπονομῆς τῶν διπλωμάτων ὡμίλησεν ἡ Πρόεδρος τῆς Ο.Κ.Φ.Α. κ. Ἀθηνᾶ Δηλαβέρη, ἡ ὁποία ἐτόνισε τὰς προσπαθείας τοῦ Ὁμίλου διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἀνεγειρομένου Πρεβαντορίου-Ἀναπαυτηρίου, διὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν τῶν κοριτσιῶν καὶ διὰ κάθε ἄλλην δυνατὴν περίθαλψιν τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Πειραιῶς, εὐχαριστήσασα πάντας τοὺς συντρέχοντας τὸ ἔργον τοῦ Ὁμίλου.

Μετὰ τὴν κ. Δηλαβέρη ἡ Γενικὴ Γραμματεὺς τοῦ Ο.Κ.Φ.Α κ. Μάνια Γερανέκ, ἀνέγνωσε τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Γεώργιος Κοντογεῶργος ηὐχαρίστησε ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὸ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα.

Εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην ἑορτὴν παρέστησαν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος, ὁ Ὑπουργὸς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Γ. Ἀνδριανόπουλος, ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ν. Νέρης, ὁ Γενικὸς-Διευθυντὴς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐσωτερικῶν κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Θ. Ρακιντζῆς, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Γ. Κοντογεῶργος μετὰ τῆς κ. Κοντογεώργου εἰς ἣν ἔτυχε καὶ τὸ χρυσοῦν νόμισμα τῆς πίττας, ὁ βουλευτὴς Ἀθηνῶν κ. Δ. Βρανόπουλος, ὁ βουλευτὴς Πειραιῶς κ. Ε.

Σαββόπουλος, οἱ τέως 'Αστυν. Διευθυνταὶ κ.κ. Δ. Κόλλιας καὶ 'Α. Κανελλόπουλος, ὁ ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ 'Ομίλου κ. Κρίτων Δηλαβέρης, πολλοὶ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι

Αἱ κ. κ. Δηλαβέρη καὶ Γερανέα μετὰ τοῦ κ. Κοντογεώργου καὶ ἄλλων ἐπισήμων, κατὰ τὴν κοπὴν τῆς Βασιλόπιττας τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς καὶ ἀπονομὴν διπλωμάτων Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς εἰς 18 μαθητρίας τοῦ 'Ομίλου.

'Αξιωματικοὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς καὶ πολλὰ ἐξέχοντα μέλη τῆς 'Αθηναϊκῆς καὶ Πειραϊκῆς Κοινωνίας.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—'Η 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, σὲ ἐπιμέλεια πάντα Γενικῆς Διευθύνσεως 'Αστυνομίας Πόλεων 'Υφυπουργείου 'Εσωτερικῶν, ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ διαλεχτὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα στὶς χιλιάδες Φίλων της, προκαλῶντας τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ.

*

—'Η ἐκπομπὴ τῆς 29/1/1960, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ πιριγραφικὰ σκίτσα ἀπὸ τὴ Φύση καὶ κινηματογραφικὴ μουσική, ἦταν ἀφιερωμένη ὁλόκληρη στὸ σκοπὸ ἀστυφύλακα, τοῦ ὁποίου ὑπογραμμίστηκε τὸ πολύμορφο καὶ πολύτιμο κοινωνικῶς ἔργο. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἔλαβαν μέρος ἡ Μπελίντα, ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, τὸ Τρίο Μπελκάντο, ἡ Μαντολινάτα Τσιλίφη καὶ τὸ συγκρότημα τοῦ Δημήτρη Ζάχου σὲ δημοτικοὺς σκοπούς.

*

—Πλούσιο, εὔθυμο καὶ εὐχάριστο τὸ πρόγραμμα τῆς 5/2/60, ἦταν πλαισιωμένο ἀπὸ τὸ μουσικὸ συγκρότημα τοῦ Σπύρου Πιπεράκη, τὸ ὁποῖο συνώδευσε τὴν 'Ιωάννα "Αλβα καὶ τὸν Νᾶσο Πατέτσο σ'ἕνα ποικίλο ἐλαφρὸ πρόγραμμα.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.